

PIERRE **LEMAITRE**

CRIME



Irène

PRIX COGNAC 2006

ROMAN DIN SERIA VERHØVEN

TREI

FICTION
CONNECTION

În Irène, violența atinge
cote nebănuite, iar
scriitura viguroasă e pe
măsura intrigii. Cu acest
roman, Pierre Lemaitre
așază genul polițist pe
raftul cu literatură de
cel mai înalt nivel.

WASHINGTON POST

Un roman-bombă,
diabolic și strălucit
construit.

KIRKUS REVIEW

PIERRE LEMAITRE

IRENE



**Traducere din franceză și note de Alina
Diana Ene**

Pierre Lemaitre
Irène
Editura TREI
2015

Lui Pascaline

Tatălui meu

*Scriitorul este cel care pune
cap la cap „felii de existență”,
înlăturând ghilimelele.*

Roland Barthes

PRIMA PARTE

Luni, 7 aprilie 2003

1

— Alice... începu el, privind către femeia care oricui, în afară de el, i-ar fi părut tânără.

Îi spusese pe nume pentru a crea o atmosferă de complicitate, dar nu reuși să-i stârnească nici cea mai mică reacție. Își coborî privirea spre notițele luate în grabă de Armand în timpul primului interogatoriu: Alice Vandembosche, douăzeci și patru de ani. Încercă să-și imagineze cum ar fi trebuit să arate în mod normal o Alice V. de douăzeci și patru de ani: o tânără cu fața prelungă, încadrată de plete șaten-deschis, cu o privire directă, deschisă. Ridică ochii și ceea ce văzu i se păru neverosimil. Fata din fața lui nu semăna cu ea însăși: părul, odinioară blond, cu rădăcinile închise, paloare bolnăvicioasă, o vânătaie mare și violacee pe obrazul stâng, un fir de sânge uscat la colțul gurii... și mai ales privirea, rătăcită și buimacă, lipsită de orice fărâmbă de umanitate, în afara spectrului unei spaima teribile, care o mai făcea încă să tremure ca și cum ar fi ieșit fără palton într-o

zi de iarnă.

Ținea cana de cafea cu amândouă mâinile, agățându-se de ea ca de un colac de salvare.

În mod normal, simpla apariție a lui Camille Verhoeven stârnea o reacție chiar și din partea celor mai impasibile persoane. Nu și în cazul acestei Alice, cuprinsă de frisoane și prizonieră a propriei spaime.

Era 8:30 dimineața.

Încă de la intrarea în sediul Brigăzii Omoruri, cu câteva minute în urmă, Camille se simțise obosit. Cina din ajun, cu niște indivizi pe care nu îi cunoștea, prietenii lui Irene, se terminase cam pe la unu dimineața. Se vorbiseră verzi și uscate, se povestiseră anecdote pe care Camille le-ar fi găsit probabil nostime, dacă în fața lui n-ar fi stat o femeie care îi amintea prea mult de mama lui. Pe tot parcursul mesei se chinuise să îndepărteze această impresie, dar privea parcă aceiași ochi, aceeași gură și inhala parcă duhoarea acelorași țigări, fumate una după alta. Se pomenise brusc în urmă cu douăzeci de ani, în momentul binecuvântat în care mama lui ieșea din atelier cu bluza pătată de vopsele, cu țigara între buze și cu părul vâlvoi, în epoca în care el o mai urmărea lucrând: o femeie puternică, solidă și

taciturnă, mânuind pensula cu o ușoară înverșunare. Trăia în lumea ei, încât uneori părea că nici nu-i simte prezența. Momente lungi și grele de tăcere, când el îi privea cu adorație tablourile și îi pândea atent fiecare gest, ca și cum acesta ar fi reprezentat cheia unei taine care se dezvăluia doar pentru el. Dar asta se întâmpla înainte. Înainte ca miile de țigări fumate să-i declare ei un război fățiș, dar cu mult după ce aceleași țigări cauzaseră hipotrofia fetală care marcase nașterea lui Camille. De la înălțimea celor doar 1,45 metri ai săi, Camille nu știa în acele vremuri pe cine ura mai mult: pe mama otrăvită de nicotină, care făcuse din el o palidă copie a unui Toulouse-Lautrec mai puțin diform, pe acel tată calm și neputincios care își privea nevasta cu adorația celor slabi ori pe sine, așa cum se vedea în oglindă: tânărul de șaisprezece ani parcă neterminat. În timp ce mama umplea atelierul cu tablouri și tatăl se ocupa de farmacie, Camille învăța să se împace cu statura sa, îmbătrânind ca oricare altul, încetând la un moment dat să pășească pe vârfuri, obișnuindu-se să-i privească pe ceilalți de jos în sus, renunțând să încerce să ajungă la etajere fără să se urce pe un scaun, aranjându-și spațiul personal la înălțimea

unei case de păpuși. Și acest bărbat în miniatură privea, fără să le înțeleagă mesajul, imensele pânze pe care mama sa trebuia să le ruleze pentru a le putea scoate din casă și duce la galeriile de artă. Uneori ea îi spunea: „Camille, vino la mine...” Așezată pe scaun, îi mângâia părul tăcută și Camille simțea că o iubește, credea chiar că nu ar putea iubi pe nimeni altcineva.

Dar asta se întâmpla în vremurile bune, reflectase Camille în timpul mesei, privind-o pe femeia din fața lui care râdea în hohote, bea puțin, dar fuma cât patru. Se întâmpla pe când mama lui încă nu petrecea toată ziua în genunchi, la picioarele patului, cu fața lipită de cuverturi, în singura poziție în care cancerul îi oferea o clipă de răgaz. Boala o îngenunchease. Și acelea erau primele momente când privirile lor, devenite de nepătruns și pentru unul și pentru altul, se întâlneau la aceeași înălțime. Pe atunci Camille desena mult. Petrecea ore întregi în atelierul ei, acum părăsit. Când în sfârșit se hotăra să se întoarcă în cameră, își găsea acolo tatăl, care își petrecea cealaltă jumătate a vieții tot în genunchi, agățat de soția lui, în tăcere, cu brațul petrecut în jurul umerilor ei, respirând în același ritm cu ea. Camille era

singur. Camille desena. Camille își făcea de lucru și aștepta.

Când el intrase la Facultatea de Drept, mama lui cântărea aproape cât o pensulă de-a ei. Când venea acasă, își găsea tatăl înfășurat parcă în adâncă tăcere a durerii. Tot acest chin se prelungise. Camille își aplecase corpul de etern copil asupra textelor de lege, așteptând sfârșitul.

Și acesta venise pur și simplu, într-o zi de mai. Primise un telefon, ca din partea unui străin. Tatăl lui spusese doar atât: „Ar trebui să vii” și Camille avusese brusc certitudinea că de atunci încolo urma să fie absolut singur.

La patruzeci de ani, bărbatul în miniatură, cu fața prelungă, cu trăsături pronunțate, chel ca un bec, crezuse că nu valorează nimic. Până când Irene intrase în viața lui. Totuși, bântuită de fantomele trecutului, seara aceea i se păruse epuizantă.

Și apoi, vânatul nu-i cădea bine la stomac.

Pe la ora când obișnuia să-i aducă lui Irene micul dejun la pat, o patrulă de poliție o culesese pe Alice de pe bulevardul Bonne-Nouvelle.

Camille se ridică de pe scaun și trecu în biroul lui Armand, un bărbat slab, cu urechi

mari, de o zgârcenie proverbială.

— Peste zece minute, zise Camille, vii și mă anunți că l-au găsit pe Marco într-o stare deplorabilă.

— L-au găsit...? Unde? întrebă Armand.

— Nu știu unde, descurcă-te.

Camille se întoarse în biroul său, cu pași mici și apăsați.

— Deci, reluă el apropiindu-se de Alice. Vom lua totul, în liniște, de la capăt.

Stătea în picioare, în fața ei și privirile lor se încrucișau cam la aceeași înălțime. Alice părea că începea să iasă din acea stare de prostrație. Îl privea ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară și probabil simțea, mai mult decât oricând, absurdul situației, conștientizând că ea, Alice, snopită în bătaie cu două ore în urmă, cu măruntaiele făcute zob, se găsea la poliție, la Omoruri, stând în fața unui bărbat de 1,45 metri, care îi sugera să ia totul de la zero, ca și cum ea n-ar fi fost deja redusă la zero.

Camille trecu în spatele biroului și culese mașinal un creion din duzina care se găsea într-un vas de sticlă, cadou de la Irene. Își ridică apoi ochii spre Alice. Chiar nu era urâtă. Era mai degrabă drăguță, cu trăsături fine, ușor nedefinite, pe care neglijența și

noaptele pierdute le ofiliseră parțial. O adevărată *pieta*, imaginea unei fecioare deznădăjduite, fata semăna cu o falsă operă de artă antică.

— De când lucrezi pentru Santeny? întrebă el, schițându-i dintr-o mișcare profilul pe un carnet.

— Nu lucrez pentru el!

— Bine, să zicem că de doi ani. Tu lucrezi pentru el și el îți furnizează necesarul zilnic, nu-i așa?

— Nu.

— Și ai impresia că te și iubește puțin. Așa crezi, nu?

Îl privi fix. El îi dăruie un surâs și apoi se concentrează din nou asupra desenului. Se lăsa un lung moment de tăcere. Camille își aminti vorbele mamei lui: „În corpul fiecărui model bate o inimă de artist”.

Din câteva linii de creion, pe caiet începu să răsară o altă Alice, mai tânără, fără vânătaie, dar la fel de tragică. Bărbatul ridică ochii și păru să ia o decizie. Alice îl privi trăgându-și un scaun lângă ea și săltându-se pe el ca un copil, cu picioarele legănându-se la treizeci de centimetri de podea.

— Pot să fumez? întrebă ea.

— Santeny s-a băgat în rahat până-n gât,

anunță el, ca și cum nu ar fi auzit întrebarea. Toată lumea îl caută. Tu ar trebui să știi cel mai bine, adăugă el, gesticulând spre vânătăile de pe fața ei. Nu sunt o fericire, nu? Ar fi bine să-l găsim, nu crezi?

Alice privea ca hipnotizată balansul de pendulă al picioarelor lui Camille.

— Nu are destule relații ca să poată scăpa. Nu-i dau mai mult de două zile, în cel mai bun caz. Pe tine, care n-ai atâtea cunoștințe, te vor găsi și mai curând... Unde e Santeny?

Ea se încăpățâna, asemenea copiilor care comit greșeli cu bună știință.

— În regulă, o să te las în pace, spuse Camille ca pentru sine. Sper ca data viitoare când ne vom întâlni să nu te găsesc într-o pubelă de gunoi.

În acel moment intră Armand.

— Tocmai l-au prins pe Marco. Și aveți dreptate, e într-o stare vrednică de milă.

Camille îl privi cu mirare prefăcută.

— Unde l-au găsit?

— La el acasă.

Dezolat, Camille își privi colegul. Armand era laconic chiar și când mințea.

— Păi atunci putem să-i dăm drumul micuței, trase el concluzia, sărind de pe scaun.

Panicată, fata lăasă să-i scape dintr-o răsufare:

— E în Rambouillet...

— O, făcu Camille, cu o voce neutră.

— Bulevardul Delagrang număru 18.

— Optsprezece, repetă el, ca și cum pronunțarea numărului ar fi echivalat cu un „mulțumesc”.

Fără să ceară voie, Alice scoase un pachet mototolit de țigări și își aprinse una.

— E un obicei prost, spuse Camille.

2

În timp ce telefonul suna, Camille îi făcu semn lui Armand să trimită de urgență un echipaj la adresa indicată.

La celălalt capăt al firului, Louis respira precipitat:

— Am fost chemați în Courbevoie...

— Spune... îi ceru scurt Camille, luând un stilou.

— Am primit un telefon anonim. Sunt la fața locului. E... cum să spun...

— Spune odată, i-o tăie Camille, agasat.

— Oribil, se decise Louis, cu voce distorsionată. Un măcel. Nu-i ceva obișnuit,

dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Nu prea înțeleg, Louis...

— N-am mai văzut așa ceva...

3

Linia sa telefonică fiind ocupată, Camille se îndreptă spre biroul comisarului-șef Le Guen. Ca urmare, bătu scurt în ușă, permițându-și să nu aștepte răspunsul.

Le Guen era un tip solid, care, după ce ținuse timp de douăzeci de ani dietă după dietă, fără să piardă însă nici un gram, adoptase resemnarea care i se citea acum pe față și în întreaga înfățișare. De-a lungul anilor, Camille îl văzuse adoptând treptat o atitudine posacă, de monarh detronat. Ca urmare, comisarul îl întrerupse din principiu pe Camille după primele cuvinte, sugerându-i că nu avea timp să se ocupe de toate cazurile. Totuși, după ce Camille îi dădu câteva detalii, hotărî să se deplaseze la locul faptei.

4

Louis îi spusese la telefon că nu mai văzuse

așa ceva și Camille intră la idei, deoarece adjunctul său nu era genul panicard. Era chiar de un optimism agasant și tocmai de aceea Camille nu se aștepta la nimic bun în legătură cu acea deplasare neprevăzută. În timp ce bulevardele de la periferia orașului rămâneau în urmă, Camille Verhoeven nu-și putu reține un surâs gândindu-se la adjunct.

Louis era blond, pieptănat cu cărare pe o parte, cu o șuviță care se cerea aranjată cu acea mișcare neglijentă a capului sau a mâinii care trădează linia genetică a copiilor din clasele privilegiate. De-a lungul timpului, Camille învățase să deslușească mesaje subtile pe care le transmitea gestul de aranjare a șuviței, veritabil barometru al stărilor sufletești ale adjunctului. După el, mișcarea mâinii stângi sugera o gamă care mergea de la „să fim corecți” la „așa ceva nu se face”. Mâna dreaptă însemna disconfort, jenă, timiditate, confuzie. Privindu-l, nu era greu să-ți imaginezi un băiețel la prima împărtășanie. Louis avea încă intacte tinerețea, grația și fragilitatea copilăriei. Într-un cuvânt, din punct de vedere fizic, Louis era un tip elegant, subțire, delicat, genul foarte enervant.

Colac peste pupăză, mai era și bogat. Cu tot

farmecul bogătaşilor veritabili: o anumită ținută, un anumit fel de a vorbi, de a pronunța și de a-și alege cuvintele, pe scurt, întruchiparea vie a „băiatului de bani-gata, educat”. Louis făcuse studii strălucite (puțină economie, drept, istoria artei, estetică, psihologie), lăsându-se în voia pasiunilor sale, mereu pe primul loc, tratând disciplinele universitare ca pe o artă a petrecerii timpului liber. Apoi, se întâmplase ceva. Din câte înțelesese Camille, fusese vorba despre o combinație de prea mult whisky și intuiție carteziană. Tânărul se imaginase înghețat într-un viitor din care făceau parte superbul apartament de șase camere din arondismentul IX, etajerele înșesate cu tone de cărți, vesela prețioasă din dulapurile stil, veniturile din închirierea de apartamente, care îi parveneau mai sigur decât salariul unui înalt funcționar, vacanțele din casa mamei, la Vichy, mesele la restaurantele de fițe din zonă și, pe deasupra, o frământare interioară pe cât de ciudată, pe atât de neașteptată, o adevărată *doute existentielle*¹ pe care oricine altcineva ar fi rezumat-o în cuvintele: „Ce naiba caut eu aici?”

¹ Incertitudine existențială, scepticism. Principiu filosofic promovat de Descartes.

În opinia lui Camille, cu treizeci de ani mai devreme Louis ar fi devenit un revoluționar de extremă stângă. Dar în prezent această ideologie nu mai reprezenta o alternativă. Louis ura sentimentul religios și, automat, voluntariatul și actele de caritate. Se gândi deci la un loc obscur în care ar fi putut evada. Și dintr-odată avusese revelația: va intra în poliție. La Omoruri. În vocabularul său nu exista expresia „nu se poate” – ideea însăși nu figura în moștenirea sa genetică – și, în plus, dispunea de suficient talent ca realitatea de toate zilele să nu-i dezmință încrederea. Susținu un concurs și se înrolă în poliție. Hotărârea sa avea drept surse dorința de a „sluji” (nu patria sau interesul public, ci de a fi de folos), teama de existența care amenința să se transforme în monomanie, dar și datoria pe care își imagina că o are față de clasele de jos, în rândul cărora, printr-un joc al sorții, nu se născuse. Odată examenele luate, Louis intrase într-o lume care nu semăna deloc cu ceea ce își imaginase: nici vorbă de eleganța și disciplina britanice din cărțile Agathe Christie sau de metodele deductive în stil Conan Doyle, ci bordeluri sordide populate de târfe stâlcite în bătaie, vânzători de droguri care sângerează până la moarte, zăcând prin

gunoaiele din Barbes, încăierări între cuțitari drogați, toalete fetide – loc de refugiu pentru infractorii fugari, pederăști care se vindeau pentru o doză și clienți care, spre dimineață, plăteau doi euro pentru o felație. La început, pentru Camille fusese un adevărat spectacol să-l privească pe Louis, cu bretonul său blond, cu privirea îngrozită îndărătul căreia mintea rămânea totuși lucidă, cu vocabularul lui scorțos, redactând rapoarte peste rapoarte. Louis strângea imperturbabil depoziții în hărmălaia unor imobile duhnind a urină, lângă cadavrul unui copil de treisprezece ani spintecat cu lovituri de cuțit chiar în fața mamei sale. Adjunctul se întorcea la două dimineața în apartamentul lui de 150 de metri pătrați din strada Notre-Dame-de-Lorette, trântindu-se pe canapeaua îmbrăcată în catifea, sub privirea color a unui acvaforte de Pavel, între biblioteca de designer și colecția de ametiste a defunctului său tată.

Când Louis se alăturase Brigăzii Omoruri, inspectorul-șef Verhoeven nu se dăduse în vânt după tinerelul spilcuit, cu discurs afectat, pe care nimic nu părea să-l miște. Ceilalți colegi însă, care nu se simțeau bine împărțind spațiul cu Făt-Frumos, nu-l cruțaseră. În mai puțin de două luni, bietul

Louis fusese ținta tuturor festelor destinate bobocilor din orice mediu social... Suportase totul cu un zâmbet strâmb în colțul gurii, fără să riposteze ori să se plângă.

Camille Verhoeven intuise înaintea tuturor potențialul unui bun polițist în acest tânăr inteligent și plin de surprize, dar, având încredere în ideea darwiniană a selecției naturale, alesese să nu intervină. Cu morga sa britanică, Louis începuse să-i placă. Într-o seară, plecând de la serviciu, șeful îl văzuse repezindu-se în barul de peste drum și dând pe gât două sau trei pahare cu tărie și îi venise în minte Luke Mână-Rece, care, sub ploaia de lovituri, incapabil să se mai apere, continuă să se ridice, până când publicul potrivnic e descurajat și adversarul ajunge la epuizare. În final, așa se și întâmplă. Colegii dădură înapoi în fața profesionalismului cu care își făcea treaba și a calității sale remarcabile, care aducea foarte mult a bunătate. De-a lungul anilor, Louis și Camille se întâlniseră undeva la mijloc și, cum șeful se bucura de o incontestabilă autoritate morală, nimeni nu se miră când băiatul răsfățat de soartă deveni încet-încet unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi. Camille îl tutuise întotdeauna, așa cum

proceda cu întreaga echipă. Dar în timp și odată cu schimbările survenite în secție, înțelesese că doar cei mai în vârstă continuau să-i vorbească lui Verhoeven fără ceremonie. Și pentru că cei mai mulți erau acum tineri, începuse să se simtă ca un uzurpator al scaunului de patriarh, pe care nu îl râvnise niciodată. I se adresau cu „dumneavoastră”, ca unui comisar și el știa foarte bine că asta nu avea nimic de-a face cu poziția ierarhică. Era mai degrabă o modalitate de a compensa sentimentul de jenă care îi încerca pe toți în legătură cu statura sa fizică. Chiar și Louis folosea pronumele de politețe, dar Camille știa că în cazul său era vorba despre altceva și anume un reflex de castă. Cei doi nu deveniseră niciodată prieteni, dar se stimau, ceea ce pentru fiecare dintre ei reprezenta cea mai bună garanție a unei colaborări fructuoase.

5

Urmați îndeaproape de Le Guen, Camille și Armand sosiră în Courbevoie, pe strada Felix-Faure numărul 17, cu puțin înainte de ora zece. O fostă zonă industrială, cu o mică

uzină dezafectată în centru, semănând cu o insectă moartă și cu niște ateliere vechi în curs de reamenajare. Patru dintre ele, deja terminate, săreau în ochi ca niște bungalow-uri exotice trântite într-un peisaj hibernal. Toate patru văruiate în alb, cu ferestre încastrate în aluminiu și acoperișuri de sticlă cu panouri culisante, lăsau să se ghicească înăuntru un spațiu imens. Tot ansamblul părea părăsit și nu se zărea nici o altă mașină în afara celei de la Casa Mare².

Accesul în apartamentul de tip studio se făcea din două părți. Camille îl zări din spate pe Louis sprijinindu-se de un perete și vomitând într-o pungă de plastic. Se puse în mișcare urmat de Le Guen și de încă doi ofițeri din grup și intră în camera strălucind crud în lumina proiectoarelor. Când ajung la locul unei crime, tinerii caută în mod inconștient locul în care se găsește moartea. Cei mai experimentați caută, dimpotrivă, viața. Dar aici așa ceva nu era posibil. Moartea umpluse întreg spațiul, pătrunzând parcă și în privirile celor vii, care nu înțelegeau nimic. Camille nu avu timp să pătrundă sensul atmosferei bizare, pentru că în câmpul său vizual apăru un cap de femeie

² *La maison Poulaga*. În original, termen argotic desemnând Poliția.

țintuit de perete.

Nu apucase să facă nici măcar doi pași înăuntru și privirea îi fu atrasă de un spectacol pe care nici cel mai îngrozitor dintre coșmaruri nu l-ar fi putut pune în scenă: degete smulse, bălți de sânge închegat, mirosuri amestecate de excremente, sânge uscat și măruntaie golite, îi răsări imediat în minte *Saturn devorându-și copiii*, de Goya: revăzu pentru o clipă fața descompusă, ochii gata să iasă din orbite, buzele stacojii și nebunia, adevărata față a nebuniei. Deși era printre cei mai experimentați din încăpere, Camille simți pe loc dorința de a face stângamprejur spre ieșirea care dădea spre palier, unde Louis, cu privirea pierdută, ținea cu vârful degetelor o pungă de plastic, ca un cerșetor pornit împotriva întregii lumi.

— Ce-i porcăria asta?

Comisarul-șef Le Guen vorbise ca pentru sine și cuvintele răsunară într-o tăcere de mormânt.

Doar Louis îl auzise și se apropie ștergându-și ochii.

— Chiar nu știu, zise el. Doar ce intrasem și am ieșit numaidecât... N-am văzut mare lucru...

Din mijlocul camerei, Armand întoarse spre

cei doi o privire pierdută. Își șterse mâinile transpirate pe pantaloni, în încercarea de a-și recăpăta cumpătul.

Bergeret, technicianul de la Criminalistică, se apropie de Le Guen.

— O să am nevoie de două echipe. O să dureze ceva.

Și, cu toate că nu-i stătea în fire, adăugă:

— E foarte neobișnuit.

Într-adevăr, era neobișnuit.

— Te-am lăsat, zise Le Guen întâlnindu-se în drum cu Maleval, care tocmai intra și care în următorul moment dădu buzna afară, cu ambele mâini la gură.

Camille făcu semn spre cei rămași din echipă, sugerând că venise vremea celor curajoși.

Era greu să-ți imaginezi cum arătase apartamentul... înainte. Asta pentru că oroarea copleșise în așa măsură scena crimei, încât nu mai știai încotro să-ți îndrepti privirea. În stânga, pe podea, se vedeau resturile unui corp eviscerat ale cărui coaste frânte străpungeau un sân, cel care nu fusese smuls, dar și pliurile dizgrațioase ale unei mase informe în roșu și alb, fără discuție un stomac. Dar era greu să-ți dai seama că era vorba de o femeie, deoarece corpul era

acoperit cu excremente care ascundeau parțial nenumăratele urme de mușcături. Drept în față, spre stânga, era un alt cap de femeie, cu ochii arși și cu gâtul ciudat de scurt, ca și cum capul ar fi fost înfundat între umeri. Gura deschisă era plină de tuburi albe și roz. În fața lor zăcea abandonat un corp cu pielea parțial jupuită, pornind de la niște tăieturi profunde; în abdomen și vagin se căscau cavități adânci, bine delimitate, făcute, neîndoielnic, cu ajutorul unui acid lichid. Capul celei de-a doua victime fusese ținut de obraji pe perete. Camille trecu în revistă toate aceste detalii și scoase din buzunar un carnețel, pe care apoi îl băgă înapoi, ca și cum orice demers judiciar ar fi fost inutil, orice plan – sortit eșecului. În fața cruzimii, nu poți ordona totul metodic. Și totuși, pentru asta venise acolo.

Folosind sângele încă lichid al uneia dintre victime, cineva scrisese pe perete, cu litere uriașe: „M-AM ÎNTORS”. Dărele scurse din fiecare literă sugerau cantitatea însemnată de sânge folosit. Caracterele fuseseră mânjite cu degetele, într-un loc strânse laolaltă, într-altul rășchirate, așa încât inscripția părea făcută printr-o lentilă deformată. Camille păși peste o jumătate de corp de femeie și se apropie. La

finalul mesajului, un deget fusese apăsător pe perete, cu bună știință. Fiecare detaliu al amprente se evidenția clar, perfect conturat: o amprentă asemenea celor pe care, pe vremuri, polițistul de serviciu ți le preleva strivindu-ți degetul pe un carton galben și rotindu-l în toate direcțiile.

Un șuvoi de sânge împrôscase pereții până în tavan.

Camille avu nevoie de câteva minute pentru a-și veni în fire. I-ar fi fost imposibil să se concentreze în acel decor grotesc, deoarece tot ce vedea sfida raționalul.

Un grup de vreo zece persoane lucra în acel moment în apartament. La locul crimei domnește adesea o atmosferă relaxată, asemănătoare celei dintr-o sală de operații. Se glumește cu plăcere. Camille detesta treaba asta. Unii tehnicieni își umplu timpul cu glume, cel mai adesea, cu conotație sexuală și se prefac detașați tot atât de bine cum alții joacă teatru... E o atitudine normală într-o meserie dominată de bărbați. Un trup de femeie, chiar și moartă, e tot un trup de femeie, iar pentru un tehnician obișnuit să separe realitatea de dramă o sinucigașă rămâne tot o „fată frumoasă”, chiar dacă are fața învinețită sau umflată ca un cimpoi.

Totuși, în ziua aceea, în Courbevoie se instaurase o cu totul altă atmosferă. Nici de reculegere, nici de compasiune, ci încremenită și grea, ca și cum până și șmecherii de serviciu ar fi fost puși la colț, întrebându-se ce glumă puteau născoci despre un cadavru eviscerat zăcând sub privirea oarbă a unui cap ținut de perete. Făceau măsurători în tăcere, se prelevau probe, se fixau proiectoare pentru a se face poze, totul într-o liniște aproape religioasă. În ciuda experienței sale, Armand afișa o paloare care friza supranaturalul. Trecea peste benzile de izolare a locului crimei, pe care criminaliștii le întindeau cu o încetineală ceremonioasă și părea că se temea ca vreunul din gesturile sale să nu trezească dintr-odată la viață teroarea care plutea încă în aer. Maleval, pe de altă parte, continua să-și verse mațele în punga de plastic, între două tentative de a reveni la locul faptei alături de echipă. Însă în același moment făcea cale întoarsă, sufocându-se, literalmente asfixiat de putoarea excrementelor și a cărnii tăiate în bucăți.

Apartamentul era foarte spațios. Cu toată dezordinea, se observa grija cu care fusese decorat. Ca în majoritatea studiourilor, se

intra direct în salon, o cameră imensă, cu pereți de ciment zugrăviți în alb. Cel din stânga era acoperit cu o reproducere foto de dimensiuni monumentale. Trebuia să te retragi mult în spate pentru a vedea imaginea de ansamblu. Era o fotografie pe care Camille o mai văzuse undeva.

Încercă să-și amintească unde, stând lipit de ușa de la intrare.

— Un genom uman, spuse Louis.

Asta era. Reproducerea unei hărți a genomului uman, reinterpretată artistic și stilizată în tuș și cărbune.

O ușă mare din sticlă dădea spre o aripă îndepărtată a clădirii, ascunsă în spatele unei perdele de copaci care nu avuseseră încă timp să crească. O piele falsă de vacă era fixată pe un perete, o bucată rectangulară, alb cu negru. Sub ea, o canapea de piele neagră de dimensiuni impresionante, fabricată probabil exact pe dimensiunea peretelui, dădea impresia de loc străin, de altă lume, în care e normal să atârni pe perete fotografii enorme ale genomului uman sau să tai în bucăți femei după ce le eviscerezi... Pe podea, în fața canapelei, un număr al revistei *Gentlemen's Quaterly*. În dreapta, un bar bine aprovizionat. În stânga, pe o masă joasă, un

telefon cu robot. Alături, pe o măsuță din sticlă mată, un sistem video cu ecran plat, de ultimă generație.

Armand îngenunchease în fața lui. Camille, care din cauza înălțimii nu mai avusese o astfel de ocazie, își puse mâna pe umărul lui și zise, arătând spre dispozitivul de înregistrat:

— Dă-i drumul.

Rola era pregătită. Apăru imaginea unui câine, un ciobănesc german, cu o cască de baseball pe cap, înlăturând coaja unei portocale ținute între labe, pentru a putea mânca fructul. Părea una dintre acele emisiuni imbecile de gaguri filmate în cadre de amator, previzibile și violente. În colțul din dreapta jos trona logoul „US-gag”: un aparat de filmat minuscule, programat să râdă cu toată gura.

Camille sugeră:

— Lasă-l să meargă, nu se știe niciodată...

Își îndreptă atenția asupra robotului telefonic. Melodia care preceda mesajul părea aleasă în funcție de inspirația de moment. Cu câțiva ani în urmă ar fi putut fi *Canonul* lui Pachelbel. Lui Camille i se păru că recunoaște *Anotimpurile* lui Vivaldi.

— *Toamna*, murmură Louis concentrat, cu

privirea pironită în podea.

„Bună seara!” se auzi deodată (voce de bărbat, tonalitate cultivată, pronunție îngrijită, aproximativ patruzeci de ani, dicție ciudată). „Îmi pare rău, dar în acest moment sunt la Londra (pare să citească textul, voce ușor ridicată, nazală). Lăsați un mesaj după semnalul sonor (puțin prea tare, sofisticat, homosexual?) și vă voi suna înapoi imediat ce mă întorc. Pe curând.”

— Folosește un dispozitiv de distorsionare a vocii, sugerează Camille.

Tot peretele din fund era ocupat de un șifonier de dimensiuni impresionante. Patul era și el plin de sânge și excremente. Cearșaful purpuriu fusese dat la o parte și strâns grămadă. O sticlă de Corona zăcea răsturnată la piciorul patului. La capătul lui, un CD-player și câteva degete retezate, așezate în formă de corolă. Lângă aparatul zdrobit, fără îndoială, cu călcâiul, o cutie cu un CD al trupei Traveling Wilburys. Deasupra patului japonez, foarte jos și probabil extrem de tare, o pictură pe mătase ale cărei gheizere de culoare roșie se încadrau perfect în ansamblul apartamentului însângerat. Nici o haină pe nicăieri, în afară de o pereche de bretele înnodate laolaltă în mod ciudat.

Camille aruncă o privire în șifonierul pe care criminaliștii îl lăsaseră întredeschis: gol, în afară de o valiză.

— S-a uitat careva înăuntru? întrebă, fără să se adreseze cuiva anume.

I se răspunse: „Încă nu”, pe un ton neutru. „Mi se pare că-i plictisesc”, gândi el.

Se aplecă lângă pat, ca să descifreze marca de pe o cutie de chibrituri aruncată pe jos: *Palio's*, cu caractere cursive roșii, pe fundal negru.

— Îți sună cunoscut?

— Nu.

Camille îl strigă pe Maleval, dar observându-l apărând timid în cadrul ușii de la intrare, îi făcu semn să rămână afară. Ideea lui mai putea aștepta.

Baia era de un alb imaculat, cu excepția unui perete acoperit cu hârtie pictată în alb și negru. Cada era plină și ea de urme de sânge. Cel puțin una dintre femei fusese băgată sau scoasă de acolo într-o stare vrednică de milă. Chiuveta părea să fi fost folosită pentru a spăla ceva. Măinile criminalului, poate.

Maleval fu însărcinat să-l caute pe proprietarul apartamentului, iar Camille ieși însoțit de Louis și Armand, lăsând tehnicienii să-și termine treaba. Louis își aprinse una

dintre țigările subțiri pe care Camille îi interzicea să le fumeze de față cu el, la birou, în mașină, la restaurant – pe scurt, aproape oriunde, mai puțin în aer liber.

Umăr lângă umăr, cei trei bărbați priviră în liniște zona rezidențială. Eliberați dintr-odată de sub imperiul groazei, păreau să găsească în atmosfera sinistră a locului ceva liniștitor, aproape uman.

— Armand, o să mergi să cercetezi împrejurimile, spuse într-un final Camille. O să ți-l trimit și pe Maleval, imediat cum se întoarce. Fiți discreți. Avem și așa destule probleme.

Armand îi făcu semn că a înțeles, privind cu jind pachetul de țigări al lui Louis. Tocmai îl tapa de prima țigară a zilei, când Bergeret li se alătură.

— O să avem nevoie de ceva timp.

Apoi făcu stânga-mprejur. Direct, fără înconjur, trădând o fostă carieră militară.

— Jean! îl strigă Camille.

Bergeret se întoarce. Obraz frumos, dar impenetrabil, aerul unui bărbat sigur pe sine, capabil să înfrunte absurdul existenței.

— Prioritate absolută. Două zile.

— Sigur că da! i-o trânti Bergeret, întorcându-i ferm spatele.

Întorcându-se spre Louis, Camille făcu un gest de resemnare.

— Uneori îmi iese...

6

Studioul din strada Felix-Faure fusese amenajat de SOGEFI, o firmă specializată în investiții imobiliare.

Cheiul Valmy, ora 11:30. O clădire arătoasă, lângă Canal: marmură peste tot, sticlă, recepționeră cu sâni voluminoși. Registru de oaspeți, nebunie, lift, aceeași marmură (doar culorile erau inversate), ușa dublă batantă, birou imposibil de mare, față de spate pe nume Cottet, luați loc, plin de sine, fiți atenți că sunteți pe teritoriul meu, cu ce vă pot fi de folos, dar vedeți că nu am mult timp la dispoziție.

În realitate, Cottet semăna cu un castel de cărți. Făcea parte din acea categorie de indivizi pe care nu-i mișcă nimic. Masiv, dădea impresia că trăiește într-un corp de împrumut. Se vedea de la o poștă că era îmbrăcat de nevastă-sa, care avea o idee fixă, dar, din păcate, nepotrivită, despre cum trebuie să arate un bărbat decent. L-ar fi dorit

în pielea unui om de afaceri impozant (costum gri-deschis), cu putere de decizie (cămașă cu dungi subțiri, albastre) și ocupat (pantofi italienești, cu botul ascuțit), dar recunoștea că are de-a face cu un mediocru, o figură ștearsă (cravată țipătoare), mai degrabă vulgară (ghiul de aur și butoni asortați). Când îl văzu pe Camille aterizând în birou, se trădă o clipă ridicând sprâncenele a surpriză, apoi își reveni brusc, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta era cea mai proastă reacție dintre toate cele pe care le cunoștea Camille, iar el le cunoștea pe toate.

Cottet era genul de persoană care ia viața în serios. Pentru el existau situații despre care putea să spună: „E un fleac!”, altele pe care le considera „spinoase” și, în sfârșit, cele din categoria „treburi murdare”. La simpla apariție a omului legii, înțelese că problema nu se încadra în nici una dintre categorii.

În astfel de situații, Louis prelua inițiativa. Louis era calm și un bun cunoscător al firii umane.

— Am vrea să știm cine și în ce condiții a ocupat acest apartament. Și e destul de urgent, desigur.

— Firește. Despre ce apartament este vorba?

— Cel din strada Felix-Faure numărul 17, din Courbevoie.

Cottet păli.

— O...

Apoi, tăcere. Cottet privea îngrozit mapa de pe birou ca și cum ar fi fost otrăvită.

— Domnule Cottet, continuă Louis, cu cel mai înțelegător și mai calm ton posibil, cred că cel mai bine pentru dumneavoastră și pentru firma dumneavoastră ar fi să ne explicați totul, cât mai calm și mai pe îndelete cu putință... începeți când sunteți pregătit.

— Da, sigur, răspunse Cottet.

Apoi ridică spre ei o privire deznădăjduită.

— Această afacere nu s-a derulat... cum să vă spun... într-un fel tocmai obișnuit... înțelegeți...

— Nu tocmai, răspunse Louis.

— Am fost contactați în aprilie anul trecut. Persoana...

— Cum se numea?

Cottet ridică ochii spre Camille și privirea îi rătăci o clipă pe fereastră, ca și cum ar fi căutat într-acolo ajutor și îmbărbătare.

— Haynal. Se numea Haynal. Cred că prenumele era Jean.

— Credeți?

— Courbevoie. Nu, sunt sigur. Jean Haynal.

Îl interesa studioul din *Ca să fii sincer*, continuă Cottet recăpătându-și aplombul, n-a fost prea ușor să facem rentabilă această afacere... Am făcut investiții substanțiale și în zona postindustrială în care am derulat deja patru programe individuale, rezultatele nu sunt încă grozave. Bine, nu-i nimic alarmant, dar...

Divagațiile lui îl enervau la culme pe Camille.

— Pe scurt, câte ați reușit să vindeți? i-o tăie.

— Nici unul.

Cottet îl privea fix, ca și cum termenul „nici unul” ar fi fost pentru el o condamnare la moarte. Camille ar fi putut să jure că această aventură imobiliară îi pusese pe Cottet și firma sa într-o situație extrem de incomodă.

— Continuați, vă rog, îl încurajă Louis.

— Domnul respectiv nu intenționa să cumpere, voia doar să închirieze locul pentru trei luni. Susținea că reprezintă o firmă de producție în domeniul cinematografiei. L-am refuzat. Nu ne ocupăm cu închirieri. Prea multe riscuri cu încasarea banilor, prea multe cheltuieli pentru un timp prea scurt, mă înțelegeți... Și apoi treaba noastră e să vindem proiecte, nu să ne jucăm de-a agenții

imobiliari.

Cottet vorbise pe un ton încărcat de dispreț, care spunea multe despre problemele care îl constrânseseră s-o facă pe agentul imobiliar.

— Vă înțeleg, spuse Louis.

— Trebuie totuși să ne adaptăm la jungla realității, nu? adăugă el, ca și cum exprimarea lui i-ar fi dovedit cultura. Și în plus, acel domn era dispus...

— Să plătească cu banii jos? anticipă Louis.

— Da. Și, mai mult decât atât...

— Ar fi plătit oricât, adăugă Camille.

— De trei ori prețul pieței.

— Ce fel de om era?

— Nu știu, spuse Cottet. Am vorbit doar la telefon.

— Vocea?

— Clară.

— Și apoi?

— A vrut să viziteze studioul. Să facă fotografii. Am stabilit o întâlnire. M-am deplasat la fața locului. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

— De ce? întrebă Louis.

— Fotografia... Nu părea... cum să zic... Nu prea părea un profesionist. Folosea un fel de Polaroid. Așeza fiecare poză pe jos, una lângă alta, într-o anumită ordine, ca și cum s-ar fi

temut să nu le amestece. Înainte de fiecare poziție... consulta o hârtie, ca și cum ar fi urmat niște instrucțiuni, fără să le înțeleagă. Mi-am spus atunci că individul e fotograf cum sunt eu...

— Agent imobiliar? riscă Verhoeven.

— Dacă vreți, răspunse Cottet, fulgerându-l cu privirea.

— Ați putea să-l descrieți? interveni Louis pentru a crea o diversiune.

— Vag. N-am stat prea mult cu el. Chiar nu aveam ce să fac pe acolo și n-aveam chef să pierd două ore într-un apartament gol holbându-mă la un tip care face fotografii... I-am deschis, l-am urmărit o vreme cum lucrează și apoi am plecat. Când a terminat, a lăsat cheile în cutia de scrisori. Oricum, era o dublură.

— Cum arăta?

— Obișnuit.

— Cum adică? insistă Louis.

— Adică obișnuit! se înfurie Cottet. Ce vreți să vă spun mai mult? Statură medie, vârstă mijlocie. Într-un cuvânt, obișnuit!

Se lăsă un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare dintre cei trei bărbați reflectă asupra exasperantei mediocrități a lumii.

— Și lipsa de profesionalism vi s-a părut o

garanție în plus, nu? reluă Camille.

— Mărturisesc că da, răspunse Cottet. Plătise în numerar, fără să încheiem un contract și mă gândeam că un film... mă rog, acel gen de film nu ne-ar fi provocat nici o problemă.

Camille se ridică primul. Cottet îi însoți până la ascensor.

— Va trebui să dați o declarație oficială, îi explică Louis, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. S-ar putea, de asemenea, să fiți chemat și în instanță. Prin urmare...

— Prin urmare, nu vă atingeți de nimic. Nici de registre, nici de altceva. Cu fiscul vă veți descurca singur. Pentru moment avem două femei tăiate în bucăți. Și asta reprezintă, chiar și pentru dumneavoastră, prioritatea numărul unu.

Cottet avea o privire pierdută, ca și cum ar fi încercat să cântărească dimensiunea consecințelor, pe care le ghicea catastrofale și simți dintr-odată greutatea cravatei pestrițe atârându-i pe piept precum funia unui condamnat la moarte.

— Aveți fotografii și planuri ale locului? îl întreabă Camille.

— Am realizat o superbă plachetă de prezentare... începu Cottet, afișând

instantaneu un zâmbet larg, comercial, dar își dădu imediat seama că satisfacția sa nu se potrivea deloc în context și se abținu de la orice altă manifestare.

— Trimiteți-mi-o cât mai repede posibil, spuse Camille, întinzându-i cartea sa de vizită.

Cottet o luă cu vârful degetelor, ca și cum l-ar fi ars.

În timp ce coborau, Louis remarcă încă o dată „dotările” de care se bucura recepționera. Camille îi răspunse că nu le remarcase.

7

Chiar și dispunând de două echipe, cei de la Criminalistică tot ar fi trebuit să rămână întreaga zi la scena crimelor. Acel du-te-vino inevitabil de mașini, motociclete și camioane provocă spre finalul dimineții o întreagă harababură. Rămânea un mister cum de venise atâta lume. Era un fel de „întoarcere a morților vii” dintr-un film de mâna a doua. O jumătate de oră mai târziu, apăru presa. Nu se punea problema să se dea declarații și nici să li se permită ziariștilor să intre, dar pe la

ora două toată lumea pricepu că ar fi fost mai indicat să li se spună câte ceva, decât să lase mass-media să speculeze. Camille îl sună pe mobil pe Le Guen și-i împărtăși această problemă.

— Povestea a început să răsuflă și aici... îi mărturisi Le Guen.

Camille ieși din apartament hotărât să spună cât mai puțin posibil.

Nu era chiar așa de multă lume. Câteva zeci de gură-cască, vreo zece reporteri, nimic de proporții, la prima vedere. Doar niște independenți și câțiva pierde-vară; o ocazie nesperată de a dezamorsa situația și de a câștiga câteva zile prețioase.

Existau două motive pentru care Camille era cunoscut și recunoscut de toată lumea. În primul rând, profesionalismul său îi construisese o reputație solidă, pe care statura lui o transformase în notorietate. Chiar dacă era greu de prins în cadru, jurnaliștii se îngrămădeau să-i ia interviuri acestui bărbat minion, cu voce tăioasă și ton categoric. Îl considerau tăcut, dar „franc”.

Totuși, în unele situații, puține în raport cu dezavantajele, statura sa îl avantajase. Deși zărit cu greutate, nu putea fi uitat cu ușurință. Refuzase să participe la o serie de

emisiuni de televiziune, înțelegând că de la el se aștepta patetica poveste a „celui care și-a depășit cu succes handicapul”. Realizatorii TV salivau la gândul câtorva cadre înfățișându-l pe Camille urcând într-o mașină adaptată pentru handicapați, cu toate comenzile pe volan și cu girofarul pe capotă. Camille nu voia să le dea satisfacție și asta nu numai pentru că nu-i plăcea să conducă. Șefii îi fuseseră recunoscători. O singură dată ezitase. Era o zi întunecată, prevestind furtună. O zi în care trebuise să străbată un drum foarte lung cu metroul, copleșit de priviri furișe sau batjocoritoare. I se propusese o intervenție la canalul France 3. După obișnuita pălăvrăgeală patetică despre imaginea sa de reprezentant model al interesului public, interlocutorul îi sugerase voalat că, fiind mai maleabil, va avea doar de câștigat. Își închipuia, fără îndoială, că setea de celebritate e o caracteristică universală. Sau nu, poate era ziua în care își spărsese mutra în cadă. Zi nefastă pentru pitici. Acceptase. Superiorii se prefăcuseră de acord.

Ajungând la studiouri ușor deprimat că cedase presiunii, fusese obligat să urce în lift. Femeia care i se alăturase, cu brațele încărcate de role de film și hârtii, îl întrebase

la ce etaj urcă. Camille indicase cu o privire resemnată butonul pentru etajul cincisprezece, aflat la o înălțime amețitoare. Ea îi întorsese un surâs foarte plăcut și, străduindu-se să atingă butonul, scăpase rolele. La deschiderea ușilor, cei doi încă stăteau în genunchi, încercând să strângă cutiile deschise și hârtiile împrăștiate. Femeia îi mulțumise.

— Când lipesc tapet, mi se întâmplă la fel, o asigură Camille. E un adevărat coșmar...

Ea izbucnise în râs. Un râs încântător.

Se însurase cu Irene șase luni mai târziu.

8

Jurnaliștii trepidau de curiozitate.

El începu:

— Două victime.

— Cine sunt?

— Nu știm. Femei. Tinere...

— De ce vârstă?

— Aproximativ douăzeci și cinci de ani. Asta e tot ce vă putem spune pentru moment.

— Când vor fi scoase cadavrele? întrebă un fotograf.

— În curând. A intervenit o mică întârziere.

Probleme tehnice...

O pauză, ocazie ideală pentru a arunca:

— Nu putem să vă spunem mare lucru în acest moment, dar cinstit, nu-i nimic senzațional. Nu dispunem de multe informații. Vom ști mai multe mâine-seară. Acestea fiind spuse, ar trebui să-i lăsăm pe băieții de la Criminalistică să-și facă treaba...

— Și noi ce ar trebui să înțelegem din toată treaba asta? întrebă un tânăr blond, cu privire de alcoolic.

— Exact ce-am spus: două femei neidentificate încă. Asasinate acum două sau trei zile. Nu cunoaștem făptuitorul, nici motivul, nici modul de operare.

— Cam subțire!

— Exact ce încercam să vă spun de la bun început.

Nici că se putea spune mai puțin. Un moment de perplexitate se instalează în mulțime.

Și în acel moment se produse ceea ce Camille ar fi dorit cel mai puțin. Camioneta laboratorului criminalistic dăduse în spate, dar nu se putuse apropia suficient de intrarea apartamentului din cauza unei jardiniere de beton instalate acolo din cine știe ce rațiuni de neînțeles. Șoferul coborâse pentru a deschide larg cele două portiere din spate. În

secunda următoare, doi criminaliști ieșiră unul după altul. Atenția până atunci distrasă a reporterilor se concentrează cu fervoare când ușa întredeschisă a apartamentului lăsă să se vadă clar un perete acoperit de o imensă jerbă de sânge, care semăna al naibii de bine cu un tablou de Pollock. Ca și cum imaginea nu ar fi fost destul de clară, cei doi tipi de la Criminalistică începură să încarce conștiincios în camionetă saci de plastic închiși cu grijă, purtând eticheta Institutului Medico-Legal.

Or, jurnaliștii, asemenea angajaților de la pompe funebre, sunt capabili să măsoare dintr-o privire dimensiunile unui cadavru. Așa că toată lumea ghici într-o clipă că era vorba despre cadavre tăiate în bucăți.

— La naiba! exclamară reporterii în cor.

Înainte ca oamenii legii să reușească să extindă perimetrul de securitate, fotografiile dăduseră deja buzna la prima ieșire. Micul grup se scindă spontan în două părți, asemenea unei celule cancerigene: unii fotografiau frenetic camioneta, răcnind „aici!”, pentru a atrage atenția macabrilor transportatori și a câștiga timp, iar alții înșfăcau telefoanele mobile, pentru a chema întăriri.

— La naiba! exclamă la rândul lui Camille.

A naibii treabă de amatori. Și scoase la rândul său mobilul, dând inevitabilele telefoane care marcau începutul nebuniei.

9

Criminaliștii își făcuseră bine treaba. Două ferestre fuseseră lăsate întredeschise pentru a se face curent și mirosurile grele de dimineață se estompaseră suficient de mult ca batistele și măștile chirurgicale să nu mai fie necesare.

Scena crimei este uneori mai înspăimântătoare fără cadavre, deoarece pare că moartea a lovit a doua oară, făcându-le să dispară.

Aici era chiar mai rău. Singurii rămași la fața locului erau criminaliștii, cu tot arsenalul lor de fotografii, aparate de măsurat electronice, pensete, flacoane, pungi de plastic, soluții revelatoare, creând impresia că trupurile sfărtecate nici nu fuseseră vreodată acolo sau că moartea nu le lăsase măcar o ultimă fărâmbă de demnitate, aceea de a semăna cu o ființă altădată vie. Debarasatorii adunaseră și luaseră cu ei bucățile de degete, capetele, cavitățile abdominale deschise. Mai

rămăseseră doar urmele de sânge și fecale și, golit de toate acele orori, apartamentul arăta cu totul altfel, încărcat de o aură de sacralitate bizară, cel puțin în ochii lui Camille. Louis își privea șeful într-un fel circumspect, observându-i expresia neobișnuită. Camille părea să caute un răspuns la cuvinte încrucișate, cu fruntea încrețită și sprâncenele ridicate.

Louis înaintă spre mijlocul camerei, se deplasă până la consola video și apoi se apropie de telefon. Camille dădu și el un tur. Se plimbau ca doi vizitatori într-un muzeu, dornici să descopere pe ici, pe colo câte un amănunt trecut cu vederea. Puțin mai târziu se intersectară în baie, gânditori. Pe urmă Louis merse să cerceteze și el camera. Camille privea pe fereastră în timp ce tehnicienii criminaliști scoteau din priză proiectoarele, strângeau foliile de plastic și cablurile, închideau pe rând gențile și cutiile. Măsurând în lung și-n lat spațiul crimei, cu simțurile alertate de aerul preocupat al lui Camille, Louis își punea mintea la contribuție. Încet-încet, începu să capete și el un aer mai serios decât de obicei, ca și cum ar fi efectuat în minte o operație matematică cu opt cifre.

Îl regăsi pe Camille în salon. Pe jos zăcea

deschisă valiza găsită în șifonier (piele bej, calitate extra, capitonată în interior cu colțuri metalice, asemenea compartimentelor de zbor), pe care tehnicienii nu o luaseră încă. În interior, un costum, un încălțător, un aparat de ras electric, un portofel, un ceas sport de mână și un fotocopiator de buzunar.

Unul dintre tehnicieni, care probabil ieșise pentru câteva momente, reveni adresându-i-se lui Camille:

— Grea zi, Camille. Tocmai au apărut și televiziunile...

Apoi, urmărind din ochi urmele de sânge care străbăteau camera în lung și-n lat, adăugă:

— Treaba asta o să te cam țină ocupat.

10

— Premeditare de toată frumusețea, spuse Louis.

— Din punctul meu de vedere, e mult mai complicat de atât. Și ca să-ți spun drept, ceva nu se leagă.

— Nu se leagă?

— Nu, întări Camille. Aici totul e mai mult sau mai puțin nou. Canapeaua, patul,

tapetul, totul. Nu-mi vine să cred că cineva ar face astfel de cheltuieli doar pentru a turna un film porno. De obicei se cumpără mobilă de ocazie. Ori se închiriază un apartament deja mobilat. De altfel, în majoritatea ocaziilor nici măcar nu se închiriază. Se folosesc lucruri luate gratis de undeva.

— Să fie un *snuff movie*? întrebă Louis.

Tânărul se referea la unul dintre filmele pornografice în care, la final, protagonistul este omorât cu adevărat. Femeia, bineînțeles.

— Mi-a trecut prin cap. Da, e posibil...

Amândoi știau însă că acele filme nu mai erau la modă. Și în plus, felul savant și costisitor în care era decorat apartamentul nu se potrivea cu această ipoteză.

Camille reîncepu să măsoare camera în lung și-n lat.

— Amprenta de pe perete e prea clară ca să fi fost făcută involuntar, își continuă el ideea.

— Din exterior nu se vede nimic, întări Louis. Ușa și geamurile erau închise. Nimeni nu a descoperit crima. Așadar, cel care ne-a anunțat trebuie să fi fost unul dintre criminali. Asta înseamnă premeditare, dar și revendicare. Și mi-e greu să cred că un singur individ ar fi fost în stare să comită... un asemenea măcel...

— Asta rămâne de văzut. Cel mai mult, spuse Camille, mă nedumerește mesajul de pe robotul telefonic.

Louis îl privi o clipă, uimit că nu-i înțelegea raționamentul.

— Cum adică?

— Păi, avem tot ce trebuie: telefon, robot, mai puțin conectare...

— Ce?

Louis se ridică dintr-un salt, trase firul de telefon, apoi mobila. Priza era acolo, dar telefonul nu era conectat.

— Nici măcar nu s-au străduit să ascundă premeditarea. Din contră, parcă au încercat să atragă atenția... Asta spune multe.

Camille făcu din nou câțiva pași prin cameră, cu mâinile în buzunare și se opri încă o dată în fața hărții genomului uman.

— Da, trase el concluzia. Asta se potrivește.

11

Louis ajunse primul, urmat de Armand. Și în momentul în care li se alătură Maleval, care tocmai termina de vorbit la mobil, echipa lui Camille – pe care unii o numeau, cu respect sau în derâdere, „brigada Verhoeven”

– fu completă. Camille își consultă încă o dată, în fugă, notițele și apoi privi spre colaboratorii săi.

— Ce părere aveți?

Cei trei se priviră.

— În primul rând, trebuie să aflăm despre câți indivizi este vorba, riscă Armand. Cu cât mai mulți, cu atât avem mai multe șanse să-i descoperim.

— Un singur om n-ar fi fost capabil de așa ceva, spuse Maleval. Asta e clar.

— Ca să fim siguri, ar trebui să așteptăm rezultatele analizelor de laborator și ale autopsiei. Louis, spune-le și lor ce am aflat despre închirierea studioului.

Louis le povesti pe scurt vizita la SOGEFI. Profitând de pauză, Camille se uită cu atenție la Armand și Maleval.

Între cei doi era o deosebire ca de la cer la pământ: unul excesiv, celălalt prea cumpătat. Jean-Claude Maleval avea douăzeci și șase de ani și un farmec de care abuza, așa cum abuza de toate: nopți pierdute, femei, propriul corp. Nu avea deloc grijă de el. În consecință, avea mereu un aer epuizat. Când se gândea la Maleval, Camille era adesea cuprins de îngrijorare, întrebându-se dacă dezmațurile acestuia îl costau mulți bani. Maleval avea

profilul unui viitor polițist corupt, așa cum unii copii au încă de la grădiniță aerul unor viitori pierde-vară. De fapt, era greu de spus dacă Maleval își irosea viața de celibatar așa cum unii își irosesc moștenirea sau dacă alunecase deja pe panta nevoilor excesive. În ultimele luni, Camille îl surprinsese de două ori în compania lui Louis. De fiecare dată cei doi afișaseră un aer vinovat, ca și cum ar fi fost prinși în flagrant și Camille ajunsese la concluzia că Maleval îl tapa de bani pe Louis. Sau poate că nu. Totuși, șeful nu dorise să se amestece și se prefăcuse că plouă.

Maleval fuma mult, paria cu un oarecare succes la curse și se dădea în vânt după whisky marca Bowmore. Dar pe lista lui femeile ocupau primul loc. Adevărat, tipul era arătos. Înalt, brunet, cu un aer de rafinament studiat și un corp care păstra încă alura fostului campion de juniori al Franței la judo.

Camille privi apoi un moment reversul medaliei, Armand. Bietul Armand. Comandant la Omoruri de mai bine de douăzeci de ani, avea deja, de nouăsprezece și jumătate, reputația celui mai mare zgârcit din câți văzuse vreodată poliția. Era un bărbat fără vârstă, lung cât o zi de post, cu obraji scobiți, slab și nevricos. Totul la el inspira

meschinărie. Omul era imaginea vie a lipsurilor. Zgârcenia lui nu avea farmecul unei trăsături de caracter. Era patologică, profund patologică, de nevindecat. Pe Camille nu îl amuzase niciodată. În fond, pe el îl lăsa rece avariția lui Armand, dar după atâția ani de când lucrau împreună suferea văzându-l pe „bietul Armand” înjosindu-se în ultimul hal doar ca să nu cheltuiască o centimă și recurgând la tertipuri extrem de elaborate pentru a evita să-și cumpere o nenorocită de cafea. Poate din cauza propriului handicap, Camille îndura cu greu aceste umilințe, ca și cum el ar fi fost cel în cauză. Cel mai tragic era că Armand își conștientiza condiția. Și suferea. Prin urmare, devenise un om trist, care muncea în liniște, dar bine. În felul său, era, poate, cel mai bun în rol secundar din brigadă. Zgârcenia făcuse din el un polițist meticulos, exigent, scrupulos, capabil să purice zile întregi o carte de telefoane, să pândească zile întregi într-o mașină cu sistemul de încălzire defect, să interogheze cartiere întregi; în sfârșit, să găsească – la propriu – acul în carul cu fân. Dacă i s-ar fi dat un puzzle cu un milion de piese, Armand l-ar fi luat, s-ar fi întors în birou și și-ar fi petrecut orele de program scrupulos

respectate rezolvându-l. Îl interesa foarte puțin domeniul în care i se cerea să facă cercetări. Nici măcar subiectul nu-l interesa. Obsesia lui pentru acumulare excludea orice preferință. Dar uneori făcuse minuni. Chiar dacă toată lumea îl considera pe Armand insuportabil în viața de zi cu zi, toți recunoșteau, fără ezitare, că acest polițist încăpățânat și răbdător avea ceva în plus față de ceilalți, în afară de timp și spațiu, ceva care demonstra admirabil felul în care, dusă la limita extremă, o treabă insipidă se poate confunda cu genialitatea. După ce epuizaseră întreg arsenalul de bancuri cu zgârciți, la un moment dat colegii renunțaseră să-l mai șicaneze. Nimeni nu se mai amuza. Toată lumea era stupefiată.

— Bun, încheie Camille după ce Louis își termină expunerea. Deocamdată, în lipsa altor indicii, vom proceda „văzând și făcând”. Armand și Maleval, începeți să prelucrați probele materiale găsite la fața locului, proveniența mobilierului, a obiectelor, a bibelourilor, hainelor, lenjeriei etc. Louis, tu te ocupi de materialul video, de revista americană, cu alte cuvinte, de toate chestiile exotice, dar nu te îndepărtezi. Dacă apare vreo noutate, Louis se ocupă cu informarea și

comunicarea, întrebări?

Nu aveau întrebări. Sau poate erau prea multe, ceea ce însemna același lucru.

12

Poliția din Courbevoie fusese informată în acea dimineață în legătură cu crimele, printr-un apel telefonic anonim. Camille coborî în timp ce asculta înregistrarea: „S-a înfăptuit o crimă. Pe strada Felix-Faure. La numărul 17”.

Fără îndoială, era aceeași voce de pe robotul telefonic, identic distorsionată de același aparat.

În următoarele două ore Camille completează formulare, procese-verbale de constatare și încercă să umple spațiile albe referitoare la punctele necunoscute ale anchetei, întrebându-se fără încetare ce sens aveau toate acestea.

Obligațiile legate de canoanele administrative îl făceau adesea să se simtă suferind de un fel de strabism mental. Cu ochiul drept urmărirea formulare, se conforma exigențelor statisticii locale și redacta regulamentar procese-verbale și rapoarte de intervenție, în timp ce pe retina ochiului

stâng i se perindau trupuri fără viață aruncate la pământ, răni înnegrite de sânge coagulat, fețe devastate de durere și de încrâncenarea luptei pentru viață, ultime priviri nedumerite în fața morții inevitabile, mereu surprinzătoare.

Câteodată, toate astea se confundau. În logoul Poliției Judiciare, Camille surprinsese imaginea unor degete de femeie, retezate, aranjate în formă de corolă... își puse ochelarii pe birou și își frecă sprâncenele încet.

Bergeret, șeful departamentului criminalistic, ca un fost militar, nu era genul care acționează precipitat. Nu era nici atât de pătruns de propria importanță încât să răspundă la orice așa-zis apel de urgență. Însă Le Guen se prevalase, fără îndoială, de influența pe care o avea (confruntare titanică între doi coloși pasivi, înfruntându-se într-o luptă patetică corp la corp, ca doi luptători de sumo filmați cu încetinitorul). Drept urmare, spre seară, Camille avea deja la dispoziție primele rezultate ale analizelor de laborator.

În rezumat, două tinere între douăzeci și treizeci de ani. Blonde amândouă. Prima, 1,65 metri, 50 de kilograme, un semn din naștere în spatele genunchiului stâng,

dantură sănătoasă, sâni generoși. A doua, aproximativ aceeași statură, aceeași greutate, dantură la fel de sănătoasă, sâni de asemenea generoși. Cele două victime mâncaseră cu trei până la cinci ore înainte de momentul morții: salată de crudități, carpaccio și vin roșu. Una dintre ele alesese ca desert căpșuni cu zahăr, cealaltă un *sorbet*³ de lămâie. Amândouă băuseră șampanie. O sticlă de Moet Hennessy nerafinat și două pahare cu picior, găsite sub pat, purtau amprentele lor. Inscripția însângerată de pe perete fusese făcută cu degetele tăiate și apoi așezate în formă de corolă. Reconstituirea respectivului *modus operandi*, expresie după care se dau în vânt toți cei care n-au studiat în viața lor latina, urma, evident, să mai dureze ceva timp. În ce ordine fuseseră tranșate? În ce fel și cu ce? Fusesse vorba de unul sau de mai mulți bărbați (sau femei)? Fetele fuseseră sau nu violate? Cum (sau cu ce)? Prea multe necunoscute în această ecuație macabră pe care Camille trebuia să o rezolve.

Amănunt și mai ciudat: amprenta foarte clară a unui deget mijlociu, găsită pe perete, nu era reală, ci fusese făcută cu o șampilă cu cerneală.

³ Băutură răcoritoare preparată din fructe și lichior.

Camille nu avea nimic împotriva informaticii, dar în unele zile nu se putea împiedica să creadă că mașinăriile astea sunt perverse. Abia sosite primele elemente de la laborator, calculatorul central îi confirmase ceea ce putea fi atât o veste bună, cât și una proastă. Vestea bună era descoperirea identității uneia dintre victime, cu ajutorul amprentelor. Evelyne Rouvray, de douăzeci și trei de ani, din Bobigny, cunoscută de poliție. Vestea proastă: trecutul revenea în scenă și îi aducea în minte ceea ce încercase zadarnic să respingă cu câteva minute în urmă. Falsa amprentă de pe perete trimitea la un alt caz, datând din 21 noiembrie 2001, al cărui dosar îi fu retrimis de urgență.

14

Dosarul ăsta era și el pervers. Toată lumea era de acord cu asta. Doar un sinucigaș ar fi dorit să fie însărcinat cu o astfel de dăruelă, despre care se vorbise deja prea mult. La vremea aceea, reporterii se dedaseră la comentarii interminabile în legătură cu falsa amprentă a unui deget înmuiat în cerneală neagră și aplicat pe unul dintre degetele de la

picioare ale victimei. Timp de câteva săptămâni, presa prezentase cazul sub cele mai diverse titluri. Se vorbise de „Crima din Tremblay”, de „încărcătura macabră”, premiul cel mare revenind însă, ca de obicei, ziarului *Le Matin*, care venise cu articolul „Tânăra secerată de moarte”.

Camille nu știa nici mai mult, nici mai puțin decât alții în legătură cu această poveste, dar caracterul ei spectaculos îi sugera că lucrurile începeau să se precipite.

Repunerea pe tapet a afacerii din Tremblay dădea un suflu proaspăt anchetei. Dacă tipul începea să bântuie întreaga periferie a Parisului măcelărind femei, existau șanse mari să comită din ce în ce mai multe greșeli. Asta ar fi dus, în final, la prinderea lui. Cu ce fel de infractor aveau oare de-a face? Camille îl sună pe Le Guen și-i comunică noutățile.

— La naiba! comentă acesta scurt.

— Bine spus.

— Presa va fi în delir.

— Sunt sigur că e deja în extaz.

— Cum adică, deja?

— Casa Mare e o adevărată strecurătoare. Independenții erau prezenți deja în Courbevoie la o oră după sosirea noastră...

— Și? întrebă Le Guen neliniștit.

— Și televiziunile în coada lor, recunosc Camille, cu regret.

Le Guen medită câteva secunde în tăcere și Camille profită.

— Am nevoie de profilul psihologic al indivizilor.

— De ce „indivizi”? Ai mai multe amprente?

— Individul, indivizii... Habar n-am deocamdată!

— Bine. Judecătoarea Deschamps se ocupă de caz. O s-o sun să-mi trimită un expert. Chiar dacă nu lucrase niciodată cu Deschamps, Camille se întâlnise uneori cu femeia de aproximativ cincizeci de ani suplă, elegantă și de o urâtenie exotică. Genul de femeie imposibil de descris și care adoră bijuteriile de aur.

— Autopsia e programată pentru mâine-dimineață. Dacă vor desemna repede un expert, ți-l trimit acolo, să asculte primele concluzii.

Camille amână lectura dosarului Tremblay. Intenționa să-l ia acasă. Pe moment, trebuia să se concentreze asupra prezentului.

Din dosarul lui Evelyne Rouvray.

Născută la 16 martie 1980, la Bobigny. Mama, Francoise Rouvray, tatăl, necunoscut. Abandonează colegiul după anul trei. Loc de muncă – necunoscut. Prima problemă, în noiembrie 1996: flagrant delict de prostituție într-o mașină, în Porte de la Chapelle. Acuzată de ultraj contra bunelor moravuri, nu de prostituție. Fata e minoră, deci a făcut-o din teribilism și este eliberată sub control judiciar. Se potolește o vreme. Trei luni mai târziu, recidivă. Micuța Rouvray este prinsă din nou, în Marechaux, tot în mașină și în aceeași postură. De data aceasta ajunge la tribunal. Judecătorul este convins că de acum încolo se vor revedea în mod regulat. Totuși, justiția franceză îi face cadou de bun venit pe tărâmul delincvenței juvenile o condamnare de doar opt zile, cu suspendare. În mod curios, fata nu mai apare în scenă.

Lucru neobișnuit. În mod normal, lista delictelor minore se lungește pe parcursul anilor, uneori chiar în câteva luni, dacă fata este foarte activă, dacă se droghează ori dacă se îmbolnăvește de SIDA; pe scurt, dacă are nevoie imperioasă de bani și „lucrează” din greu. În cazul de față, nimic din toate acestea. Evelyne se evaporă pur și simplu timp de luni

întregi, până când e găsită ciopârțită într-un apartament din Courbevoie.

16

Ultima adresă cunoscută: Bobigny, Piața Marcel Cachin.

Ghetou din anii '70, uși vraște, cutii poștale sparte, pereți plini de mângălituri de tot felul. Etajul trei, o ușă cu vizetă. Când se strigă „deschideți, poliția!” apare fața devastată de vreme a mamei.

— Doamna Rouvray?

— Am dori să vorbim despre fiica dumneavoastră, Evelyne.

— Nu mai locuiește aici.

— Unde locuia... Unde locuiește acum?

— Habar n-am. Nu-s de la poliție.

— Noi, da și vă sfătuim să ne ajutați... Evelyne are probleme mari.

Nedumerire.

— Ce fel de probleme?

— Ne-ar trebui adresa ei...

Femeia ezită. Camille și Louis stau încă pe palier, prudenți. Au experiență.

— E foarte important...

— E la Jose. Strada Fremontel.

Ușa începe să se închidă.

— Jose și mai cum?

— Atât. Doar Jose.

De data asta Camille blochează ușa cu piciorul. Femeia nici nu vrea să audă de problemele fiicei. E clar că are treburi mai importante.

— Evelyne e moartă, doamnă Rouvray.

Brusc, metamorfoză. Gura se schimonosește, ochii se umplu de lacrimi. Nici un țipăt, nici un suspin, doar lacrimi care încep să curgă și lui Camille i se pare dintr-odată frumoasă, având în mod inexplicabil ceva din privirea micuței Alice, de azi-dimineață, aceeași tristețe. Categorie, nu același suflet. Se uită întâi la Louis, apoi din nou la ea. Femeia încă ține ușa deschisă, cu ochii în pământ. Nici un cuvânt, nici o întrebare, doar tăcere și lacrimi.

— Va trebui să veniți să identificați cadavrul...

Nu mai ascultă. A ridicat capul. Face semn că a înțeles și, din nou, tăcere. Ușa se închide foarte încet. Camille și Louis sunt mulțumiți că au rămas pe palier, gata de plecare. Pleacă, asemenea unor mesageri macabri.

La închisoarea Centrală, Jose este cunoscut drept Jose Riveiro, de douăzeci și patru de ani. Delincvență juvenilă, furturi de mașini, agresiune, arestat de trei ori. Câteva luni de Centrală pentru jaf armat la un magazin de bijuterii din Pantin. Eliberat de șase luni, curat deocamdată. Cu puțină șansă, poate nu este acasă, cu încă puțină șansă e fugar și e omul momentului. Nici Camille, nici Louis nu cred în șansă. Dosarul penal nu îl recomandă pe Jose Riveiro drept asasin dement, putred de bogat. De altfel, e acasă, în blugi și papuci. Nu prea înalt, un brunet frumușel, puțin agitat.

— Bună, Jose. Nu ne cunoaștem... încă.

Pe Camille nu îl bagă în seamă. Jose e un macho. Avortonul ăsta nici nu merită vreo privire. Un rahat în ploaie.

De data asta, intră fără menajamente. Jose nu pune nici o întrebare. Îi lasă să intre, frământându-și, fără îndoială, creierii. De ce îl caută poliția așa, deodată? Camera de zi e foarte mică: un pat și un televizor, două sticle de bere pe o masă joasă, un tablou oribil pe

perete și miros de șosete murdare. Casă de celibatar. Camille înaintează spre mijlocul încăperii. O harababură de haine de bărbat și de femeie aruncate peste tot. Imaginea sinistră a unei cuverturi de pat fosforescente și, pe deasupra, flaușată.

Jose se sprijinise de cadrul ușii, încordat, hotărât să nu „cripească” și să pară relaxat.

— Locuiești singur?

— De ce întrebați?

— Întrebările le punem noi, Jose. Deci, locuiești singur?

— Nu. Cu Evelyne. Dar nu-i acasă.

— Și cu ce se ocupă Evelyne?

— Își caută de lucru.

— Aha... Și nu găsește, nu?

— Nu încă.

Louis tace, așteptând să vadă ce strategie va adopta Camille. Dar acesta se simte cuprins de o imensă oboseală, deoarece știe deja pe dinafară tot scenariul, știe că în această meserie chiar și plictiseala devine la un moment dat o formalitate. Prin urmare, alege varianta cea mai rapidă ca să scape:

— Și de când n-ai mai văzut-o?

— De sâmbătă.

— Și se întâmplă des să lipsească atâta?

— Păi, nu, chiar nu, spune Jose.

În acel moment, Jose înțelege că nici ei nu știu mai multe și că mai e ceva. Vestea proastă pândește după colț. Se uită la Louis, apoi la Camille, aruncând o privire la aceeași înălțime și una în jos. Dintr-odată, Camille nu mai e un pitic, ci încarnarea unei groaznice fatalități. Asta fără să mai ia în calcul și eventualele consecințe.

— Voi știți unde e Evelyne... spune el.

— A fost omorâtă, Jose. Am găsit-o azidimineată, într-un apartament din Courbevoie.

În acel moment au înțeles că Jose suferă cu adevărat. Că Evelyne chiar locuise acolo cu el, când încă era vie și că, târfă sau nu, fusese totuși iubită. Dormiseră acolo împreună și împărțiseră un fel de viață de cuplu. Camille citește pe fața distrusă a bărbatului o nedumerire profundă și o deznădejde copleșitoare, încarnarea unei suferințe autentice.

— Cine a omorât-o? întreabă Jose.

— Nu știm. De asta suntem aici. Vrem să știm ce căuta acolo.

Jose neagă printr-o clătinare a capului. Nici el nu știe nimic. O oră mai târziu, Camille știe totul despre Jose, Evelyne și mica lor afacere privată care a împins-o pe această fetiță

depravată pe marginea abisului, unde a fost ciopârțită de un dement anonim.

Evelyne Rouvray trăise periculos. După prima arestare, înțelege destul de repede că a pornit pe un drum alunecos și că viața ei o să se transforme cât de curând într-un dezastru major. Avea, de altfel, un exemplu elocvent în mama ei. Cât privește drogurile, consumă o cantitate mare, dar care nu-i pune viața în pericol, își câștigă existența în Porte de la Chapelle și-i refuză categoric pe cei dispuși să plătească dublu pentru o partidă de sex neprotejat. La câteva săptămâni după prima condamnare, în viața ei apare Jose. Cei doi se mută pe strada Fremontel și se abonează la Wanadoo. Evelyne își petrece două ore pe zi recrutând clienți pe care îi aduce la ei acasă, iar Jose o supraveghează și o așteaptă întotdeauna. Se preface că se ocupă cu jocuri mecanice în cafeneaua de alături. Nu e o ocupație tocmai virilă. E conștient că șeful este Evelyne, Evelyne cea prudentă și bine organizată. Până acum. Mulți clienți o cheamă la hotel. Același lucru s-a întâmplat săptămâna trecută. Un client o chemase la Hotel Mercure. La întoarcere, nu spusese mare lucru despre el. Vicios, totuși simpatic, plin de lovele. Evelyne venise cu o propunere.

O partidă în trei, pentru a treia zi. Tot ea se ocupase să găsească o parteneră. Singura pretenție a tipului fusese ca femeile să fie cam de aceeași statură și de aproximativ aceeași vârstă. Și să aibă sâni generoși, atâta tot. Evelyne o sună pe Josiane Debeuf, o cunoștință din Porte de la Chapelle. Treaba va dura toată noaptea, tipul va fi singur și le va răsplăti cu o sumă generoasă, echivalentul a două zile de „muncă”, fără nici o cheltuială. Le dă adresa din Courbevoie. Jose însuși le duce acolo. Ajung în acel loc pustiu de la periferie și li se pare puțin înfricoșător. În caz că lucrurile nu merg cum trebuie, stabilesc că Jose va rămâne în mașină până când una dintre fete îi va face semn că totul e în regulă. Așadar, el se află în mașină, la câteva zeci de metri, în momentul în care clientul deschide ușa. În lumina care se strecoară din interior nu-i distinge decât silueta. Bărbatul dă mâna cu fetele. Jose rămâne cam douăzeci de minute în mașină, până când Evelyne apare la fereastră și îi face semnul convenit. Pe Jose nu-l deranjează să plece, deoarece planificase să se uite la meciul lui Paris Saint-Germain, pe Canal Plus.

În timp ce părăsesc apartamentul lui Jose Riveiro, Camille îl însărcinează pe Louis să

caute primele informații despre a doua victimă, Josiane Debeuf, de douăzeci și unu de ani. Se întâmplă foarte rar ca fetele care lucrează pe stradă să nu fie cunoscute de poliție.

19

Văzând-o pe Irene întreagă, pe jumătate lungită pe canapea, în fața televizorului, cu mâinile încrucișate pe abdomen și cu un surâs apetisant pe buze, Camille conștientiză că, începând de dimineață, prin capul lui se învârtiseră doar femei tăiate în bucăți.

— Merge treaba? întrebă ea, văzându-l intrând cu un dosar voluminos sub braț.

— Merge... foarte bine.

Ca să schimbe vorba, o mângâie pe burtă:

— Dar aici, înăuntru, cum merge treaba?

Nu apucă să termine fraza, că jurnalul TV de la ora 20:00 începu cu imaginea unei camionete de la judiciar părăsind cu viteză redusă strada Felix-Faure, din Courbevoie.

În momentul în care sosiseră, cameramanii nu prea mai avuseseră ce să filmeze. Imaginile surprindeau din toate unghiurile partea de la intrarea în apartament, ușile

închise, foiala ultimilor tehnicieni veniți la fața locului și un cadru panoramic al ferestrelor ferecate cu grijă. Cineva comenta imaginile cu o voce gravă, încărcată de conotația specifică marilor dezastre. Acest mic indiciu îl convinse pe Camille de faptul că presa miza mult pe această știre, pe care nu avea să o lase din mână cu una, cu două. Speră o clipă că asta era tot și că buletinul de știri se va concentra în continuare pe cine știe ce ministru care făcuse vreo prostie.

Degeaba. Sacii de plastic scoși din apartament avură parte de un tratament preferențial. Nu se întâmplă o treabă de-asta în fiecare zi. Comentatorul sublinia puținul care se cunoștea despre „teribila dramă din Courbevoie”.

Irene nu scotea nici o vorbă. Se mulțumea să-și privească soțul, care tocmai apăruse pe ecran. Ieșind din apartament la lăsarea serii, Camille nu făcuse decât să repete cele declarate cu câteva ore în urmă. În mijlocul microfoanelor întinse, fusese filmat de sus în jos, ca pentru a scoate în evidență nepotrivirea staturii sale cu situația. Din fericire, subiectul ajunsese destul de târziu la redacții.

— N-au avut destul timp pentru montaj,

comentă expert Irene.

Imaginile îi confirmau diagnosticul. Rezumatul făcut de Camille era incomplet. Reținuseră doar ce era mai bun.

— Două tinere, a căror identitate rămâne încă necunoscută, au fost omorâte. Este vorba despre o faptă... deosebit de violenta. („Ce mi-o fi venit să folosesc o astfel de formulare?” se întrebă Camille.) Ancheta i-a fost încredințată judecătorei Deschamps. E tot ce putem declara deocamdată. Trebuie să ne lăsați să ne facem treaba...

— Bietul meu iubit... suspină Irene, la finalul reportajului.

După cină, Camille se prefăcu un timp interesat de programul de la televizor, frunzări câteva reviste, apoi scoase câteva hârtii din sertarul unui birou și le parcurse cu stiloul în mână, până când Irene se hotărî să-l salveze:

— Ar trebui să lucrezi puțin la dosar. O să-ți facă bine...

Și surâse.

— O să te culci târziu? îl mai întrebă.

— Sigur că nu, protestă el. Arunc doar o privire și vin și eu.

Era aproape ora 23:00, când așeză pe birou dosarul cu numărul 01/12587. Ditamai dosarul. Își scoase ochelarii și își masă încet pleoapele. Gestul ăsta îi producea o adevărată plăcere. El, care se bucurase întotdeauna de o vedere excelentă, se temuse uneori că va veni momentul în care îl va schița. De fapt, era vorba despre două gesturi. Primul consta într-o mișcare amplă prin care își scotea ochelarii cu mâna dreaptă, rotindu-și ușor capul în același sens, pentru a masca într-un fel gestul. În cazul celui de-al doilea, care nu era decât o versiune a celui dintâi, un surâs enigmatic însoțea mișcarea și, în unele cazuri fericite, ochelarii treceau, cu o stângăcie bine mascată, în mâna stângă, pentru ca mâna cealaltă să se poată întinde spre vizitatorul pentru care gestul devenea o ofrandă estetică, în cinstea plăcerii de a-l revedea. Gestul numărul doi însemna îndepărtarea ochelarilor cu mâna stângă, o strângere a pleoapelor, așezarea ochelarilor la îndemână, apoi masarea rădăcinii nasului cu degetul mare și cel mijlociu, arătătorul rămânând apăsător pe frunte. În această versiune, ochii rămâneau închiși. Unii ar fi fost tentați să interpreteze

respectivul gest ca pe un act de relaxare după un efort susținut sau după o lungă perioadă de concentrare (între noi fie vorba, pentru alții un oftat zdravăn ar avea același efect). În realitate, era doar gestul unui intelectual care începea – cu pași mici, ce-i drept – să îmbătrânească.

O îndelungată deprindere de a redacta rapoarte, dări de seamă și procese-verbale de toate felurile îl învățase să navigheze rapid prin dosarele voluminoase.

Cazul debutase cu un apel telefonic anonim. Camille căută transcrierea lui în procesul-verbal: „Crima s-a produs în Tremblay-en-France. Spațiul de deversare a gunoaielor din strada Garnier”. În mod cert, criminalul acționa metodic. E incredibil cât de rapid se creează obișnuințele.

Redundanța gesturilor avea, în mod evident, cel puțin tot atâta importanță precum frazele în sine. Formularea era simplă, studiată, punctual informativă. Sugera că nu era vorba nici despre emoție, nici despre panică, ci despre lipsa oricărui sentiment. Repetarea identică a aceleiași formule nu era întâmplătoare. Spunea chiar foarte multe despre sângele-rece, real sau imaginar, cu care criminalul își anunța propriile fapte.

Victima fusese repede identificată drept Manuela Constanza, o tânără prostituată de douăzeci și patru de ani, de origine hispanică. Fata „lucra” într-un hotel de mâna a șaptea din strada Blondei. Peștele ei, Henri Lambert, zis Lambert Grasul – cincizeci și unu de ani, 17 arestări, 4 condamnări, dintre care două pentru proxenetism în formă agravantă – fusese imediat pus sub supraveghere. Individul își făcuse rapid calculele și preferase să-și recunoască participarea la intrarea prin efracție într-un centru comercial din Toulouse, în data de 21 noiembrie 2001. Primise o condamnare de opt luni cu executare și evitase o acuzație de omor. Camille continuă lectura dosarului.

Fotografii alb-negru, de o deosebită acuratețe. Și deodată, stupoare: corpul unei femei tinere secționat în două, la nivelul taliei.

— Nu se poate... Ce naiba face tipul ăsta...

Fotografia numărul unu: o jumătate de corp gol, partea inferioară. Picioarele erau larg desfăcute. Pe coapsa stângă, o întreagă bucată de carne smulsă. O cicatrice lungă, bătând deja în negru, scotea la iveală o rană profundă, care se întindea de la talie până la sex. După poziția nefirească, se poate bănuși că amândouă gambele au fost zdrobite de la

genunchi. O fotografie detaliată a unui deget de la picior scoate în evidență amprenta aplicată cu o ștampilă cu cerneală. Semnătura. Aceeași cu cea de pe peretele studioului din Courbevoie.

Fotografia numărul doi: jumătatea superioară a cadavrului. Ambii sâni sunt acoperiți de arsuri făcute cu țigara. Sânul drept e secționat. E încă agățat de restul corpului prin câteva fâșii de carne și piele. Sânul stâng, cu mamelonul sfârtecat. Pe ambii sâni rănilor sunt profunde, până la os. În mod evident, tânăra fusese legată. Se zăresc încă, asemenea unor arsuri, urmele adânci provocate, cu siguranță, de sfori destul de groase.

Fotografia numărul trei: prim-planul capului. Oribil. Fața e toată o rană. Nasul a fost înfundat adânc în cap. Gura – mărită grotesc cu o tăietură de la o ureche la cealaltă. Fața pare să privească drept spre tine, schițând un zâmbet hidos. Toți dinții sunt spărți. Nu mai rămâne decât acea parodie de zâmbet cu toată gura. Insuportabil. Tânăra are păr negru, pe care scriitorii îl descriu ca fiind „de smoală”.

Camille respiră cu greutate. Îi vine să vomite. Ridică privirea, se uită prin cameră și

apoi se apleacă din nou asupra fotografiei. Fata aceasta tăiată în două îi provoacă un sentiment de *deja-vu*. Își aduce aminte comentariul unui jurnalist: „Acest rictus reprezintă grozăvia supremă”. Cele două tăieturi de pe față pornesc din colțul buzelor și se întind în arc de cerc până sub lobul urechilor.

Comisarul așază fotografiile pe birou, deschide ferestrele și contemplă o clipă strada și acoperișurile. Crima din Tremblay-en-France fusese comisă cu 18 luni în urmă, dar nu exista nici o dovadă că fusese prima. Sau ultima. Întrebarea legitimă era câte altele urmau să fie descoperite. Camille ezită între ușurare și neliniște.

Din punct de vedere tehnic, modul în care fuseseră executate victimele avea ceva liniștitor: corespundea profilului unui psihopat destul de des întâlnit, ceea ce constituia un avantaj pentru anchetatori. Aspectul îngrijorător ținea de circumstanțele crimei din Courbevoie. Pe lângă caracterul premeditat, existau prea multe elemente care sfidau logica: obiecte de lux abandonate, decor straniu, aer de exotism american, telefoane deconectate... începu să răsfoiască rapoartele de anchetă. O oră mai târziu,

starea de neliniște se amplificase. Lista aspectelor neclare ale crimei din Tremblay-en-France era și ea destul de lungă.

În primul rând, Manuela Constanza avea părul dubios de curat. Din raportul de expertiză reieșea că fusese spălat cu un șampon obișnuit, cu aromă de mere, cu câteva ore înainte de descoperirea cadavrului, cel mai probabil după moartea fetei, care survenise cu aproximativ opt ore în urmă. Un asasin care, după ce desfigurase o femeie și o tăiasă în bucăți, își dăduse osteneala să-i spele părul, era clar ieșit din tipare. O parte din viscere dispăruseră în mod ciudat. Nu se găsiseră nici urmă de intestine, ficat, stomac sau vezică biliară. În plus, asasinul care păstrează drept fetiș astfel de „trofee” nu corespundea deloc cu profilul de psihopat creionat în primă instanță. Trebuia, în orice caz, să aștepte rezultatul autopsiei de a doua zi, pentru a afla dacă și în cazul aflat pe rol viscerele lipseau la apel.

Prezența falsei amprente dovedea deja fără dubiu că atât fetele din Courbevoie, cât și cea din Tremblay căzuseră victime aceluiași individ.

Diferențe: victima din Tremblay nu prezenta urme de viol. Autopsia indicase că existaseră

raporturi sexuale consensuale în ultimele opt zile înainte de moarte, dar urmele de lichid seminal nu puteau dovedi dacă era vorba despre raporturi cu asasinul.

Aceeași victimă avea câteva urme de bici, fapt prezent în ambele cazuri, dar raportul considera aceste lovituri o urmare a unor raporturi fetișiste pe care unele cupluri le practică benevol.

Elemente comune: tânăra fusese omorâtă într-un mod pe care mai multe rapoarte îl calificau drept „brutal” (gambela îi fuseseră zdrobite cu un obiect contondent, de felul unei băte de baseball, fusese probabil torturată aproximativ 48 de ore, corpul fusese tăiat cu un satâr de măcelar). Dar grija cu care corpul fusese golit de sânge, spălat impecabil și înapoiat lumii curat ca un ban nou nu avea nimic de-a face cu satisfacția morbidă a asasinului din Courbevoie, care împrôșcase pereții cu sânge, din plăcerea evidentă de a-și putea contempla apoi opera.

Camille se concentrează din nou asupra fotografiilor. Era clar că nu te puteai obișnui cu acel zâmbet hidos, care părea dintr-odată să amintească de capul țintuit de perete în apartamentul din Courbevoie...

După miezul nopții, oboseala își spuse

cuvântul. Comisarul închise dosarul, stinse lumina și se băgă în pat, lângă Irene.

Pe la 2:30 încă nu dormea. Gânditor, mângâia abdomenul umflat al soției, cu o mână rotundă, de copil. Ce miracol. Veghea în adorație mută somnul femeii al cărei parfum îi umplea sufletul, așa cum umplea întreaga casă, dar și viața lui. Câteodată iubirea e atât de simplă!

În unele nopți o privea pur și simplu și un înspăimântător sentiment al miracolului îi tăia respirația. Irene i se părea neasemuit de frumoasă. Chiar era? Își pusese această întrebare în două rânduri.

Prima dată se întâmplase cu trei ani în urmă, când luaseră masa împreună. Irene purta o rochie albastru-închis, încheiată cu nasturi de sus până jos. Era genul de rochie pe care bărbații își închipuie că o desfac încet, nasture cu nasture și pe care femeile o îmbracă de obicei tocmai din acest motiv. La gât purtase o bijuterie simplă din aur.

Își amintise atunci o frază pe care o citise undeva despre „ridicola prejudecată pe care bărbații o au despre timiditatea blondelor”. Irene radia o senzualitate care dezmințea această prejudecată. Era frumoasă? Răspuns simplu: da.

A doua oară își pusese aceeași întrebare cu șapte luni în urmă: Irene purta aceeași rochie, schimbase doar bijuteria, punând-o pe cea primită de la Camille în ziua nunții. De data asta, era machiată.

— Ieși în oraș? o chestionase Camille, care abia intrase.

De fapt, nu era o întrebare, ci mai mult o constatare pe un ton interogativ, un semn de nesiguranță moștenit din vremea când era convins că viața îți dă cu o mână și îți ia cu două, că ceea ce era între ei nu va dura.

Dar în seara aceea masa era pusă. Camille inspirase profund, închizând ochii. Sos *bordelaise*. Ea se aplecase să-l sărute. El îi dăruise un surâs.

— Sunteți remarcabil de frumoasă, doamnă Verhoeven, spusese el, luându-i mâna și ducând-o la piept.

— Începem cu aperitivul, răspunsese ea, eschivându-se.

— Desigur. Ce sărbătorim? întrebă Camille, așezându-se pe canapea.

— O veste.

— Ce fel de veste?

— O veste, pur și simplu.

Irene se așezase lângă el și îi luase mâna.

— După miros, pare să fie o veste plăcută.

— Așa sper și eu.

— Nu ești sigură?

— Nu într-un totul. Aș fi vrut să ți-o dezvălui într-un moment în care nu ești atât de preocupat.

— Nu e vorba despre asta. Sunt pur și simplu obosit, protestase Camille, mângâindu-i mâna în semn de scuză. Am nevoie de somn.

— Vestea bună e că eu nu sunt obosită, dar o să merg în curând la culcare.

Camille zâmbise. Toată ziua se confruntase cu lovituri de cuțit, cu arestări problematice, cu hărmălaia din birourile Brigăzii. Un adevărat haos.

Pe de altă parte, Irene poseda arta de a-i schimba starea, de a reda încrederea și de a crea diversiuni. Vorbise despre studio, despre filmul care se turna („o adevărată prostie, crede-mă”). Conversația, căldura căminului și oboseala care se disipa. Camille simțise crescând în el o stare de bine, la limita toropelii. Nu mai asculta decât cu o ureche. Sunetul vocii ei era de ajuns. Vocea ei.

— În regulă, zisese ea. Hai să mâncăm.

Ea era gata să se ridice, când parcă își amintise ceva.

— Mai așteaptă puțin. Vreau să-ți spun trei

lucruri.

— Spune, o îndemnase Camille, terminându-și paharul.

— Putem să cinăm pe 13 la Francoise?

— Da, spusese el, după un scurt moment de gândire.

— Foarte bine. Punctul doi, trebuie să fac niște plăți. Dă-mi, te rog, extrasele de pe cardul de credit.

Camille sărise de pe canapea și își scosese portofelul din geanta de piele, îl frunzărise și găsisese un teanc de tichete mototolite.

— Nu te apuca de făcut calculele în seara asta, adăugase el, punând pachetul pe o măsuță scundă. A fost o zi suficient de obositoare.

— Sigur, spusese Irene, îndreptându-se către bucătărie. Hai, la masă.

— Parcă aveai să-mi spui trei lucruri?

Ea se oprise, se întorsese și păruse că nu-și amintește.

— A, da! Deci... Ți-ar plăcea să ți se spună „tati”?

Irene stătea în picioare lângă ușa bucătăriei. Camille se holbase prostit. Din reflex, privirea îi coborâse spre abdomenul ei perfect plat, apoi urcase spre față. Se oprise asupra ochilor surâzători. Ideea unui copil

făcuse obiectul unor nesfârșite tratative. Un adevărat motiv de ceartă. La început Camille se dăduse în spectacol. Irene se încăpățănase. Apoi el invocase cu prudență moștenirea genetică, dar ea îi dejucase planul, citând statisticile. Camille trecuse la refuzul ferm. Irene adusese argumentul vârstei: avea deja treizeci de ani. Cărțile fuseseră făcute. Acum partida era jucată. În acel moment, el își pusese din nou întrebarea: „Irene era frumoasă?” Răspuns final: „Da”. În acea clipă, avusese sentimentul că era ultima dată când își punea acea întrebare. Și pentru prima dată după atâta amar de vreme, simțise cum ochii i se umpleau de lacrimi de bucurie și fericirea îi explodase în față ca un foc de artificii.

21

Acum stătea în pat, cu o mână așezată pe pânțele ei roditor. Deodată, simți o lovitură puternică și surdă. Trezit de-a binelea, așteptă încremenit. Irene sforăi ușor în somn. Trecu un minut, apoi încă unul. Răbdător ca o panteră, Camille pândea și iată, o a doua lovitură chiar sub mâna lui, de data asta ușor

diferită, ca un val mătăsos, ca un fel de mângâiere. I se întâmplă ca de obicei. Nu-i trecu nimic inteligent prin cap decât: „Mișcă!” și o exaltare caraghioasă puse stăpânire pe el, ca și cum întreaga lui viață s-ar fi pus în mișcare. Miracolul vieții se cuibărise acolo, înăuntru. Pentru o clipă foarte scurtă, văzu în minte un cap ținut de perete. Făcu un efort să alunge imaginea și încercă să se concentreze asupra tainei din pânțele și a fericirii copleșitoare pe care o simțise, dar degeaba. Răul fusese deja făcut.

Realitatea alungase visul și un caleidoscop de imagini începu să-i defileze încet prin minte. Un nou-născut, pânțele lui Irene, un țipăt de sugar cu o rezonanță aproape palpabilă. Apoi, într-un vârtej din ce în ce mai puternic, fața frumoasă a lui Irene când făcea dragoste, mâinile ei, degete tăiate, ochii lui Irene, surâsul înghețat al altei femei, grimasa macabră, căscată de la o ureche la cealaltă... Caruselul se transforma într-un dans nebunesc.

Camille simți deodată o luciditate de gheață. Între el și viață se căsca o veche prăpastie. Brusc, își spuse că cele două victime făcute bucăți transformau prăpastia în abis. Se suprapuneau cu imaginea femeii pe care o

mângâia chiar acum. Aveau și ele fese rotunde și albe, cu carne tare, de femeie tânără, cu fețe ca aceasta, de înotătoare făcând pluta pe spate în timpul somnului, o respirație adâncă și egală, însoțită de un ușor sforăit, cu aceeași sincopă în respirație, îngrijorătoare pentru bărbatul îndrăgostit care le iubea și le privea dormind. Același păr care se ondula seducător la ceafă. Fetele acelea trăiseră ca această femeie, pe care o iubea. Și într-o bună zi, fuseseră... Invitate? Recrutate? Forțate? Obligate? Plătite? Tăiate în bucăți?... De cine? De niște indivizi a căror singură plăcere era să tranșeze femei tinere, cu fese albe și ispititoare și care nu se simțiseră deloc mișcați de privirile lor imploratoare în clipa în care înțeleseseră că aveau să moară. Tocmai acele priviri îi excitaseră, poate și acele fete făcute pentru dragoste și pentru viață fuseseră destinate morții, nu se știe cum, chiar în acest apartament, în acest oraș, în acest secol în care el, Camille Verhoeven, un polițist ca oricare altul, piticul de la Brigadă, micul trol exigent și îndrăgostit, chiar el, mângâia pânțelele sublim al femeii care întruchipa prospețimea absolută, eternă și acum... miracolul suprem. Ceva nu era în regulă.

Într-o ultimă izbucnire, ajuns la capătul puterilor, se văzu punându-și viața în slujba a două țeluri unice și definitive: să iubească până la moarte acest trup pe care îl mângâia și în care se ascundea cel mai neașteptat dintre daruri și apoi să caute, să urmărească și să găsească bestiile care omorâseră bietele fete, le umiliseră, le violaseră, le ciopârțiseră și apoi le etalaseră pe pereți.

Chiar înainte de a adormi, Camille avu timp să-și exprime îngrijorarea:

— E clar că sunt foarte obosit.

Martți, 8 aprilie 2003

1

Citise ziarele în metrou. Teama lui – sau mai bine spus diagnosticul său – se adeverise. Presa aflate deja despre similitudinile cu cazul din Tremblay-en-France. Promptitudinea cu care acest gen de informații ajungeau în ziare era pe cât de fulgerătoare, pe atât de logică. Independenții fuseseră desemnați să facă turul comisariatelor de poliție și faptul că numeroși polițiști erau informatori obișnuiți ai unor redacții era deja de notorietate. Camille își făcu totuși timp să analizeze puțin traseul pe care îl urmase știrea, începând cu seara zilei de ieri, dar desigur nu ajunsese la nici un rezultat. Zarurile fuseseră aruncate. Ziarele declarau că poliția găsisese asemănări semnificative între crimele din Courbevoie, despre care nu dispunea încă decât de informații parțiale și cea din Tremblay, în legătură cu care avea la dispoziție dosare voluminoase. Manșetele ziarelor debordau de elemente senzaționale, redactorii se

întrecuseră în titluri-bombă: „Evisceratorul și martira”, „Măcelarul din Tremblay recidivează în Courbevoie” sau „După Tremblay, carnaj în Courbevoie”.

Intră la Medico-Legal și se îndreptă spre sala care îi fusese indicată.

Cu felul lui simplist și uneori fecund de a gândi, Maleval considera că lumea e împărțită în două categorii de persoane: cowboy și indieni, manieră de a moderniza, într-o lume simplistă, distincția tradițională, din topor, pe care unii o fac între introvertiți și extrovertiți. Doctorul N'Guyen și Camille erau din categoria indienilor: tăcuți, răbdători, perspicace și politicoși. Nu aveau niciodată nevoie de prea multe cuvinte și se înțelegeau din priviri.

Poate că între fiul refugiatului vietnamez și polițistul în miniatură exista un fel de solidaritate secretă, născută din încercările unui destin potrivit.

În sală, mama lui Evelyne Rouvray părea o provincială venită în vizită în capitală. Total lipsită de gust, în haine parcă de împrumut. I se păru mai scundă decât în ajun. Fără îndoială, din cauza durerii. Mirosea a băătură.

— Nu va dura mult, îi spuse Camille.

Pătrunseră în sală. Pe masă se zărea o formă care semăna vag cu un corp întreg, acoperit cu grijă. Camille o ajută pe femeie să înainteze și îi făcu semn tipului în halat, care avu grijă să descopere doar capul, dat fiind că de la gât în jos nu mai era nimic altceva.

Femeia se zgâia, fără să înțeleagă. Privirea îi era opacă. Capul de pe masă semăna cu un manechin de teatru în care se cuibărise moartea. Sau, mai degrabă, nu semăna cu nimeni și cu nimic. Împietrită, femeia putu doar să confirme. O prinseră la timp, înainte să leșine.

Pe coridor aștepta un bărbat.

Ca orice om, Camille îi judeca pe ceilalți după propria măsură. Pentru el, respectivul nu era prea înalt, undeva la un metru șaptezeci, probabil. Tipul era tot o privire. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, genul care se îngrijește, care respectă o disciplină de viață și aleargă 25 de kilometri în fiecare duminică dimineața, indiferent de anotimp. Genul prudent. Bine îmbrăcat, fără a fi pedant. Ținea cu gravitate în mână o servietă din piele deschisă la culoare și aștepta calm.

— Doctor Edouard Crest, se prezintă el, întinzând mâna. Am fost trimis de judecătoria Deschamps.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, spuse Camille, strângându-i mâna. Am considerat necesară prezența dumneavoastră deoarece avem nevoie de profilul psihologic al indivizilor ăstora. Trebuie să cunoaștem posibilele lor motivații... V-am făcut copii după primele rapoarte, adăugă el, întinzându-i o mapă cartonată.

Îl privi apoi cu mai multă atenție, în timp ce răsfoia în grabă primele pagini. „Prezentabil bărbat!” își spuse și mintea îi fugi, în mod inexplicabil, la Irene. Un val de gelozie trecătoare îl străbătu pentru un moment, dar reuși să-l alunge în secunda următoare.

— O să dureze mult timp? întrebă.

— O să vă spun după autopsie, răspunse Crest.

3

De la prima privire, Camille simți că situația era diferită. Una fusese să vadă înspăimântătorul cap – sau ceea ce mai rămăsese din el – al lui Evelyne Rouvray și alta fusese să asiste la o autopsie care semăna cu un puzzle macabru.

În mod normal, cadavrele scoase din cutia

frigorifică inspirau o tristețe profundă și grea, dar care mai păstra o amintire a vieții care le însuflețise odinioară. De data aceasta însă, corpul părea cu totul abandonat morții. Se dezvăluia în fragmente, ca niște bucăți de ton așteptând să fie cântărite în piața din port.

În sala de autopsie, pe mesele reci din inox se distingeau cu greutate bucăți de diferite mărimi, ascunse încă în sacii de protecție. Chiar și așa, era greu de imaginat că fragmentele acestea alcătuiseră cândva unul sau chiar două trupuri. Când privești tejgheaua unui măcelar, nu-ți trece niciodată prin cap să recompu în minte animalul întreg.

Doctorii Crest și N'Guyen își strânseseră mâinile ca și cum s-ar fi întâlnit la un congres pe teme științifice. Doctorul de nebuni îl salută cu gravitate pe doctorul de orori.

N'Guyen își puse ochelarii, porni reportofonul și începu cu un trunchi secționat.

— E vorba despre o femeie caucaziană, în vârstă de aproximativ...

Philippe Buisson nu era probabil cel mai bun, dar cu siguranță se număra printre cei mai insistenți. Mesajul „inspectorul-șef Verhoeven nu vrea să vorbească cu presa în acest stadiu al anchetei” se lovea de el ca de un zid.

— Nu vreau o declarație. Vreau doar să discut cu el un moment.

Începuse să sune încă din ajun. Lăsase mesajul de mai sus la prima oră a dimineții. La 11, centrala îi remitea lui Camille al treilea apel. Enervantă treabă.

Buisson nu era o vedetă. Îi lipsea ceva esențial pentru a deveni un mare ziarist, dar era unul bun pentru că își puna întreaga intuiție în slujba activității pe care o desfășura. Cunoscându-și plusurile și minusurile, se dedicase faptului divers și această alegere se dovedise fericită. Nu avea condei, dar era competent. Își câștigase notorietatea punând pe tapet câteva subiecte spectaculoase, în care știuse să descopere noutatea. Puțină noutate și mult spectacol. Ziarist lipsit de geniu, Buisson exploatasă cu succes cocteilul clasic. Restul ținuse de noroc, care se pare că ține cu eroii, dar și cu secăturile.

Se ocupase de afacerea Tremblay și

înțelesese primul ce avantaje îi putea aduce: o grămadă de cititori. Tratatase cazul de la început până la sfârșit. Faptul că cele două anchete se intersectaseră la un moment dat nu-l surprinsese deloc.

Ieșind din metrou, Camille îl recunoscuse imediat. Un tip înalt, bărbat de treizeci de ani, la modă. Voce seducătoare, profesională. Fermecător. Poate prea fermecător. Viclean. Inteligent.

— Îmi acordați un minut? spuse el, abordându-l pe Camille.

— Dacă aș avea un minut, vi l-aș acorda cu plăcere.

Comisarul mergea repede, dar în cazul său a merge repede echivala cu ritmul normal al unui tip de talia lui Buisson.

— Domnule comandant, ar trebui să fiți mai deschis. În caz contrar, ziariștii vor scrie verzi și uscate.

Celălalt se opri brusc.

— Sunteți vechi în meserie, domnule Buisson. Termenul „comandant” nu se mai folosește de mai bine de cinci ani. Cum ar trebui să interpretez ce mi-ați spus? Drept un sfat sau drept o amenințare?

— O, nici una, nici alta, răspunse ziaristul zâmbind.

Camille greșise când se oprise. Prima rundă, avantaj Buisson. Se priviră o clipă în tăcere.

— Cunoașteți prea bine stilul, continuă Buisson. Dacă nu au nimic concret, ziarele o să înceapă să fabuleze...

Buisson avea talentul de a se exclude din mulțimea celor pe care îi acuza. Privirea lui îl convinsese pe Camille că era în stare de orice și, poate, chiar de mai mult. Ce îi deosebește pe prădătorii cumsecade de cei eficace este instinctul. Se vedea cu ochiul liber că Buisson era făcut pentru această meserie.

— Din moment ce afacerea din Tremblay a fost repusă pe tapet...

— Veștile proaste circulă repede... i-o tăie Camille.

— Eu m-am ocupat integral de caz și, prin urmare, e normal să mă interesez...

Camille ridică privirea. „Tipul ăsta nu-mi place deloc”, își spuse. Și avu imediat impresia că sentimentul e reciproc, că între ei începuse să mocnească o antipatie surdă, definitivă.

— Dumneavoastră nu beneficiați de regim preferențial. Dacă doriți comentarii, adresați-vă în altă parte.

— Vreți să spuneți, mai sus? întrebă

Buisson coborându-și privirea.

Se înfruntară din priviri pentru un moment, buimăciți de prăpastia care se căsca între ei.

— Îmi pare rău... bălmăji Buisson.

Camille se simți ciudat de ușurat. Uneori disprețul poate fi o consolare.

— Ascultați, reluă celălalt, chiar îmi pare rău, am făcut o gafă...

— N-am observat, îl împunse Camille.

Își continuă drumul, cu ziaristul pe urmele sale. Atmosfera dintre ei se modificase considerabil.

— Ați putea totuși să-mi spuneți câte ceva. Cum stați?

— Fără comentarii. Ancheta e în curs. Pentru mai multe informații, vă puteți adresa comisarului-șef Le Guen. Sau direct Parchetului.

— Domnule Verhoeven... Treaba aceasta începe să se împrăști. Redacțiile trepidează. În mai puțin de o săptămână, tabloidele și revistele de scandal o să găsească singure suspecti seducători și vor publica portrete-robot, în care jumătate de țară va recunoaște cealaltă jumătate. Dacă nu le dați niște elemente serioase, veți declanșa o adevărată psihoză.

— Dacă ar fi după mine, preciză Camille cu

o voce gravă, presa nu ar avea acces decât la arestarea criminalului.

— Și cum ați proceda? I-ați pune botniță?

Omule legii se opri din nou. Nu mai era loc de strategie.

— Aș împiedica-o să declanșeze o psihoză. Sau, altfel zis, să debiteze prostii.

— Prin urmare, să nu ne așteptăm la nimic din partea Brigăzii Omoruri...

— Ba da. Să vă așteptați să prindă criminalul.

— Fără sprijinul presei.

— Fără, cel puțin deocamdată.

— Deocamdată? Acum sunteți cinic!

— Doar spontan.

Buisson păru să cugete un moment.

— Ascultați. Cred că v-aș putea fi de folos, dacă mă lăsați. E vorba despre ceva personal, foarte personal.

— Mira-m-aș.

— Ba da. V-aș putea face publicitate favorabilă. Săptămâna asta sunt însărcinat să scriu prima pagină. Știți dumneavoastră, cea cu fotografie mare, în prim-plan și tot tacâmul. Începusem să scriu ceva despre un tip, dar... asta mai poate aștepta. Deci, dacă vă tentează...

— Las-o baltă, domnule Buisson...

— Vorbesc serios! Considerați totul ca pe un cadou din partea mea. Cadourile nu se refuză. Nu aş avea nevoie în schimb decât de două-trei ponturi. V-aş face un portret excepțional, fiți sigur... Totul doar în schimbul unor informații, nimic compromițător.

— Am spus: las-o baltă, domnule Buisson.

— Tare greu de lucrat cu dumneata, Verhoeven.

— Domnule Verhoeven!

— Vă sfătuiesc să nu folosiți tonul ăsta, „domnule Verhoeven”.

— Domnule inspector-șef Verhoeven!

— Bine, trânti Buisson pe un ton înghețat, care pe celălalt îl făcu să ezite. Cum doriți dumneavoastră.

Se întoarse apoi și o luă din loc, cu pas hotărât. Dacă Verhoeven trecuse vreodată drept persoană publică, asta nu se întâmplase datorită calităților sale de negociator sau diplomat.

5

Din cauza staturii, Camille rămânea mereu în picioare. Și pentru că el nu se așeza, toți

ceilalți se simțeau obligați să facă la fel. Prin urmare, fiecare nou-venit adopta acest cod tacit: ședințele de lucru se țineau în picioare.

Maleval și Armand încercaseră în ajun să strângă depozițiile vecinilor. Lucru greu de făcut, atâta vreme cât nu prea existau vecini. În timpul nopții cel puțin, în cartier nu era tipenie de om. Jose Riveiro nu zărise pe nimeni în timp ce aștepta semnalul fetelor. Poate după ce plecase... Oamenii legii străbătuseră mai bine de doi kilometri înainte de a găsi primele semne de viață: niște vânzători izolați într-un pavilion de periferie, incapabili să ofere cea mai mică informație despre presupușii trecători. Nimeni nu văzuse nimic suspect: nici vreun camion, nici vreo dubiță, nici vreun furnizor. Nici măcar vreun rezident. La prima vedere, părea că până și cele două victime se pogorâseră în zonă asemenea Sfântului Duh.

— E clar că tipul nu a ales zona la întâmplare, spuse Maleval.

Camille începu să-l privească cu mare atenție. Exercițiu comparativ: ce diferențe găsiți între Maleval, în picioare, lângă ușă, scoțând din haină un carnet neîngrijit și Louis, tot în picioare, lângă birou, ținându-l pe al lui între mâinile încrucișate?

Amândoi erau eleganți; fiecare în felul său, ieșit la agățat. Diferența specifică: de natură sexuală. Camille stăruia o clipă asupra acestei idei bizare. Maleval era un afemeiat. Niciodată mulțumit. Părea că se lasă ghidat în viață doar de propria sexualitate. Totul respira, în cazul lui, dorința de a seduce, de a cuceri. Nu era vorba că dorea mai mult, ci doar că voia mereu altă femeie. În realitate, nu iubea femeile, ci îi plăcea vânătoarea. Era întotdeauna echipat corespunzător: ținută lejeră, de stradă, potrivită pentru orice ocazie, întotdeauna pregătit, disponibil. Era un *pret-a-porter* din toate punctele de vedere. În schimb, asemenea hainelor sale, Louis făcea parte din categoria „făcut la comandă”. Odată cu primele raze ale primăverii, purta un costum drăguț, în culori deschise, cămașă șic, de un albastru-pal, cravată asortată, pantofi... „ultimul răcnet”, gândi Camille. Despre sexualitatea lui Louis șeful nu prea știa mare lucru. Era un fel de-a spune că nu știa nimic.

Camille se întreba în ce relații erau cei doi. Cordiale. Maleval venise la câteva săptămâni după Louis. Se înțelegeau bine. La început, chiar ieșiseră de câteva ori împreună. Camille reținuse acest lucru, deoarece a doua zi după

o astfel de ieșire Maleval afirmase: „Louis pare mereu un băiețel la prima împărtășanie, dar de fapt nu vrea decât s-o facă pe interesantul. Când se destrăbălează, aristocrații ăștia o dau în exces”. Louis nu comentase. Își îndreptase doar șuvița. Camille nu-și mai amintea cu ce mână.

Vocea lui Maleval îl trezi pe Camille din exercițiul său comparativ.

— Treaba cu genomul uman a fost preluată în toată mass-media. Pe scurt, a făcut carieră. Despre pielea de vacă, nici nu mai vorbim. Acum nu mai e la modă, chiar dacă pe vremuri lumea se înnebunea după ea. Va fi foarte greu să-i aflăm locul de proveniență... Tapetul alb-negru din baie pare destul de nou, dar nu avem nici un indiciu care să ne ajute să aflăm de unde vine. Va trebui să întrebăm toți comercianții din domeniu...

— O perspectivă cam descurajantă, riscă Louis.

— Poate că da... Cât despre echipamentul audio, se vinde cu milioanele de exemplare. Seria a fost ștearsă. O să-l trimit tipilor de la Criminalistică, dar ei sunt de părere că a fost șters cu acid. Pe scurt, puține șanse să aflăm ceva.

Armand îl privi pe Maleval, dându-i

cuvântul.

— Nici eu n-am aflat mare lucru...

— Mersi, Armand, i-o reteză Camille. Îți apreciem mult contribuția. E foarte constructivă. Ne e de mare ajutor.

— Dar, Camille... începu Armand, înroșindu-se.

— Glumesc, Armand, glumesc!

Se cunoșteau de mai bine de cincisprezece ani și, dat fiind că își începuseră cariera în același timp, se tutuiseră mereu. Armand era pentru el un tovarăș de arme. Maleval – un fel de fiu risipitor, Louis, un moștenitor al coroanei. „Oare eu ce însemn pentru ei?” se întreba uneori Camille.

Armand roșise. Mâinile îi tremurau la cea mai mică emoție. Camille simțea pentru el un fel de simpatie dureroasă.

— Și tu? Tot nimic? întrebă, privindu-l încurajator.

— Mă rog, ceva-ceva tot am găsit, reluă Armand, puțin mai liniștit, dar foarte jenat. Lenjeria e foarte obișnuită, se vinde peste tot. La fel și bretelele. Patul japonez însă...

— Da...? îl grăbi Camille.

— E un *futon*.

— Un *futon*, mai bine zis... propuse cu amabilitate Louis.

Armand își verifică notițele cu grijă. Operațiunea dură ceva timp, dar spunea multe despre calitatea personajului. Nimic nu putea fi considerat corect până nu era verificat cu scrupulozitate. De-a dreptul cartezian.

— Da, afirmă el într-un târziu, ridicând capul și privindu-l pe Louis cu o vagă admirație. Așa este, un futon!

— Și ce-i cu acest futon? întrebă Camille.

— Ei bine, vine direct din Japonia.

— Aha... din Japonia. E destul de normal ca cheștiile astea japoneze să vină direct din Japonia.

— Da, e destul de normal, dar...

O tăcere grea se lăsă în birou. Toată lumea îl cunoștea pe Armand. Seriozitatea lui era proverbială. Punctele de suspensie din discursul său puteau echivala cu 200 de ore de muncă susținută.

— Explică-ne, Armand.

— E destul de firesc, numai că patul în discuție provine dintr-o fabrică din Kyoto, care face mobilă, dar și tot felul de drăcii pe care să te așezi sau să dormi...

— Aha! exclamă Camille.

— Așadar... (Armand își consultă încă o dată notițele) patul-futon de acolo vine. Dar

canapeaua e și mai interesantă. Canapeaua aia uriașă vine tot de acolo.

Se făcu din nou liniște.

— E o piesă de dimensiuni considerabile. Nu se vând foarte multe de acest fel. Cea despre care vorbim a fost fabricată în luna ianuarie. Au făcut un lot de 37 de bucăți, din care face parte și exemplarul nostru din Courbevoie. Am făcut rost de lista clienților.

— Fir-ar să fie, Armand! Nu puteai să spui asta de la început?

— Ai răbdare, Camille, ajung și acolo. Din cele 37 de bucăți vândute, 26 se află încă la vânzătorii de mâna a doua, 11 au fost vândute chiar în Japonia. Șase au fost achiziționate de clienți japonezi. Cele rămase au fost cumpărate prin corespondență. Trei dintre ele, din Franța. Prima a fost comandată de un vânzător la mâna a doua pentru unul dintre clienții săi, pe nume Sylvian Siegel. Acesta...

Armand scoase din buzunar plăcuța numerică a unei canapele aproape identice cu cea din studioul din Courbevoie.

— Domnul Siegel a fotografiat-o, la cererea mea. O să merg oricum să verific la fața locului, dar pista asta nu cred că duce nicăieri...

— Și celelalte două? întrebă Camille.

— Astea două chiar că sunt interesante. Au fost cumpărate pe internet. Când e vorba despre astfel de comenzi făcute online, de particulari, urmărirea pistelor virtuale devine mult mai dificilă. Totul trebuie verificat pe computer, trebuie găsite contacte, indivizi competenți, trebuie să răsfoiesc o groază de fișiere... Prima a fost achiziționată de un oarecare Crespy, a doua, de un anume Dunford. Amândoi parizieni. N-am reușit să dau de Crespy. I-am lăsat două mesaje, dar nu mi-a răspuns. Dacă mâine-dimineață tot nu răspunde, o să fac o descindere. Totuși, dacă vreți să știți părerea mea...

— Părerea ta e gratis? râse Maleval.

Concentrat asupra notițelor și dus pe gânduri, Armand nu răspunse. Camille îl privi pe glumeț cu un aer istovit. Chiar nu era momentul potrivit pentru glume.

— Mi-a răspuns menajera. Mi-a confirmat că au primit canapeaua. Rămâne doar Dunford. Cred, adăugă el ridicând privirea, că ăsta e tipul nostru. Imposibil să-i luăm urma. A plătit prin mandat internațional, cu numerar. O să primesc confirmarea mâine-dimineață. Marfa trebuia livrată într-un depozit din Gennevilliers. Magazionerul

spunea că în ziua următoare vânzării l-a căutat un tip cu o camionetă. Nu-și amintește nimic deosebit, dar o să merg să-i iau o declarație oficială, mâine-dimineață. Poate își mai amintește ceva până atunci.

— Nu avem nici o certitudine că e vorba despre asasinul nostru, comentă Maleval.

— Ai dreptate, dar e oricum un început. Maleval, mâine mergi cu Armand în Gennevilliers.

Cei patru bărbați rămaseră tăcuți o clipă, dar, în mod evident, toți se gândeau la același lucru: aveau prea puține elemente. Toate pisteleduceau în același loc, adică la mai nimic. Crimele astea dovedeau mai mult decât premeditare. Fuseseră pregătite cu mare grijă, nici un element nu fusese lăsat la voia întâmplării.

— Riscăm să ne încurcăm în detalii. Sigur, nu avem de ales, astea sunt regulile jocului. Dar toate aceste proceduri obligatorii ne îndepărtează de ce este important. Și important nu e „cum”, ci „de ce”. Altceva? întrebă el, după un scurt moment de gândire.

— A doua victimă, Josiane Debeuf, locuia în Pantin, spuse Louis, consultându-și notițele. Am făcut o descindere și am găsit apartamentul gol. De obicei își făcea veacul în

Porte de la Chapelle, uneori și prin Porte de Vincennes. A dispărut în urmă cu 4-5 zile. Nimeni nu știe nimic de ea. Nu avea un iubit la vedere. Nici de aici n-o să iasă mare lucru.

Îi întinse lui Camille o hârtie.

— A, da. Mai e ceva, adăugă Camille gânditor. Iată necesarul unui om de afaceri care călătorește mult, adăugă el răsfoind lista cu obiectele găsite în valiza uitată de criminal.

— Și, pe deasupra, foarte șic, spuse Louis.

— Cum? întrebă Camille cu prudență.

— Așa mi se pare, reluă Louis. Ceea ce ne-a spus Armand o confirmă, de altfel. Să comanzi tocmai în Japonia o canapea de dimensiuni impresionante doar pentru a hăcui două fete mi se pare cel puțin ciudat. Și mai ciudat, să lași în urmă o valiză Ralph Lauren în valoare de cel puțin 300 de euro. Ca să nu mai vorbim de conținut. Costum Brooks Brothers, papuci Barney's, fotocopiator de buzunar Sharp. Mașină de ras electrică. Ceas de mână sport. Portmoneu de piele. Uscător de păr de firmă. E o mică avere...

— Foarte bine, spuse Camille, după un lung moment de tăcere. Mai e și povestea cu amprenta. Chiar dacă a fost făcută cu o ștampilă... E vorba totuși despre un semn

distinctiv. Louis, verifică dacă a fost introdusă în baza de date europeană.

— Numai că... începu Louis.

— Ce?

— Pentru asta avem nevoie de mandat.

— Știu, știu. Deocamdată reînnoiește cererea. Mă ocup eu de hârțogăraie după aceea.

Camille le împărți un scurt memorandum redactat cu o noapte înainte, care rezuma datele principale ale cazului din Tremblay-en-France. Îl însărcină pe Louis să revizuiască toate mărturiile, în speranța că ar putea reconstitui ultimele zile ale tinerei prostituate și alcătui lista eventualilor clienți obișnuiți. Lui Camille i se părea întotdeauna distractiv să-l trimită pe Louis în locuri sordide. Și-l imagina cu ușurință urcând scări lipicioase cu pantofii lui impecabili, intrând în camere de zi sufocate de duhori îmbrăcat în costumul său Armâni. Un adevărat festin pentru imaginație.

— Suntem cam puțini pentru toată treaba asta.

— Am admirat întotdeauna eufemismele tale, Louis.

Și în timp ce Louis dădea la o parte șuvița cu mâna dreaptă, continuă gânditor:

— Sunt convins că ai dreptate.

Se uită la ceas.

— Bine. N'Guyen mi-a promis primele concluzii până la sfârșitul zilei. Asta nu cade chiar rău. După ce mutra mea a apărut la televizor în jurnalul de la 8 și din cauza articolelor publicate azi-dimineață, judecătoarea a intrat puțin în panică.

— Cum adică?

— Adică ne-a convocat pe toți la ea, la ora 17, să-i prezentăm punctele esențiale ale anchetei.

— Aha, punctele esențiale... Și... ce naiba îi spunem?

— Ei bine, asta-i problema. Nu prea avem multe de spus și ce avem nu e prea grozav. De data asta însă, o să creăm o mică diversiune. Doctorul Crest o să-i propună o schiță de profil psihologic, iar N'Guyen își va prezenta concluziile preliminare. Oricum, va trebui să găsim cât mai curând un fir, ceva...

— Ai vreo idee? întrebă Armand.

Scurtul moment de tăcere nu semăna cu cele de dinainte. Camille părea buimac, ca un alergător rămas în urma plutonului.

— Nici cea mai mică, Armand. Cred că asupra unui aspect ne putem pune de acord cu toții. Suntem în rahat până în gât.

Expresia nu era, poate, prea elegantă. Dar se potrivea de minune cu starea de spirit generală.

6

Camille și Armand merseră împreună la judecătorie, urmând să se întâlnească acolo cu Louis și Maleval.

— O cunoști pe judecătoarea Deschamps? întrebă Camille.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Atunci e clar că n-ai văzut-o niciodată.

Judecătoarea Deschamps avea o reputație fără pată, ceea ce era, desigur, un lucru bun. Își amintea o femeie cam de vârsta lui, zveltă, aproape slabă, cu o față asimetrică pe care nasul, gura, ochii, pomeții, luate separat, puteau fi considerate normale, dar care păreau asamblate într-o ordine lipsită de logică, alcătuiind un tot marcat de inteligență, dar desenat haotic. Purta haine scumpe.

Când Camille sosi însoțit de Armand și de medicul legist, Le Guen îi aștepta deja în birou. Maleval și Louis apărură în același timp. Instalată în spatele biroului, judecătoarea arăta exact ca în amintirile sale.

Poate puțin mai tânără decât Camille, mai subțire, cu o față care sugera mai mult orizontul ei cultural decât inteligența și îmbrăcată nu în haine scumpe, ci literalmente imposibile ca preț.

Doctorul Crest apăru și el, câteva minute mai târziu, îi întinse lui Camille o mână netranspirată, surâse vag și se instală aproape de ușă, hotărât parcă să nu rămână nici un minut mai mult decât era necesar.

— O să avem nevoie de experiența și competența fiecăruia dintre voi. După cum ați văzut la televizor și ați citit în presă, povestea asta o să fie pe prima pagină a ziarelor. Trebuie, prin urmare, să ne mișcăm repede. Nu-mi fac iluzii și nu vă cer imposibilul. Dar cer să fiu informată pas cu pas și vă sugerez să păstrați cea mai mare discreție în legătură cu mersul anchetei. Ziariștii o să, vă sufle în ceafă, dar o să fiu extrem de fermă în ceea ce privește secretul demersurilor legale. Sper că m-am făcut bine înțeleasă... După toate aparențele, mă vor aștepta la ieșire și va trebui să le spun câte ceva. Vreau să aud ce aveți de spus, ca apoi să decid ce putem face public. Să sperăm că în felul acesta o să-i calmăm puțin...

Le Guen încuviință din cap în mod

manifest, ca purtător de cuvânt al grupului.

— Foarte bine, continuă ea. Doctore N'Guyen, aveți cuvântul.

Tânărul legist își dresе vocea.

— Analizele de laborator vor fi gata peste câteva zile. Autopsia ne-a permis totuși să avansăm câteva concluzii, în ciuda aparențelor și a pagubelor produse, se pare că avem de-a face cu un singur criminal.

Tăcerea care se lăsă în urma acestei prime constatări era aproape palpabilă.

— E vorba, cel mai probabil, despre un bărbat. A folosit o groază de instrumente. O mașină de găurit electrică echipată cu un burghiu de spart betonul, de diametru considerabil, acid clorhidric, un fierăstrău electric, un pistol pentru cuie, cuțite, o brichetă. Firește, e greu de stabilit cronologia faptelor, deoarece urmele par uneori, cum să zic... neclare. În mare, am descoperit în cazul ambelor victime urme ale unor raporturi sexuale orale, anale și normale pe care le-au întreținut pe de o parte între ele și, pe de altă parte, cu un bărbat, despre care putem presupune că a fost chiar asasinul. În ciuda aspectului... excesiv al acestor raporturi, am descoperit, în mod surprinzător, urme de prezervativ în vaginul uneia dintre victime. S-

a folosit, de asemenea, un falus de cauciuc. Cât despre crimele propriu-zise, din ceea ce am descoperit până acum nu putem să le stabilim cronologia. Sigur că putem face câteva speculații, date fiind unele aspecte imposibil de explicat altfel. De exemplu: criminalul nu a putut ejacula în interiorul unui craniu decât după ce a tăiat, în prealabil, capul victimei...

Tăcerea deveni apăsătoare. N'Guyen ridică privirea pentru o clipă, apoi își fixă ochelarii pe nas și continuă:

— E clar că celor două victime li s-a pulverizat în față, în mod repetat, un gaz asfixiant. Au fost lovite cu patul mașinii de găurit sau al pistolului pentru cuie, asta e doar o presupunere. Dar a fost vorba, în mod sigur, de același instrument. Loviturile au fost aplicate în același mod, dar nu suficient de tare ca victimele să-și piardă cunoștința pentru mult timp. Altfel spus, putem presupune că fetele au fost amețite, asfixiate, lovite, dar conștiente de ce li se întâmpla până în ultima secundă.

N'Guyen își consultă notițele, ezită un moment, apoi continuă:

— O să găsiți amănuntele în raport. Sexul primei victime a fost smuls cu dinții.

Hemoragia trebuie să fi fost violentă. Lui Evelyne Rouvray i-au fost tăiate buzele, în mod sigur cu o forfecuță de unghii. Prezintă tăieturi profunde pe trunchi și pe gambe. Vaginul și cavitatea toracică au fost arse cu acid clorhidric pur. I-am găsit capul tăiat pe o canapea din cameră. Prezenta urme de spermă în gură, lăsate post-mortem, așa cum va confirma, în mod sigur și analiza de laborator. Alte câteva amănunte, înainte de a trece la Josiane Debeuf...

— Mai ai amănunte? întrebă Camille.

— Câteva, reluă legistul. Josiane Debeuf a fost legată pe o parte a patului, cu ajutorul celor șase perechi de bretele găsite la fața locului. Asasinul i-a ars mai întâi genele și sprâncenele cu flacăra de la chibrituri. Falusul de cauciuc, același care fusese folosit în timpul orgiei sexuale, i-a fost introdus în anus cu ajutorul pistolului pentru cuie. Am să vă scutesc de unele detalii macabre... Să spunem doar că asasinul și-a băgat mâna în gâtul ei, a căutat venele și arterele din jur și le-a smuls, scoțându-le prin gură... S-a folosit de sângele acestei victime pentru a scrie pe perete „M-AM ÎNTORS”, cu litere de tipar. După cum știți, capul uneia dintre victime a fost ținut de obraji pe perete. Asta s-a făcut

cu ajutorul pistolului cu cuie.

Tăcere. Le Guen:

— Întrebări?

— Raportul din cazul Tremblay-en-France? întrebă judecătoarea, uitându-se la Camille.

— L-am studiat ieri-seară. Ne lipsesc încă multe date. Nu există nici o îndoială însă că amprenta lăsată în ambele cazuri este aceeași. Și de fiecare dată a jucat rolul unei semnături.

— Toate astea nu sunt, în mod evident, de bun augur, rezumă judecătoarea. E clar că tipul ăsta vrea să devină celebru.

— Până acum, cazul pare clasic, își dădu cu părerea Crest.

Era prima dată când intervenea în discuție și toate capetele se întoarseră spre el.

— Mă scuzați... adăugă el.

Tonul vocii și siguranța cu care își ceruse scuze trimiteau la o intervenție matur cumpănită și care nu solicita, de fapt, îngăduința nimănui.

— Vă rog, continuați, îl încuraja judecătoarea, de parcă i-ar fi revenit calitatea de a-i da cuvântul.

Crest purta un costum gri, cu vestă. Elegant. Nu degeaba îl chema Edouard, își spuse Camille, urmărindu-l cum se îndrepta

spre mijlocul camerei. E clar că există părinți care știu ce fac.

Doctorul își dresă vocea în timp ce-și consulta însemnările.

— Din punct de vedere psihologic, avem de-a face cu un caz clasic în structura sa. Poate puțin banal ca modalitate de acțiune, începutul. În ciuda aparențelor, individul nu este mânat de un delir distructiv. Poate de un delir al posesiei care se învecinează cu distrugerea, dar acesta nu constituie sensul primar al căutării sale. Vrea să posede femeii, dar posesia nu îl mulțumește. Atunci, le torturează. Dar nici tortura nu-i aduce satisfacția supremă. Și atunci le omoară. Din păcate, nici moartea nu-i aduce liniștea. Poate să le posede, să le violeze, să le tortureze, să le facă bucăți, să se înverșuneze, totul degeaba. Ceea ce caută el nu e omenește posibil. Intuiește că nu-și va găsi niciodată liniștea. Nu se va opri niciodată, deoarece caută ceva de negăsit. De-a lungul timpului, a căpătat o adevărată aversiune pentru femeii. Nu neapărat pentru ce reprezintă ele, ci mai degrabă pentru ce nu-i pot oferi. În realitate, acest individ trăiește o dramă a solitudinii. Reușește să ejaculeze, în sensul tehnic al cuvântului. Nu e impotent, are erecții, poate

ejacula, dar oricine știe că asta n-are nimic de-a face cu împlinirea, care presupune atingerea unui alt nivel. Un nivel pe care el nu l-a atins niciodată. Sau, chiar dacă l-a atins vreodată, i se înfățișează acum ca o ușă închisă a cărei cheie a pierdut-o. De atunci nu a făcut decât să încerce s-o regăsească. Nu avem de-a face cu un monstru calculat, insensibil în fața durerii celorlalți, sadic și atât. E un om profund nefericit, care se înverșunează împotriva femeilor deoarece e pornit împotriva lui însuși.

Doctorul Crest vorbea rar și se exprima studiat, încrezător în calitățile sale de pedagog. Camille se uită la capul său chel până în creștet și căpătă brusc convingerea că tipul începuse să arate bine doar de pe la patruzeci de ani.

— Prima întrebare pe care mi-am pus-o — așa cum cred că v-ați pus-o toți — a fost în legătură cu grija excesivă cu care a pus în scenă crimele. De obicei, în cazul unui astfel de criminal găsim la fața locului anumite semne, în sensul propriu al cuvântului, destinate să îi „semneze” opera. Acestea fac întotdeauna trimitere la fanteziile lui, poate chiar la factorul declanșator, la fantezia originară. În cazul nostru este vorba, în

opinia mea, despre amprenta lăsată pe perete, dar și mai cu seamă despre semnalul conținut în cuvintele „M-AM ÎNTORS”. Dar, așa cum am înțeles din raportul oficial, adăugă el întorcându-se spre Camille, există multe alte semne de felul acesta. Totuși obiectele, locul, punerea în scenă trimit puțin prea evident la simpla teorie a „semnăturii” criminalului. Cred că asta a vrut el să credem. Ceea ce putem reține însă este că își pregătește cu mare atenție fiecare pas. Are, în mod sigur, un plan bine gândit și pus la punct în cele mai mici detalii. Fiecare amănunt are, în mintea lui, o importanță capitală, dar ar fi absolut inutil să încercați să găsiți destinația fiecărui obiect prezent la fața locului. Nici măcar nu se pune problema să înțelegeți, ca în cazul altor crime de felul acesta, ce loc ocupă fiecare obiect în viața sa intimă. Pentru că obiectele luate separat nu au nici o semnificație pentru el. Ceea ce contează este imaginea de ansamblu. Este inutil să căutați semnificația fiecărui semn lăsat de criminal. Ar fi ca și cum ați căuta sensul fiecărei fraze dintr-o piesă de-a lui Shakespeare. Procedând astfel, nu ați putea niciodată decoda metafora *Regelui Lear*. Vă sfătuiesc să căutați sensul global. Dar...

adăugă el întorcându-se încă o dată spre Camille, competențele mele se opresc aici...

— Din punct de vedere social, despre ce fel de om vorbim? întrebă acesta.

— European. Cultivat. Nu neapărat intelectual, dar, în orice caz, cerebral. Între treizeci și cincizeci de ani. Trăiește singur. Poate fi văduv sau divorțat... Mai curând, totuși, celibatar.

— Putem conta pe vreun tipar? se interesă Louis.

— E un aspect delicat. În opinia mea, nu e la prima crimă. Cred că acționează după modelul capilarității⁴ sau, mai exact, după cel al cercurilor concentrice: de la gesturi criminale minore la unele extreme. E posibil să fi început prin a viola femeii. Apoi le-a torturat, mai târziu a început să le ucidă. Acesta este tiparul clasic. Există totuși posibilitatea să nu existe atâtea constante în comportamentul său criminal. Dar putem fi siguri că preferă prostituatele tinere, le torturează și le omoară. Mai mult...

— E posibil să aibă antecedente psihiatrice? întrebă Armand.

— Se poate. Dar numai pentru tulburări

⁴ Proprietate a lichidelor de a urca sau coborî în tuburi foarte înguste, fără a suferi vreo intervenție din exterior.

minore. Tipul e foarte inteligent și, fiind obișnuit să se mintă pe sine, îi păcălește cu ușurință și pe alții. De altfel, nimeni nu îl poate ajuta. Și-a pus ultimele speranțe în femei. Se încapățânează să le ceară ceea ce ele nu-i pot oferi și lucrurile vor degenera din ce în ce mai mult. Singura soluție este să-l prindeți. A găsit o modalitate de exteriorizare a instinctelor sale obscure. E vorba despre ce vă spuneam mai devreme, despre acea punere în scenă extrem de elaborată. Cu ajutorul ei, instinctele prind formă, se transformă în fapte. Doar că jocul acesta e fără sfârșit. Așa se întâmplă cu toți criminalii în serie, o să-mi spuneți. Numai că el e puțin diferit. Grija cu care pregătește totul demonstrează că e înspăimântător de conștient de faptele sale. Nu mă refer la o misiune spirituală, nu... Mă rog, e totuși ceva asemănător. Atâta timp cât se crede însărcinat cu misiunea asta, două lucruri se vor întâmpla cu certitudine. Unu: nu se va opri. Doi: va fi din ce în ce mai violent.

Crest se uită la judecătore, apoi la Camille și Le Guen și după ce trecu în revistă întreaga adunare declară, parcă jenat:

— Tipul ăsta e capabil să facă lucruri pe care nici nu vi le puteți imagina... Dacă nu

cumva le-a făcut deja, trase el concluzia.

Tăcere.

— Altceva? întrebă judecătoarea,
sprijinindu-și palmele pe birou.

7

— Omul e nebun de legat!

Seară. Irene. Cină la restaurant.

De când Irene anunțase că e însărcinată, timpul trecuse ca vântul. Abdomenul, apoi fața începuseră să i se rotunjească. Silueta, șaoldurile, mersul erau diferite, mai greoaie, mai încete. În ochii lui Camille, aceste transformări nu se produseseă treptat, așa cum era de așteptat. Apăruseră în valuri bruște, în trepte. Într-o zi, întorcându-se acasă, observase că pistruii de pe chipul ei se înmulțiseră brusc. I-o spusese cu blândețe, pentru că îi găsea drăguți, deși surprinzători. Irene zâmbise și îi mângâiasse obrazul.

— Dragul meu... Nu s-a întâmplat dintr-odată. Numai că n-am mai mâncat împreună de mai bine de zece zile...

Nu-i plăcuse. Irene îi transmisese un mesaj subtil. Bărbatul muncește, femeia îl așteaptă. Nu-și dădea seama ce îl durea mai mult:

adevărul din vorbele ei ori banalitatea situației. Irene îi ocupa toate gândurile, viața întreagă, se gândea la ea de o sută de ori pe zi și tot de o sută de ori perspectiva nașterii îl înmărmurea, întrerupându-l din treabă, făcându-l să-și închipuie viața într-un fel cu totul nou, ca și cum ar fi fost orb și acum începea să vadă. Și dintr-odată, acuzația asta. O neglijează... Și totuși, în sinea lui recunoștea că ratase un viraj. Primele luni de sarcină nu le creaseră probleme. Irene muncea și ea mult, uneori până târziu și totul se desfășura în conformitate cu rutina obișnuită. De multă vreme în viața lor de cuplu munca nu mai constituia un handicap. Fără să planifice, se întâlneau în unele seri la un restaurant situat la jumătatea distanței dintre locurile lor de muncă, speriați amândoi că era aproape zece seara și fugeau să prindă ultimul film într-un cinematograful din cartier. Erau vremuri frumoase, pline de plăceri simple. Important era că se simțeau bine. Lucrurile se schimbaseră din momentul în care Irene nu mai putuse merge la serviciu. Zile întregi de stat singură în casă. „O să-mi țină el de urât, își spunea ea mângâindu-și pântecul, dar deocamdată nu are mare lucru de spus.” Camille ratase tocmai acest viraj.

Continuase deci să muncească mult, să se întoarcă acasă târziu, fără să-și dea seama că viețile lor nu se mai sincronizau. De data asta, era hotărât să nu rateze momentul. La sfârșitul zilei și după îndelungi momente de ezitare, se hotărâse să-i ceară părerea lui Louis, *arbiter elegantiarum* în materie de bune maniere.

— Recomandă-mi un restaurant bun. Ceva deosebit.

Sărbătorim aniversarea nunții.

— Vă sugerez Chez Michel. E absolut perfect, îl asigură Louis.

Camille era cât pe ce să se intereseze de prețuri, dar o tresărare de orgoliu îl opri la timp.

— Ar mai fi L'Assiette... vru să continue tânărul.

— Mulțumesc, Louis, Chez Michel o să fie perfect, sunt sigur. Încă o dată, mulțumesc.

8

Irene îl aștepta cum nu se poate mai pregătită. El își stăpâni cu greu gestul de a se uita la ceas.

— E în regulă, îl întrerupse Irene. Întârziere

indiscutabilă, dar acceptabilă.

În timp ce mergeau spre mașină, el o privea neliniștit. Mersul mai greoi, picioarele ușor depărtate, curbura spatelui mai pronunțată, burta mai lăsată, întreaga ei făptură părea cuprinsă de oboseală. O întrebă:

— Te simți bine?

Ea se opri un moment, își puse mâna pe brațul lui și îi răspunse cu un surâs reținut:

— Mă simt foarte bine, Camille.

Nu-și dădea seama de ce, dar tonalitatea vocii și chiar gestul ei aveau ceva agasat, ca și cum el ar mai fi pus o dată aceeași întrebare, dar fără să rețină răspunsul, începu să-și reproșeze că nu se interesa suficient de nevoile ei. Simțea o iritare surdă. O iubea enorm pe această femeie, dar poate că nu era un soț bun. Merșeră tăcuți câteva sute de metri, resimțind tăcerea ca pe o răceală inexplicabilă. Nu-și găseau cuvintele. Trecând prin fața cinematografului, Camille zări cu coada ochiului numele unei actrițe, Gwendolyn Playne. Deschizând portiera mașinii, se întrebă de ce anume îi aduce aminte acest nume, dar nu-și putu da seama.

Irene urcă în liniște și Camille se întrebă ce oare intervenise între ei. Probabil că Irene își puna aceeași întrebare, dar se dovedi mai

inteligentă decât el. În momentul în care se pregătea să demareze, îi luă mâna și i-o puse pe coapsa ei, sus, chiar sub pânțele lăsat și, luându-l brusc de gât, îl trase spre ea și îl sărută îndelung. Apoi se priviră, surprinși că ieșiseră atât de repede din balonul acela strâmt de tăcere în care se închiseseră.

— Te iubesc, spuse Irene.

— Și eu te iubesc, răspunse Camille, sorbind-o din priviri.

O mângâie ușor pe frunte, în jurul ochilor, pe buze.

— Și eu te iubesc...

Chez Michel. Într-adevăr, grozav. Foarte parizian, cu oglinzi peste oglinzi, cu chelneri în pantaloni negri și cămașă albă, hărmălaie de peron de gară, vin muscat la gheață. Irene era îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri galbene și roșii. Chiar dacă o dorise largă, întinsă pe burtică, rochia părea că rămăsese strâmtă și nasturii se întredeschiseră ușor când ea se așeză.

Restaurantul era plin și zgomotul crea pentru ei un cadru intim perfect. Vorbiră despre filmul la al cărui montaj fusese nevoită să renunțe, dar despre care era ținută la curent, despre câțiva prieteni și apoi ea îl întrebă ce face tatăl lui.

De când o văzuse prima oară, viitorul socru o tratase ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna. După masa în familie îi făcuse cadou o lucrare de Basquiat. Omul era bogat. Se pensionase destul de devreme și își vânduse farmacia la un preț foarte bun, pe care fiul nu avea să-l afle niciodată, dar care îi permitea să întrețină un apartament prea mare, să plătească o menajeră care nu prea avea ce face, să cumpere mai multe cărți decât avea timp să citească, atâta muzică cât putea să asculte și, de un an sau doi, să călătorească. Într-o bună zi, îi ceruse fiului său permisiunea de a vinde tablourile soției defuncte, pe care patronii de galerii de artă le adulmecau încă de la închiderea atelierului.

— Au fost create pentru a fi expuse, răspunsese Camille.

Nu-și oprise pentru sine mai mult de câteva piese.

Tatăl reținuse două. Prima și ultima.

— Banii îți vor reveni ție, îl asigurase bătrânul, referindu-se la tablourile pe care intenționa să le vândă.

— Cheltuiește-i tu, îi sugerase Camille, sperând însă nedeslușit că nu o va face.

— Am vorbit la telefon, spuse Camille. Îi merge bine.

Irene avea o poftă de lup. Camille o devora din priviri.

— Transmite-i tânărului Louis că restaurantul e excelent, spuse ea, împingând farfuria deoparte.

— O să-i transmit și nota odată cu mulțumirile.

— Zgârciobule.

— Te iubesc.

— Sper din toată inima.

Ajunși la desert, ea îl întrebă:

— Și problema ta...? Am auzit-o la radio pe judecătoarea... cum o cheamă? Deschamps?

— Da. Și ce zicea?

— Nu mare lucru, dar mi s-a părut destul de macabru.

Cum el o privea întrebător, Irene continuă:

— Vorbea despre asasinarea a două fete, prostituate, într-un apartament din Courbevoie. Nu a intrat în detalii, dar mi s-a părut destul de înfricoșător...

— Da, cam așa e.

— A declarat că acest caz are legătură cu un altul, mai vechi. Tremblay-en-France. Te-ai ocupat și de el?

— Nu, nu a fost al meu. Dar acum este.

Chiar nu voia să discute cu ea despre asta. Se simțea împărțit în două. Pe de o parte, nu

se discută despre tinere moarte cu soția însărcinată, în seara aniversării căsătoriei. Pe de altă parte însă, Irene intuise parcă faptul că cele două victime îi ocupau în totalitate mintea și că atunci când păreau să se estompeze, ceva sau cineva le împingea din nou în prim-plan. Camille îi explică superficial circumstanțele crimelor, făcând un slalom stângaci printre cuvintele pe care nu voia să le pronunțe, printre amănuntele de care nu voia să amintească, printre imaginile despre care nu voia să vorbească. Prin urmare, discursul îi era întrerupt de momente de tăcere stânjenitoare și de priviri aruncate în jurul sălii, ca și cum ar fi căutat pe undeva cuvintele care îi lipseau. După expozeul marcat de prudente accente pedagogice, totul începu să se năruie: frazele, apoi cuvintele și în final nu-i rămase decât să ridice mâinile, în semn de neputință.

Irene înțelese că ce nu putea să-i explice era, în fapt, inexplicabil.

— Chiar că e nebun de legat... înțelese ea din ceea ce-i explicase, dar mai ales din ceea ce nu putuse să-i spună.

Camille încerca să-i spună că exista o șansă la mie ca un polițist să primească un astfel de caz în întreaga sa carieră și că nici unul

dintr-o mie nu și-ar fi dorit să se afle în pielea lui. Ca majoritatea lumii, reprezentarea ei despre meseria lui se inspira direct din romanele polițiste pe care le citise. Cum el făcu această remarcă, Irene spuse:

— M-ai văzut vreodată citind un roman polițist? Știi bine că le detest!

— Dar ai citit așa ceva!

— Da! *Zece negri mititeii* Mă pregăteam să fac o excursie în Wyoming și tata a crezut că asta m-ar ajuta să mă adaptez mentalității americane. Geografia nu a fost niciodată punctul lui forte.

— Mă rog, nici eu nu mă laud. Citesc puțină literatură polițistă.

— Mie îmi place mai mult la cinema... șopti ea cu un surâs felin.

— Știu, știu, spuse el, cu un surâs de filosof.

Reproșul ascundea legătura strânsă a cuplului care se cunoaște prea bine. Cu vârful cuțitului Camille schița un copac pe șervețelul de masă. Apoi o privi și scoase din buzunar un pachețel pătrat.

— La mulți ani...

Probabil Irene își închipuia că are cel mai lipsit de imaginație soț din lume. Îi oferise o bijuterie în ziua nunții, încă una când aflase

despre sarcină și acum, doar câteva luni mai târziu, reitera performanța. Totuși, ea nu părea exasperată. Știa foarte bine că era privilegiată în raport cu femeile care nu primeau din partea soților decât atențiile nocturne de la sfârșit de săptămână. Ea, pe de altă parte, avea imaginație cât pentru amândoi. Așeză pe masă cadoul voluminos pe care îl așezase sub scaunul ei, la intrarea în restaurant.

— La mulți ani și ție...

Camille își amintea toate cadourile primite de la ea, toate diferite și se simți copleșit de un sentiment de jenă. Desfăcu hârtia sub privirile intrigate ale celor de la mesele vecine și scoase o carte: *Secretul lui Caravaggio*. Pe copertă era un detaliu din tabloul *Trișorul*: patru mâini, dintre care una înmănușată în alb și alta ținând niște cărți de joc. Camille cunoștea tabloul și reconstitui în minte întregul: femeia cu pălărie roșie privind într-o parte, către servitoare, monedele aruncate pe masă... Irene se întrecuse pe sine de data aceasta, oferindu-i soțului polițist o carte despre opera unui pictor asasin.

— Îți place?

— Foarte mult...

Mama lui îl iubea și ea pe Caravaggio. Își

amintea încă părerea ei în legătură cu *Goliat cu capul lui David*. Răsfoind cartea, dădu exact peste acel tablou. Privirea i se lipi de chipul lui Goliat. În mod clar, era ziua capetelor tăiate.

— Ai putea jura că e vorba despre lupta Binelui împotriva Răului, obișnuia să spună mama lui. Privește ochii înnebuniți ai lui David și resemnarea dureroasă din privirea lui Goliat. Unde e Binele și unde e Răul? Aceasta-i întrebarea...

9

Se plimbară puțin la ieșirea din restaurant, străbătură marile bulevarde ținându-se de mână. Acasă ori în public, Camille nu putea să o țină pe Irene decât de mână. I-ar fi plăcut s-o poată lua de după umeri sau de talie, nu neapărat pentru că toată lumea proceda așa, ci pentru că erau niște gesturi posesive. Cu trecerea timpului, sentimentul de regret se estompase. Să o țină de mână i se părea acum mai posesiv și, în plus, mai discret. Pe nesimțite, Irene încetini pasul.

— Obosită?

— Da, foarte, gâfâi ea surâzând.

Apoi își trecu mâna peste pânțele, ca și cum ar fi netezit niște cute imagine.

— Merg să iau mașina.

— Nu-i nevoie.

Și totuși, era nevoie.

Era târziu. Străzile erau încă pline de lume. Hotărâră ca Irene să aștepte pe terasa unei cafenele, în timp ce el urma să aducă mașina.

Ajuns în colțul străzii, se întoarse să o privească. Expresia ei se schimbase și Camille simți brusc o strângere de inimă, deoarece i se păru că între ei se așternuse o distanță de nerecuperat. Cu mâinile așezate pe burtică, în ciuda privirii curioase pe care o arunca în jur, Irene trăia în lumea ei, în lumea intrauterină. Camille se simți exclus. Se calmă însă, conștientizând că această distanță nu avea legătură cu iubirea dintre ei. Era vorba doar despre faptul că Irene era femeie și el, bărbat. Pragul de netrecut ținea de această diferență nici mai mare, nici mai mică decât cu o zi înainte. Se cunoscuseră tocmai grație acestei diferențe. Amintirea îi smulse un zâmbet.

Tocmai se opri asupra acestui gând, când o pierdu din vedere. Un tânăr îi blocase raza vizuală, așteptând și el, pe trotuar, culoarea verde a semaforului. „Ce înalți sunt tinerii din ziua de astăzi!” își spuse, constatând că

privirea lui se afla la înălțimea cotului celuilalt. Tendința aceasta de creștere era un fapt dovedit, sau cel puțin așa citise undeva. Chiar și la japonezi. Ajungând pe cealaltă parte a străzii, în timp ce băga mâna în buzunar în căutarea cheilor de la mașină, avu brusc revelația problemei care îl preocupase jumătate de seară. Numele actriței, care i se păruse cunoscut, căpătă dintr-odată sens: Gwendolyn Playne îi amintea de personajul Gwynplaine din *L'homme qui rit*⁵ și de un citat pe care îl crezuse uitat: „Cei mari sunt ce vor să fie. Cei mici sunt ce pot fi”.

10

— Cuțitul ne ajută să aplicăm tușe groase de culoare. Privește...

E un adevărat eveniment când mama își face timp să dea sfaturi în materie de pictură. În atelier miroase puternic a terebentină. Mama lucrează cu nuanțe de roșu. Folosește cantități industriale. Roșu ca sângele, carmin și roșu întunecat ca noaptea. Cuțitul se încovoiaie sub presiune, aplică tușe groase, pe

⁵ *Omul care râde*. Roman al autorului Victor Hugo, al cărui protagonist este desfigurat de tâlhari.

care le întinde apoi prin mici apăsări succesive. Mama adoră roșul. Sunt copilul unei femei care adoră roșul. În acest moment, mă privește blând. „Și tu adori roșul, nu-i așa, Camille?” Camille dă înapoi, cuprins de teamă.

Se trezise brusc, puțin după ora patru dimineța. Se aplecase asupra unei Irene toropite de somn. Își ținuse pentru un moment respirația ca să-i asculte răsuflarea domoală, regulată și ușorul sforăit de femeie însărcinată, își așezase cu grijă mâna pe abdomenul ei. La atingerea pielii calde, a rotunjimii netede, își recăpătase încet-încet suflul. Încă amețit de trezirea bruscă, privește acum în noaptea din jur camera, fereastra prin care pătrunde lumina difuză a felinarelor. Încearcă să-și potolească bătăile inimii. „Ceva nu e în regulă...” își spune, în timp ce picături de transpirație i se scurg de pe frunte pe pleoape, începând să-i împăienjenească vederea.

Se ridică cu grijă, se spală îndelung pe față cu apă rece.

De obicei, Camille nu prea visează. „Inconștientul mă lasă în pace”, explică el.

Își toarnă un pahar de lapte rece și se instalează pe canapea. Simte oboseala în tot

corpul: gambe dureroase, spate și gât înțepenite. Ca să se relaxeze, își mișcă încet capul de jos în sus și apoi de la dreapta la stânga. Încearcă să-și alunge din minte imaginea celor două fete tăiate în bucăți în studioul din Courbevoie. O spaimă perfidă îl cuprinde.

„Ce Dumnezeu ai?” se întreabă. „Revino-ți!” Dar starea de confuzie persistă. „Respiră. Amintește-ți toate ororile cu care te-ai confruntat în viața ta, toate trupurile mutilate care ți-au trecut prin fața ochilor. Astea de acum sunt într-adevăr cele mai oribile, dar nu sunt nici primele, nici ultimele. Fă-ți treaba, pur și simplu. E o treabă, Camille, nu o misiune. Obligație de serviciu. Fă tot ce-ți stă în putere, găsește-i pe indivizi sau pe individ, dar nu-ți târî propria viață în abis.”

Dar ultima imagine din vis își întinde tentaculele până la el. Mama lui pictează pe perete un chip de fată, cel al tinerei moarte în Courbevoie. Imaginea palidă se animă dintr-odată, pare să se miște și să se deschidă ca o floare. O floare de un roșu sumbru, cu o mulțime de petale, ca o crizantemă. Sau poate un bujor?

Imaginea dispare la fel de repede precum a apărut. E în picioare, în mijlocul camerei. Știe

cu certitudine că ceva, un ceva fără nume, e pe cale să se producă în el. Rămâne nemișcat. Așteaptă cu nervii încordați la maximum, cu răsuflarea tăiată. Nu vrea să-l lase să scape. E acolo, înăuntru, ca un fir întins, extrem de fragil... Imobil, cu ochii închiși, Camille încearcă să atingă imaginea capului ținut de perete. Dar cheia visului nu e acolo. Floarea... Camille simte atingerea unei certitudini urcând în el. Lipsite de contur, gândurile se îndepărtează în valuri și se sparg departe de el.

Totuși, cu fiecare val, certitudinea e tot mai aproape.

— La naiba!

Fata asta e o floare. Oare ce floare? La naiba, ce floare? E treaz acum, treaz de tot. Creierul lui procesează cu viteza luminii. Cu o mulțime de petale. Ca o crizantemă. Sau ca un bujor.

Și deodată fluxul aduce cu el cuvântul limpede, luminos, incredibil. Camille își înțelege, în sfârșit, greșeala. Visul nu se referă la Courbevoie, ci la crima din Tremblay.

— Imposibil... își spune, nevenindu-i să creadă.

Dă buzna în birou și, blestemându-și nepriceperea, scoate fotografiile crimei din

Tremblay-en-France. Iată-le! Le răsfoiește febril, își caută ochelarii, nu-i găsește. La fiecare instantaneu și îl privește în lumina albăstruie ce pătrunde prin fereastră. Nu găsește destul de repede poza respectivă. În sfârșit... Zâmbetul fetei, lățit cu lama de ras de la o ureche la alta. Răsfoiește din nou în dosar, o găsește pe cea cu trupul tăiat în două...

— Nu pot să cred... își spune din nou, aruncând o privire spre camera de zi.

Iese din birou și se postează în fața bibliotecii. În timp ce aruncă de pe taburet cărțile și ziarele îngrămădite, piesele macabrului puzzle se așază fiecare la locul ei: Gwynplaine, *Omul care râde*. Gura întinsă până la urechi a fetei, „femeia care râde”.

Și bujorul ăsta, ce chestie...

Urcat pe taburet, degetele lui aleargă pe cotoarele cărților. Câteva volume de Simenon, câțiva autori englezi, americani, Horace McCoy, apoi James Hadley Chase, *Nici o orhidee pentru Miss Blandish*.

— Orhidee? Nu, nici vorbă, se oprește el, prinzând un volum din partea de sus și lăsându-l să cadă spre el. O dalie⁶.

⁶ Trimitere la *Black Dahlia*, romanul lui James Ellroy, tradus în română cu titlul *Dulcele sărut al Daliei*.

„Și nu una roșie.”

Se instalează comod pe canapea și privește un moment cartea pe care o ține în mână. Pe copertă, imaginea unei tinere cu păr negru, un portret din anii '50, i se pare lui, probabil datorită coafurii. Ochii îi cad mecanic pe nota de Copyright:

1987.

Pe coperta a patra citește:

La 15 iunie 1947, pe un teren viran din Los Angeles este descoperit corpul gol și mutilat, secționat în două la nivelul taliei, al unei fete de douăzeci și doi de ani: Betty Short, supranumită Dalia Neagră....

Își amintește povestea destul de bine. Privirea îi alunecă peste foi, reținând pe ici, pe colo fragmente de text și deodată se oprește la pagina 99.

Corpul ei gol și mutilat fusese secționat în două la nivelul taliei. Pe coapsa stângă, o bucată mare de piele fusese înlăturată, iar de la talie până la părul pubian se căsca o tăietură lungă, larg deschisă. Sâni erau presărați de arsuri de țigară. Cel drept fusese secționat și se mai ținea de trunchi doar într-o bucată de piele; cel stâng avea tăieturi în jurul mamelonului. Tăieturile se adânceau până la os, dar atrocitatea atingea apogeul când îi

priveai fața.

— Ce faci aici? De ce nu dormi?

Camille ridică privirea. Irene stă în picioare lângă ușă, în cămașă de noapte.

Pune cartea deoparte, se apropie de ea, îi atinge protector pânțele.

— Culcă-te la loc. Vin și eu imediat.

Irene pare o fetiță trezită din somn de un coșmar.

— Vin imediat, o asigură Camille. Fugi!

A urmărit-o întorcându-se în dormitor, amețită de somn. Pe canapea, cartea a rămas așezată cu fața în jos, deschisă la pagina pe care o citise. „Proastă idee!” își spune el. Dar tot se întoarce, se așază din nou și ia cartea.

O întoarce cu fața în sus, mai caută un timp și citește.

Toată fața era o mare vânătăie: nasul spart și înfundat adânc în craniu, gura căscată de la o ureche la cealaltă într-o tăietură în formă de zâmbet, într-o grimasă prin care voia parcă să-și bată joc de toată violența imprimată pe corpul ei. Sunt sigur că zâmbetul ăsta o să mă urmărească toată viața și o să-l duc cu mine în mormânt.

„Doamne, Dumnezeule...”

Camille mai răsfoiește cartea câteva momente, apoi o pune iar deoparte. Închizând

ochii, revede fotografia tinerei Manuela Constanza, urmele de frânghie imprimate pe glezne...

Reia lectura.

...părul ei negru ca smoala nu avea nici o urmă de sânge, ca și cum asasinul i l-ar fi spălat înainte de-a o atârna acolo.

Pune din nou cartea jos. Simte impulsul de a se întoarce în birou, să revadă fotografiile. Un simplu vis... Prostii.

Miercuri, 9 aprilie 2003

1

— Chiar crezi prostiile astea, Camille?

Ora 9. Biroul comisarului-sef Le Guen.

Camille studie o clipă fălcile căzute de oboseală ale șefului, întrebându-se ce anume ascundea în ele, de atârnau așa de greu.

— Mă nedumerește că nimănui nu i-a trecut prin cap. Nu poți să negi că e de-a dreptul tulburător.

Le Guen îl asculta pe Camille doar cu jumătate de ureche, continuând să citească. Sărea de la un semn de carte la altul.

Apoi își scoase ochelarii și îi puse în fața lui, pe birou. Când intra în biroul șefului, Camille rămânea întotdeauna în picioare. Încercase într-un rând să se așeze pe un fotoliu din fața biroului, dar simțise cum se scufundă într-o prăpastie tapetată cu pernțe și fusese nevoit să dea din picioare ca un apucat ca să se ridice.

Le Guen luă din nou cartea, se uită la copertă și făcu o mutră neîncrezătoare.

— N-am auzit de ea.

— Poate nu știai, dar e un clasic al genului.

— Mă rog, e posibil...

— Înțeleg, i-o întoarse Camille.

— Ascultă, cred că ne confruntăm deja cu destule nebunii. Recunosc că ce-mi sugerezi este... cum să spun... tulburător. Dar ce vrei să-nțeleg din toate astea?

— Vreau să înțelegi că tipul nostru a copiat cartea asta. Nu mă întreba de ce, că nu știu. Lucrurile corespund, pur și simplu. Am recitat rapoartele. Tot ce nu avea noimă în momentul anchetei își găsește răspunsul în paginile astea. Corpul victimei secționat în două, la nivelul taliei. Ca să nu mai vorbim de arsurile de țigară, de legăturile de la picioare, absolut identice. Nimeni nu a putut să înțeleagă de ce criminalul a spălat părul victimei. Acum, gestul capătă sens. Recitește raportul autopsiei. Nimeni nu a putut să explice lipsa intestinelor, a ficatului, a stomacului, a bilei... îți spun că a făcut ce-a făcut pentru că așa scrie în nenorocita asta de carte. Nimeni nu a știut să spună de ce am găsit urme... (Camille caută cuvântul potrivit) „urme benigne” pe corp, acele urme de bici. E vorba despre o sumă de elemente, Jean, nimeni nu știe de care soi (Camille arată spre cartea pe care Le Guen își sprijinea cotul), dar e o sumă

de elemente. Părul spălat, viscere lipsă, arsurile, urmele de bici... toate apar în carte. Totul e acolo, negru pe alb, exact la fel...

— Și te vezi prezentându-i această ipoteză judecătorei Deschamps?

— Eu nu. Tu!

Le Guen îl privea abătut.

— Bietul meu prieten...

Apoi se aplecă spre servieta pusă la picioarele biroului:

— După toate astea? întrebă el, întinzându-i ziarul apărut în ziua aceea.

Camille își scoase ochelarii din buzunarul exterior al hainei, dar nu avu nevoie de ei pentru a zări fotografia cu chipul său și titlul articolului. Și-i puse oricum. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare și își simți mâinile umezindu-se.

2

Le Matin. Pagina 2.

Fotografia: Camille, surprins de sus. Privește în zare, ușor stingherit. Instantaneul a fost, fără îndoială, surprins în timpul conferinței de presă. Imaginea a fost retușată. Fața pare mai lată decât în realitate, privirea –

mai hotărâtă.

Sub rubrica „Portret”, un titlu:

Un polițist pe cai mari

Teribilul carnaj din Courbevoie, pe care ziarul nostru îl urmărește îndeaproape, capătă, dacă mai era nevoie, o dimensiune nouă. În opinia judecătoarei Deschamps, care se ocupă de caz, un indiciu indiscutabil, o falsă amprentă perfect lizibilă, făcută cu o ștampilă de cauciuc, face în mod clar legătura între acest caz și un altul, nu mai puțin sinistru, datând din 21 noiembrie 2001: ziua în care într-un depozit din Tremblay-en-France a fost descoperit trupul torturat și apoi tăiat în două al unei tinere. Asasinul nu a fost descoperit niciodată.

Inspectorul-șef Verhoeven e din nou în cărți. Pus la cârma acestei duble anchete cu caracter excepțional, va avea iar ocazia să-și desăvârșească portretul de polițist strălucit. Normal. Când ai o reputație de menținut, nici o ocazie nu e de lepădat.

Punând în practică zicala cu cât spui mai puțin, cu atât dai impresia că știi mai mult, Camille Verhoeven întreține cu bună știință expresia laconică și misterul. Chiar cu riscul de a lăsa presa și media cu mâna întinsă. Lui Camille Verhoeven chiar nu-i pasă de treaba

asta. Nu, pe el îl interesează imaginea sa de investigator de top. Un polițai care nu vorbește despre cazuri, ci le rezolvă. Un om de acțiune, care urmărește doar rezultatele.

Camille Verhoeven are principii solide și mentori de seamă. Nu-i căutați însă pe Quai des Orfevres. Nu. Ar fi prea comun pentru un tip cu o părere așa de bună despre sine. Modelele sale sunt mai curând de talia unor Sherlock Holmes, Maigret ori Sam Spade⁷. Sau, poate, Rouletabille⁸. Comandantul cultivă cu succes flerul primului, calmul proverbial al celui de-al doilea, latura melancolic-patetică a celui de-al treilea și ce vreți dumneavoastră din profilul celui din urmă. Vrea să pară discreția întruchipată, dar, văzut de aproape, e ușor de ghicit că vrea să devină un mit.

Ambiția lui e, fără îndoială, nemăsurată, dar se sprijină pe o certitudine: Camille Verhoeven este un profesionist de marcă. Și un polițist cu un parcurs atipic.

Fiul pictoriței Maud Verhoeven, Camille a flirtat și el cu pânza. Tatăl, farmacist în prezent pensionar, declară cu gravitate: „Nu s-a descurcat prea rău”. Vechile mărturii ale acestei vocații precoc (câteva peisaje cu iz

⁷ Personaj creat de Dashiell Hammett.

⁸ Detectiv din romanele lui Gaston Leroux.

japonez, portrete atent studiate și destul de reușite) se găsesc încă într-un bloc de desen păstrat cu devotament de tatăl său. Luciditate în legătură cu limitele sale sau dificultatea de a-și face un nume: Camille preferă să opteze pentru Facultatea de drept.

În vremea aceea tatăl îl dorea medic, dar tânărul Camille nu se grăbește să le facă pe plac părinților. Nici pictor, nici medic. Preferă doctoratul în Drept, pe care îl ia cu mențiunea cum laude. Fără nici o îndoială, tipul e strălucit: ar fi putut alege o carieră universitară, Baroul, orice ar fi dorit. Alege însă Școala Națională de Poliție. Familia e nedumerită:

A fost o alegere ciudată, spune tatăl, gânditor. „Camille a fost și este un băiat ciudat...”

Acest tânăr Camille, care scapă tuturor previziunilor și reușește în ciuda tuturor regulilor, e într-adevăr ciudat. De altfel, ceea ce dorește e să surprindă pe toată lumea. Se pare că examinatorii, conștienți de neajunsurile handicapului său fizic, au închis ochii acceptând la concursul de admitere în poliție un bărbat de un metru patruzeci și cinci înălțime, constrâns să folosească o mașină cu comenzi speciale și dependent în mare măsură

de mediul familial pentru a putea face unele lucruri cotidiene. Ca și cum lucrurile acestea nu ar fi avut nici o importanță, Camille, care știe ce vrea, e primul la examenul de admitere. Apoi, ca să desfidă orice comentariu, absolvă ca șef de promoție. Cariera lui se anunță strălucită. Preocupat deja de creionarea unei reputații scilicitoare, refuză alte studii postuniversitare și nu pregetă să ceară atribuții dificile la periferie, convins că, mai devreme sau mai târziu, acestea îl vor conduce către portul spre care navighează: Brigada Omoruri.

Nu întâmplător, bunul său prieten, comisarul-șef Le Guen, alături de care a lucrat în trecut, e mare mahăr la Omoruri. După câțiva ani în care își face ucenicia la periferie, unde lasă o amintire agreabilă, dar ștearsă, iată-l pe eroul nostru la comanda celei de-a doua divizii a sus-numitei brigăzi, unde va da, în sfârșit, măsura adevăratului său talent. Spun „erou” deoarece unii deja îl numesc astfel. Cine o fi venit cu ideea? Nu se știe. Camille Verhoeven nu o dezmente. Își întreține cu grijă portretul de polițist studios și sânguincios, dar rezolvă câteva cazuri intens mediatizate. Vorbește puțin și vrea să pară că-și lasă talentul să vorbească în locul lui.

Chiar dacă ține lumea la distanță, lui Camille Verhoeven îi place să se creadă de neînlocuit și cultivă misterul cu o plăcere sobră. La Brigada Omoruri, precum și în afara ei, nu se știe prea multe despre el. În spatele aparenței de modestie se ascunde un bărbat abil: acest singuratic își cultivă totuși cu ostentație discreția, oferind-o pe o tavă aurită platourilor de filmare.

În momentul de față conduce ancheta unei crime odioase și foarte ciudate, despre care el însuși afirmă că este „deosebit de macabră”. Nu cunoaștem nimic mai mult. Dar caracterizarea nu e întâmplătoare: termen penetrant, scurt, eficace, pe măsura eroului. A fost de-ajuns un singur cuvânt ca să dea de înțeles că el nu se ocupă de probleme de rutină, ci doar de investigare faptelor criminale de proporții. Inspectorul-șef Verhoeven, care cunoaște foarte bine puterea cuvintelor, practică litota⁹ cu mare artă și se preface că descoperă cu stupoare bombele mediatice cu efect întârziat pe care el însuși le-a lăsat să cadă, cu discreție abilă. Peste o lună de zile va deveni tată, dar acesta nu este unicul mod de a lucra pentru posteritate: el este deja ceea ce

⁹ Figură de stil prin care se comunică puțin, lăsându-se să se înțeleagă multe.

toate jargoanele numesc „un adevărat profesionist”, dintre aceia care își construiesc propria mitologie cu infinită răbdare.

3

Camille împături ziarul cu grijă. Lui Le Guen nu-i fu pe plac calmul subit al vechiului său prieten.

— Lasă-i să latre, Camille. Mă auzi?

În fața tăcerii prelungite, adăugă:

— Îl cunoști pe tipul ăsta?

— Da. M-a abordat ieri. Nu-l cunosc prea bine, dar văd că el pare să știe destule despre mine...

— E clar că nu prea te suportă.

— Asta chiar că mă lasă rece. Dar mă enervează că treaba asta o să ia amploare. Toate celelalte ziare vor prelua povestea și...

— Nici judecătorei nu prea i-au plăcut știrile de ieri-seară... Cazul e abia la început și deja ai toată presa pe urmele tale. Știu, știu, nu e vina ta... Dar, colac peste pupăză, tâmpenia asta de articol...

Le Guen luase din nou ziarul și îl ținea în vârful degetelor ca pe o relicvă. Sau ca pe un rahat.

— O pagină plină cu porcării de-astea! Cu poza ta și tot tacâmul...

Camille îl privi fix.

— Nu avem altă soluție, Camille. Trebuie să ne mișcăm repede. Fulger. Legătura cu afacerea Tremblay ar trebui să te ajute...

— Ai urmărit cazul?

Le Guen își scărpină un obraz.

— Da și știu că nu-i ușor.

— Țsta e un eufemism. Nu avem nimic concret. Absolut nimic. Sau puținul pe care îl avem face cazul și mai dificil. Știm doar că avem de-a face cu același individ – dacă e vorba doar de unul singur, ceea ce nu e foarte sigur. În Courbevoie le violează în toate felurile. În Tremblay, nici urmă de viol. Observi cumva vreo asemănare...? În primul caz, le taie în bucăți cu un cuțit de măcelărie și le străpunge cu un burghiu electric, în cel de-al doilea se străduiește să le spele viscerele, sau cel puțin pe cele care le lasă la fața locului. Întrerupe-mă când observi vreo asemănare, bine? În Courbevoie...

— Bine, bine, cedă Le Guen. Poate că asemănările dintre cele două cazuri nu sunt un ajutor în mod direct.

— Mai degrabă deloc.

— Asta nu înseamnă, totuși, că povestea

asta cu cartea (Le Guen se întoarse la coperta vechiului volum, al cărui titlu nu-l putea nicicum reține), cu această *Dalia Neagră*...

— Atunci e clar că ai tu o idee mai bună, i-o reteză Camille. Sunt gata să te ascult, adăugă el scotocind în buzunarul interior al hainei. Cred că e tare... Dacă nu te superi, aş vrea să iau notițe...

— Termină cu prostiile, Camille!

Tăcură o clipă. Le Guen fixa coperta cărții, iar Camille privea fruntea încruntată a vechiului său tovarăș.

Le Guen avea multe defecte, după cum credeau toate fostele lui soții, dar prostia nu se număra printre ele. Pe vremuri, fusese unul dintre polițiștii de elită, dotat cu o inteligență ieșită din comun, unul dintre profesioniștii pe care administrația îi promovase până în cea mai înaltă poziție posibilă. El și Camille erau prieteni buni de multă vreme. Camille suferea văzându-și vechiul camarad într-o poziție de conducere în care talentul acestuia se ofilea. La rândul său, Le Guen încerca să nu regrete vremurile de demult, când pasiunea pentru meserie îl costase trei căsnicii și îl transformase în campionul pensiei alimentare.

Camille atribuisese unui reflex de autoapărare

nenumăratele kilograme în plus pe care Le Guen le acumulase în ultimii ani. Era, poate și o modalitate de a se feri de orice nouă căsătorie, mulțumindu-se să se ocupe de cele anterioare, adică să-și vadă întreg salariul înghițit de eșecurile de tip existențial.

Între cei doi protocolul de serviciu era bine stabilit. Fidel într-o oarecare măsură poziției sale ierarhice, Le Guen juca deseori rolul de avocat al diavolului. Se împotriva cu încăpățănare, până când argumentele lui Camille îl convingeau pe deplin. Apoi trecea, pe loc, la rolul de complice. Orice rol ar fi jucat, era capabil de aproape orice.

Totuși, de data aceasta ezita. Pentru Camille nu era un semn bun.

— Ascultă, se hotărî, în sfârșit. Chiar nu am nici o altă ipoteză. Dar asta nu înseamnă că asta e plauzibilă. Ce? Ai găsit o cărțuție în care e vorba despre o crimă asemănătoare? Păi asta se întâmplă din zorii umanității. Bărbații au omorât dintotdeauna femeii și, crede-mă, au făcut-o în toate modurile posibile și imposibile. Le-au violat, le-au tăiat bucățele. Te provoc să găsești un tip care nu a avut măcar o dată dorința să facă o treabă ca asta. Până și eu... Mă rog, la un moment dat toate astea au început să semene a tipar. Deci nu

te mai obosi să cauți în bibliotecă. Spectacolul vieții e sub ochii tăi.

Își privi prietenul și adăugă cu o urmă de durere în glas:

— Nu e suficient, Camille. O să te susțin atât cât o să pot. Dar te avertizez că judecătoarei Deschamps n-o să-i fie de ajuns.

4

— A, James Ellroy. Da, e oarecum surprinzător...

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Nu, nu, protestă Louis. Spun doar că e extrem de...

— Tulburător. Da, știu. Așa i s-a părut și lui Le Guen, care mi-a ținut o încântătoare lecție despre bărbații care omoară femei încă de la Facere. Pe mine toate astea nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

Cu spatele sprijinit de ușa biroului și cu mâinile în buzunare, Maleval își etala mutra de dimineață, mai epuizată ca de obicei, chiar dacă era abia ora 10. Armand părea să facă parte din decor, privindu-și gânditor botul pantofilor. Louis, pe care Camille îl instalase la biroul său pentru a se ocupa de lectura

cărții, purta o vestă drăguță de culoare verde, din lână moale, o cămașă crem și o cravată pretențioasă.

Louis avea altă metodă de lectură decât comisarul. Din momentul în care Camille îi indicase fotoliul său, adjunctul se așezase comod și citise concentrat, cu mâna lipită de pagină. Imaginea îi amintea lui Camille de un tablou al cărui nume îi scăpa.

— Ce anume v-a făcut să vă gândiți la *Dulcele sărut al Daliei*?

— Greu de zis.

— Vreți să spuneți că asasinul din Tremblay a copiat, într-o anumită măsură, acțiunea din carte.

— Să copieze? Ai un stil de a alege cuvintele... Tipul taie o femeie în două, o golește de măruntaie, curăță cele două bucăți ale cadavrului, o spală pe cap și apoi aruncă totul într-o groapă de gunoi! Dacă e doar un plagiator...

— Nu, voiam să spun că...

Louis era roșu ca sfecla de jenă. Camille îi privi pe ceilalți doi. Louis începuse lectura cu o voce hotărâtă, care se pierduse pe parcurs. La ultimele pagini glasul i se stinsese în așa măsură, încât trebuia să ciulești urechea. Deocamdată nimeni nu o luase razna și

Camille nu știa dacă asta se datora conținutului cărții sau ipotezei sale. În birou domnea o atmosferă apăsătoare.

La un moment dat, Verhoeven înțelese că acea stare de spirit nu avea legătură cu lectura lui Louis, ci cu faptul că subalternii săi citiseră și ei articolul din *Le Matin*. Ziarul făcuse probabil deja turul brigăzii, al poliției și ajunsese, mai mult ca sigur și în mâinile judecătoarei Deschamps, apoi la minister. Era genul de informație care se multiplică de la sine, asemenea unei celule cancerigene. Oare ce gândeau cei de față? Ce înțeleseseră sau deduseseră? Tăcerea nu era de bun augur. Compătimirea ar fi însemnat vorbe, indiferență – uitare. Dar tăcerea lor însemna că gândeau, probabil, mai multe decât spuneau. Ziarele îi dedicaseră o pagină întreagă puțin apreciativă, dar făcându-i publicitate gratuită. Până în ce punct îl considerau ei complice sau îngăduitor? Despre echipă nu apăruse nici un singur cuvânt. Apreciativ sau nu, articolul se concentrase exclusiv asupra lui Camille Verhoeven, omul zilei care lansa în acea zi, în prezența echipei, marea ipoteză... în jurul lui, ceilalți păreau să rămână în umbră. Și acea umbră explica tăcerea lor prelungită, nici

dezaprobatore, nici indiferentă. Doar dezamăgită.

— E posibil, vorbi într-un sfârșit Maleval, cu prudență.

— Și asta ce vrea să însemne? întrebă Armand. Ce legătură au toate astea cu ce s-a petrecut în Courbevoie?

— N-am idee, Armand. Știu doar că avem un caz vechi de 18 luni, aproape leit cu povestea dintr-o carte veche, în rest, chiar nu știu!

Adăugă, răspunzând tăcerii generale:

— Aveți dreptate. Cred că e o idee idioată.

— Și atunci, ce rămâne de făcut? întrebă Maleval.

Camille îi privi pe cei trei, pe rând.

— O să cerem părerea unei femei.

5

— E ciudat...

În mod bizar, la telefon vocea judecătoarei Deschamps nu era încărcată de scepticism, așa cum se aștepta Camille. Scăpase pur și simplu cuvintele, ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— În cazul în care aveți dreptate, mai spuse

ea, crima din Courbevoie trebuie să apară și ea în cartea lui James Ellroy sau în alta. Ar trebui verificat...

— Poate că nu, se retrase Camille. Cartea lui Ellroy este inspirată dintr-un fapt real. Tânăra Betty Short a fost ucisă în 1947, în exact aceleași condiții, iar cartea se vrea o reconstituire fictivă a acestui fapt divers, celebru în acea epocă. Ellroy îi dedică romanul mamei sale, asasinată și ea în 1958... Există mai multe piste posibile.

— Da, chiar așa. E puțin diferit...

Judecătoarea stătu pe gânduri câteva momente.

— Ascultați, ipoteza aceasta riscă să nu pară prea serioasă în ochii celor de la Parchet. Unele elemente concordă, într-adevăr, dar chiar nu știu cum am putea proceda. Ar fi mai mult decât ciudat să recomand Poliției Judiciare lectura întregii opere a lui James Ellroy și să transform Brigada Omoruri în sală de lectură. Sper că mă înțelegeți...

— Bineînțeles... fu de acord Camille, care abia acum conștientiza că nu-și făcuse iluzii în legătură cu răspunsul ei.

În mod evident, judecătoarea era de treabă. După voce, părea dezamăgită că nu putea să-i spună altceva.

— Dacă ipoteza dumneavoastră se verifică într-un fel, vom mai vedea. Deocamdată, aş prefera să încercăm pe căi mai... ortodoxe, dacă mă înţelegeţi.

— Vă înţeleg, spuse Camille.

— Sper că sunteţi de acord, domnule comandant, că împrejurările sunt puţin... speciale. Dacă ar fi vorba doar despre noi doi, am putea, probabil, să considerăm această ipoteză ca punct de plecare, dar, din păcate, sunt atâtea persoane implicate...

„Iată-ne ajunşi şi aici”, îşi spuse el. Simţi brusc un nod în stomac. Nu de frică, ci pentru că se temea să nu fie rănit. Fusesse prins în capcană de două ori. Prima dată de criminalişti poliţiei, care avuseseră proasta inspiraţie să scoată sacii cu cadavre chiar sub nasul jurnaliştilor şi a doua oară de către unul dintre acei jurnalişti care ştiuseră să se insinueze în viaţa lui intimă în cel mai nepotrivit moment. Lui Camille nu-i plăcea să pozeze în victimă şi îşi recunoştea stângăciile atunci când era cazul. Pe scurt, nu-i plăcea deloc cum evolua situaţia; era ca şi cum, dând dintr-una într-alta, lucrurile îi scăpau de sub control. Nici Le Guen, nici judecătoria, nici măcar oamenii săi nu-i luau ipoteza în serios. Se considera atât de

puțin pregătit pentru a urmări o pistă atât de străină de cele obișnuite, încât se simțea ciudat de ușurat. Nu, cel mai mult îl deranjau părerile nerostite. Cele afirmate de Buisson în nenorocitul ăla de articol îi răsunau încă în minte. Cineva intrase cu bocancii în viața lui, în intimitatea lui, vorbise despre soția lui, despre părinți, acel cineva amintise despre „Maud Verhoeven”, despre copilăria lui, despre studiile pe care le făcuse, despre desene, făcuse cunoscut lumii faptul că va avea un copil... Toate acestea i se păreau o adevărată nedreptate.

Spre ora 11:30, Camille primi un telefon de la Louis.

— Unde ești? întrebă Camille nervos.

— În Porte de la Chapelle.

— Ce Dumnezeu faci acolo?

— Sunt la Sefarini.

Îl cunoștea bine pe Gustave Sefarini, specialist în pregătirea jafurilor. În schimbul unui comision generos, le oferea hoților diverse ponturi. În anumite cazuri se ocupa de filaj, treabă pentru care avea un fler deosebit și care îi crease o reputație solidă, de infractor prudent. După mai bine de douăzeci de ani de matrapazlăcuri, avea un cazier la fel de virgin ca fiica lui, o tânără handicapată

spre care se îndrepta întreaga sa atenție și pentru care nutrea o dragoste surprinzător de emoționantă pentru un ins care fusese implicat în numeroase jafuri care pe parcursul celor douăzeci de ani se soldaseră și cu patru morți.

— Dacă puteți, n-ar fi rău să treceți pe aici...

— E urgent? întrebă Camille, uitându-se la ceas.

— Da. Și nu cred că va dura prea mult, estimeă Louis.

6

Sefarini locuia într-o căsuță de la periferie, ale cărei ferestre dădeau spre o mică grădină plină de praf. Zi și noapte casa părea cuprinsă de cutremur, sub dubla acțiune a autostrăzii din apropiere și a metroului, care trecea exact pe dedesubt. Văzând cocioaba și rabla de Peugeot 306 parcată pe trotuar, te întrebai unde mergeau toți banii câștigați de Sefarini.

Camille intră ca la el acasă.

Îi găsi pe Louis și pe gazdă în bucătăria din prefabricate Formica, model anii '60, stând la

o masă acoperită cu o mușama veche, cu motive șterse, în fața unor cafele turnate în pahare din Duralex. Sefarini nu părea deosebit de fericit să-l vadă pe Camille. Louis stătea nemișcat, mulțumindu-se să se joace cu paharul din care nu prea îi venea să bea.

— Deci, care e problema? întrebă Camille, așezându-se pe singurul scaun rămas liber.

— Ei bine, începu Louis fixându-l pe Sefarini, tocmai îi povesteam prietenului nostru Gustave... în legătură cu fata lui... Cu Adele...

— Chiar așa, unde e Adele? întrebă Camille.

Sefarini îndreptă o privire abătută spre etaj și apoi își coborî din nou ochii spre masă.

— Îi povesteam ultimele bârfe, continuă Louis.

— Aha, făcu Camille cu prudență.

— O, da... Ale naibii bârfe! Îi explicam prietenului nostru comun că relațiile lui cu Adele ne cam îngrijorează. Cam mult, așa putea spune, repetă el privindu-l cu subînțeles pe Camille. Circulă zvonuri despre atingeri interzise, despre relații dubioase, chiar incestuoase... Sigur că noi nu dăm nici un fel de importanță acestor bârfe din ce în ce mai numeroase!

— O, deloc! confirmă Camille, care începea

să înțeleagă încotro bătea Louis.

— Nici vorbă! întări Louis. Dar Asistența Socială, nu știu ce să zic... Noi îl cunoaștem pe dragul de Gustave. Tată devotat și tot tacâmul... Dar ce să-i faci? Autoritățile au primit tot felul de reclamații...

— Ale naibii reclamații! îi cântă în strună Camille.

— Ai naibii sunteți voi! strigă Sefarini.

— Asta-i de-a dreptul vulgar, Gustave, spuse Camille. Când ai copii, trebuie să fii extrem de atent!

— Prin urmare, continuă Louis cu părere de rău, tocmai treceam prin zonă și mi-am zis să intru să-l salut o clipă pe amicul Gustave, bun prieten cu Lambert Grasul, între noi fie vorba... I-am explicat lui Gustave că se pune problema unui plasament provizoriu. Asta până la o decizie definitivă. Treaba cu plasamentul nu e totuși prea gravă. E vorba de câteva luni, deocamdată. Habar n-am dacă pe urmă Gustave și Adele vor mai putea locui împreună. Mă rog, asta dacă nu cumva punem noi o vorbă bună...

Camille o prinse din zbor.

— Hai, dragă Gustave, spovedește-te inspectorului-șef Verhoeven. Sunt sigur că o să facă tot ce-i stă în putere pentru Adele, nu-

i așa?

— Mda, s-ar putea aranja... confirmă Camille.

Sefarini făcea calcule încă de la începutul discuției.

Fruntea încruntată, privirile furișate îi trădau frământările interioare.

— Hai, dragă Tatave, ciripește. Lambert Grasul...

Sefarini știa multe despre jaful din Toulouse, petrecut în ziua asasinării Manuelei Constanza, tână găsită în Tremblay-en-France. Și pe bună dreptate: el însuși reperase slăbiciunile sistemului de pază din centrul comercial, schițase planurile, pusese la punct operațiunea.

— Și de ce m-ar interesa oare povestea asta? întrebă Camille.

— Lambert nu era de față. Asta e mai mult ca sigur.

— Trebuie să fi existat un motiv extrem de serios ca Lambert să se declare părtaș la un jaf în care nu a fost implicat. Extrem de serios.

Pe trotuar, înainte de a se urca în mașină, cei doi bărbați contemplau sinistrul peisaj de periferie. Lui Louis îi sună mobilul.

— Era Maleval, spuse acesta închizând.

Lambert a fost eliberat condiționat acum două luni...

— Trebuie să ne mișcăm repede. Chiar acum, dacă putem.

— Mă ocup eu, anunță Louis, formând un număr.

7

Strada Delage numărul 16. Patru etaje, fără lift. Cum avea să se descurce tatăl lui peste câțiva ani, când moartea va începe să-i dea târcoale? Era o întrebare pe care Camille și-o punea deseori și pe care apoi o alunga la fel de repede, sperând copilărește că momentul final nu va veni niciodată.

Palierul mirosea a ceară de lustruit. Tatăl său își petrecuse toată viața în mirosul de medicamente din farmacie, iar mama lui avea întotdeauna un iz de terebentină și ulei de in. Camille crescuse în casa mirosurilor.

Se simțea obosit și cuprins de tristețe. Ce avea să-i spună acestui tată? Nu prea multe, în afară de a se asigura că trăiește, de a-l ține aproape, ca pe un ultim talisman despre care nici nu știa sigur că îi va folosi la ceva.

După moartea mamei, tatăl vânduse

apartamentul comun și se mutase în arondismentul XII, aproape de Bastilia, întreținând cu atenție studiată imaginea unui văduv la modă, subtil amestec de singurătate și organizare. Se îmbrățișară cu stângăcie, ca de obicei. Asta pentru că, spre deosebire de majoritatea cazurilor, tatăl rămăsese mai înalt decât fiul.

Un sărut pe obraz. Miros de friptură de vită în vin roșu.

— Am cumpărat antricot de vită...

Arta de a păstra aparențele...

Luară un aperitiv așezați față în față, fiecare în fotoliul său. Camille se așeza întotdeauna în același loc, își punea paharul de suc de fructe pe masa joasă și apoi, încrucișându-și brațele, întreba: „Ce mai faci?”

— Deci, ce mai faci? întrebă și de data aceasta.

Zărise încă de la intrare ziarul *Le Matin* aruncat lângă fotoliul în care se așezase bătrânul.

— Știi, Camille, începu acesta arătând înspre ziar, îmi pare așa de rău...

— Las-o baltă...

— A apărut așa, fără să anunțe. Te-am sunat imediat, dar...

— Mă îndoiesc, tată. Las-o baltă, nu-i chiar

așa de grav.

— ... Dar linia era ocupată. Apoi am început să vorbim. Individul părea că te admiră foarte mult și eu l-am crezut. Intenționez să-i scriu directorului! O să cer dreptul la replică!

— O, bietul meu tată... Tot ce a scris e adevărat. În plus, e doar un punct de vedere. Juridic vorbind, dreptul la replică presupune cu totul altceva. Mai bine las-o baltă.

Ar fi trebuit să adauge: „Ai făcut deja destule prostii”, dar se abținu. Bătrânul părea să-i fi citit gândul.

— O să ai probleme, mai spuse, apoi rămase tăcut.

Camille zâmbi și schimbă vorba.

— Cred că abia aștepti să devii bunic, nu?

— Dacă ții să mă superi...

— N-o spun eu. O spune ecograful... Și apoi, dacă te superi că voi avea un fiu, nu prea pari un tată devotat.

— Nu, nu, e bine, protestă tatăl. Dimpotrivă. Cu timpul, m-am obișnuit cu ideea unui nepot. E bine. Nu știu de ce, îmi închipuisem că o să am o nepoată. Poate pentru că trăiesc fără soție de mult. Ce nume o să-i puneți?

— Nu știu încă. Am tot vorbit, am negociat, ne-am hotărât, apoi ne-am răzgândit...

Camille avea o vagă idee că, de fapt, tatăl lui nu trăia fără nici o femeie. De un an, ieșea mai des din casă. Uneori pleca de acasă o zi, două, dând cât mai puține explicații, iar fiul lui era de părere că acesta avea motive întemeiate să procedeze astfel.

— Mama ta ți-a dat prenumele lui Pissaro. A continuat să iubească acest prenume mult după ce nu l-a mai iubit pe Pissaro.

— Știu.

— O să mai vorbim despre tine mai târziu. Acum povestește-mi despre Irene.

— Cred că se plictisește.

— Ei, o să se termine curând... Mi se pare obosită.

— Când ai văzut-o?

— A trecut să mă vadă săptămâna trecută. Mi-a fost rușine. Dată fiind situația ei, ar fi trebuit să fac eu un efort. Dar mă știi, nu mă pot hotărî să mă urnesc. A apărut așa, pe nepusă masă.

Camille și-o imagină urcând cu greu patru etaje, oprindu-se la fiecare palier, ținându-se cu mâna de burtă... Știa că deplasarea respectivă era mai mult decât o simplă vizită. Era un fel de mesaj. Un reproș pentru el. Ea încerca să îi pună ordine în viață, pe când el o neglija. Vru să o sune, dar se opri la timp,

înțelegând că nu voia să-i ceară iertare, ci să se plângă de propria indispoziție, de ceea ce simțea acum. Nu o iubea așa cum merita. Și cu cât o iubea mai nepotrivit, cu atât suferea mai mult.

Micul lor ceremonial monden își urmă cursul obișnuit până când, cu voce prefăcut distrată, domnul Verhoeven începu.

— Ți-l amintești pe Kaufman?

— Destul de bine.

— A trecut pe aici acum vreo zece zile.

— Nu v-ați văzut de ceva vreme.

— Da, îl mai văzusem doar de două-trei ori de la moartea mamei tale.

Camille simți o tresărire abia perceptibilă. Evident, nu apariția fostului prieten al mamei – ale cărui lucrări chiar îi plăceau, de altfel – era cauza neliniștii bruște care îl cuprinse. Cauza era vocea tatălui său, cu un ton fals detașat. Avea ceva care aducea a jenă, a constrângere. A tulburare.

— Explică-mi, îl încurajă Camille, văzându-l cum se joacă cu lingurița, fără să se poată decide.

— Ascultă, Camille, se va face cum vrei tu. După mine, nici nu ți-aș fi vorbit despre asta. Dar el insistă. Nu i-am cerut-o eu, clar? adăugă el, ridicând dintr-odată vocea, ca și

cum s-ar fi apărat împotriva unei acuzații.

— Deci...

— Din punctul meu de vedere, răspunsul e nu. Dar, în fine, nu depinde numai de mine... Kaufman vrea alt atelier. Nu și-a mai înnoit contractul de închiriere pentru că a devenit prea mic pentru ceea ce face acum. Pictează tablouri foarte mari.

— Și...?

— Și întreabă dacă avem de gând să vindem atelierul mamei tale.

Camille înțeleșese totul, înainte ca tatăl lui să termine fraza. Se temuse întotdeauna că va veni acest moment. De ce ți-e frică, de aia nu scapi.

— Știu ce-ți trece prin cap; și...

— Nu, nu știi deloc, i-o retează Camille.

— Mă îndoiesc. De altfel, i-am spus deja lui Kaufman: „Camille n-o să fie de acord”...

— Dar m-ai întrebat oricum...

— Te-am întrebat pentru că i-am promis c-o să te întreb! Și apoi, mi-am zis că, dată fiind situația...

— Situația?

— Kaufman oferă un preț foarte bun. Acum, cu nașterea copilului, poate ți-ai făcut planuri să cumperi un apartament mai mare.

Camille fu surprins de propria reacție.

Monfort rămăsese doar un toponim, ultimul vestigiu al unui sat odinioară situat la marginea parcului forestier de lângă pădurea Clamart. Înghesuită în prezent de programele de dezvoltare imobiliară, punctată de locuințe pretențioase, liziera pădurii nu mai avea acel aspect cumva frontalier pe care Camille îl cunoscuse în copilărie, când mergea acolo împreună cu mama lui. Atelierul era fosta casă a paznicului unei proprietăți care dispăruse după un șir de moșteniri prost administrate, din care nu mai rămăsese decât această clădire. Mama lui dă rămase toți pereții interiori. Camille petrecuse acolo după-amiezi lungi privind-o cum lucrează, învăluit în miros de pigmenți și terebentină, desenând el însuși pe un șevalet instalat aproape de soba cu lemne care iarna radia o căldură puternică și bine aromată.

Atelierul în sine nu era prea arătos. Pereții fuseseră dați doar cu un strat de var, pardoseala veche de cărămidă roșie se mișca la fiecare pas, iar ferestrele cu vitralii rămâneau prăfuite două treimi din an. O dată pe an, domnul Verhoeven trecea pe acolo și încerca să șteargă praful, dar, descurajat foarte repede, sfârșea prin a se așeza în mijlocul atelierului, contemplând cu

deznădejdea unui naufragiat ce mai rămăsese din viața femeii pe care o iubise atât de mult.

Camille își aminti ultima ocazie cu care trecuse pe acolo. Irene își exprimase adeseori dorința de a vedea atelierul lui Maud, dar în fața reticenței lui renunțase să mai insiste. Apoi, într-o zi, pe când se întorceau dintr-un weekend, trecuseră prin apropiere.

— Vrei să vezi atelierul? întrebase el pe neașteptate.

Nici unul, nici celălalt nu se amăgeau. În realitate, dorința era a lui. Se abătuseră din drum. Tatăl lui Camille plătea anual un vecin să supravegheze locul și să smulgă buruienile, dar era clar că omul nu-și prea dădea silința. Cei doi pășiseră printre urzici și, folosind cheia care stătea de zeci de ani sub ghiveciul din mozaic, deschiseseră ușa de la intrare cu un scârțâit înfundat.

Camera golită de mobilier i se păruse mult mai mare decât își amintea. Irene se simțise în elementul ei, aruncându-i doar câte o privire întrebătoare ori de câte ori dorea să întoarcă vreo ramă sau să ducă vreun tablou până la fereastră, ca să-l admire în lumină. Camille stătuse, involuntar, în același loc în care se așeza tatăl său când venea singur acolo. Irene apreciase picturile cu o intuiție

surprinzătoare și se opri se îndelung în fața uneia dintre ultimele lucrări. Neterminat, tabloul era un amestec de tușe de un roșu profund, aruncate pe pânză cu un fel de furie. O ținuse la distanță și Camille nu-i văzuse decât partea din spate. Maud scrisese cu cretă, în stilul ei cu litere mari și depărtate: *Durere nebună*.

Era unul dintre rarele tablouri cărora catadicsise să le dea un nume.

Când coborâse brațul pentru a așeza tabloul, Irene îl văzuse plângând. Îl îmbrățișase strâns, îndelung.

Nu se mai duseseră niciodată acolo.

— O să mă gândesc, spuse în sfârșit Camille.

— Cum vrei, răspunse tatăl său, golindu-și încet ceașca. Oricum, banii vor fi ai tăi. Pentru copil.

Semnalul sonor al mobilului îi atrase atenția că primise un mesaj de la Louis: „Lambert lipsește din cuib. Îl punem sub supraveghere? Louis”.

— Trebuie să plec, se scuză Camille și se ridică.

Bătrânul îi aruncă aceeași privire surprinsă din totdeauna, mirat că timpul trecuse așa de repede și că fiul său trebuia să plece. În capul

lui Camille suna de fiecare dată un clopoțel care îl anunța că dintr-un moment în altul va sosi timpul să plece. Din acel moment nu mai putea sta locului, știa doar că e necesar să plece.

— În legătură cu ziaristul... încep bătrânul, ridicându-se la rândul său.

— Nu-ți face probleme.

Cei doi se îmbrățișară și Camille se trezi dintr-odată pe trotuar. Ca de obicei, când ridică privirea spre fereastra apartamentului îl văzu pe bătrân sprijinit în coate pe balustrada balconului, făcându-i eternul semn cu mâna. Gestul ăsta îl făcea pe Camille să se gândească la faptul că va veni o zi când îl va vedea pentru ultima oară.

8

Îl sună pe Louis.

— Am aflat ceva despre Lambert, spuse adjunctul. S-a întors acasă în data de două, în momentul în care a fost eliberat condiționat. Din spusele cunoscuților, îi mergea bine. După cum sugera unul dintre aceștia, un așa-zis Mourad, traficant de droguri din Clincy, Lambert urma să plece

marți într-o călătorie împreună cu Daniel Royet, omul său de încredere, despre care nu se mai știe, de asemenea, nimic. De atunci, nici o veste despre el. O să-l punem pe Lambert sub supraveghere.

— Gustave trebuie să se pună la adăpost. Avem doar două zile la dispoziție, nu mai mult. După aceea, Lambert o să dispară din peisaj mult timp...

Discutară amplasarea echipelor operative destinate să supravegheze toate locurile în care Lambert ar fi putut să apară. Aveau cunoștință despre două astfel de locuri. Printr-un miracol sau ca urmare a cererilor insistente – de altfel, Le Guen știa prea bine că echipa lui Camille era prea mică pentru a se ocupa de o astfel de operațiune – obținură două echipe suplimentare, pe care Louis fu însărcinat să le coordoneze.

9

Puse vraful de cărți pe birou: *Brown's Requiem*, *Suicide Hill*, *Dick Contino's Blues*, *Killer on the Road*, *Clandestine*, apoi *Quartetul Los Angelesului*, alcătuit din *Dulcele sărut al Daliei*, *Marele nici unde*, *L.A. Confidențial* și

White Jazz. Și în sfârșit, *American Tabloid*.

Luă una, la întâmplare. *White Jazz*. De fapt, alegerea nu era întâmplătoare. Pe copertă, un portret de femeie care semăna în mod straniu cu cel din *Dulcele sărut al Daliei*. Caracterele, stilul desenului și femeia erau asemănătoare, chiar dacă în cazul celei de-a doua femeia avea o față mai rotundă, o coafură mai amplă, mai elaborată, un machiaj mai intens și bucle în jurul urechilor. Ilustratorul încercase să evoce un fel de vampă hollywoodiană ușor vulgară, fără spontaneitatea pe care o cultivase pentru a ilustra *Dulcele sărut al Daliei*. Camille nu analizase încă posibila asemănare între cele trei femei. Dacă între Evelyne Rouvray și Josiane Debeuf, din Courbevoie, asemănarea se putea observa fără prea mare greutate, ce aveau ele în comun cu Manuela Constanza, din Tremblay?

Mâzgăli pe mapa de birou trei cuvinte, adăugă „Louis” și sublinie de două ori.

— E o sarcină extrem de anevoioasă.

„Anevoioasă”... De unde scotea Louis cuvintele astea?

— Țsta e vraful tău. Țsta, al meu, spuse Camille.

— O!

— Căutăm un apartament mare, două fete

violate și tăiate în bucăți. O să citim în diagonală.

Dificilă treabă. Primele cărți i se părură clasice. Detectivi particulari care mocneau în birouri mizerabile, bând cafele și mâncând gogoși, îngropați în mormane de facturi neplătite. Criminali demenți, care se lasă pradă instinctelor psihotice. Apoi stilul se schimba. Devenea din ce în ce mai deșănțat, din ce în ce mai plin de cruzime. James Ellroy investiga inumanul în stare brută. Drojdia orașului era o metaforă a unei umanități lipsite de nădejde și de iluzii. Iubirea avea gustul aspru al tragediilor urbane. Sadism, violență, cruzime, toată gama fanteziilor macabre prindea viață laolaltă cu sinistrul său cortegiu de nedreptăți și de satisfacții, de femei abuzate și de crime sângeroase.

După-amiaza trecu repede.

Odată cu primele semne de oboseală, Camille fu tentat să parcurgă mai superficial sutele de pagini rămase, căutând doar câteva cuvinte-cheie. Dar care? Totuși, se abținu. De câte ori nu se împotmoliseră ori eșuaseră anchetele din cauza anchetatorului care se grăbise și nu lucrase sistematic? Câți asasini își datorau libertatea neglijenței polițiștilor prea obosiți?

La fiecare oră, Camille ieșea din birou și în drum spre cafetieră se oprea în pragul biroului în care tânărul Louis lucra cu seriozitatea unui student la Teologie. Nu-și adresau nici o vorbă, dar privirile lor spuneau destule despre cercetarea care din promițătoare devenea descurajantă, despre cele câteva notițe aruncate ici-colo și care, la o lectură atentă, se dovedeau absolut nefolositoare. Știau că, fără îndoială, lucrurile vor decurge la fel, până la totala epuizare a textelor și a oamenilor.

Camille lua notițe pe o coală albă. Inventarul era absolut deprimant. Un adolescent asfixiat cu un slip îmbibat cu clei pe bază de acetonă, o femeie goală suspendată de picioare deasupra patului, o alta tranșată cu fierăstrăul pentru metale după ce primise un glonț în inimă, o a treia violată și omorâtă cu lovituri de cuțit... Un univers al crimei populat, la prima vedere, de nebuni destul de spontani, afaceri dubioase și reglări de conturi, foarte diferite de meticulozitatea criminalului din Tremblay. Singura asemănare tulburătoare rămânea Dalia Neagră. Doar că între perfecta similitudine dintre Dalia și crima din Tremblay și asemănările – destul de vagi și

răzlețe – cu cea din Courbevoie era drum lung.

Louis întocmise și el propria listă. Când intră să o prezinte, Camille îl întrebă din priviri și înțelese că nici el nu avusese noroc. Aruncă o privire distrată pe carnetul pe care, cu scrisul său elegant, Louis notase ceea ce găsisse: lovituri de cuțit, bătăi cu pumnii, câteva violuri, o crimă prin spânzurare...

— Bine, foarte bine, spuse Camille.

10

La ora 18 echipa se reuni în biroul lui Camille pentru ultima informare a zilei.

— Cine vrea să înceapă? întrebă el.

Cei trei bărbați se priviră. Camille suspină.

— Louis...

— Am aruncat o privire peste celelalte lucrări ale lui James Ellroy, despre care șeful crede... O, scuzați-mă, adăugă Louis, mușcându-și înciudat limba.

— Ține minte două lucruri, Louis, îl atenționează Camille, zâmbind cu subînțeles. Primul, las-o baltă cu „șeful”. Știi prea bine ce părere am despre asta. Al doilea: în legătură cu cărțile, zi scurt.

— Foarte bine, încuviință Louis, zâmbind la rîndul său. Pe scurt, am răsfoit aproape toate lucrările lui James Ellroy și n-am găsit nimic care să justifice ipoteza reproducerii acțiunii vreunei cărți. E mai bine așa?

— Perfect, Louis. Ești un domn. Aș mai adăuga că am pierdut o jumătate de zi. Amândoi. Și că e o porcărie. Cred că s-a spus tot ce se putea spune în legătură cu subiectul...

Cei trei bărbați zâmbiră.

— Hai, Maleval, tu ce poți să-mi spui? reluă Camille.

— Cum aș putea spune „sub” nimic?

— Mai puțin decât nimic, își dădu Louis cu părerea.

— Zero barat, riscă Armand.

— Atunci, reluă Maleval, mai puțin decât zero barat. Pielea artificială de vacă nu prezintă nici o marcă ce ne-ar putea permite să-i descoperim proveniența. Tapetul alb și negru din baie nu e fabricat în Franța. Aștept să primesc mâine lista cu principalii fabricanți străini. Ar trebui să fie cel puțin 500. O să inițiez o căutare globală, dar mă îndoiesc că omul nostru a cumpărat personal tapetul, lăsând la fața locului și o copie a cărții de identitate.

— Chiar că-i puțin probabil, fu de acord Camille. Altceva?

— La hotelul Mercure, unde Evelyne Rouvray a mers prima dată cu viitorul asasin, camera a fost plătită cu bani gheață. Nimeni nu își amintește nimic. Nici laboratorul n-a făcut mare brânză. Nu au reușit să recupereze numerele de serie ale echipamentelor audiovizuale: televizor, CD-player etc. Astfel de aparate s-au vândut cu miile. Pista se oprește aici.

— Înțeleg. Altceva?

— Un alt drum înfundat, dacă vă interesează...

— Zi oricum.

— Spotul video provine dintr-o emisiune săptămânală americană difuzată cu zece ani în urmă la US-Gag. Foarte populară. Bucata găsită pe magnetoscop e de acum patru ani.

— Cum ți-ai dat seama?

— TF1 a cumpărat seria. Seria e așa de proastă, că până și ea a renunțat s-o difuzeze. S-a mulțumit să umple câteva pauze între programe cu ce a considerat a fi cele mai reușite momente. Cel cu câinele care decojește o portocală a fost difuzat în 7 februarie anul trecut. Tipul ar fi putut să-l înregistreze chiar atunci. Cât despre cutia de

chibrituri, e falsificată. La origine e una cumpărată de pe piață, cât se poate de banală. Se găsește la orice tutungerie. Marca *Le Palio's* a fost făcută la o imprimantă color, cum sunt alte o sută de mii în toată Franța. Hârtia folosită e și ea obișnuită. La fel și lipiciul.

— Pare a fi numele unui club de noapte sau ceva asemănător.

— Fără îndoială... Ori un bar... Oricum, nu ne ajută cu nimic.

— Ai dreptate. Nu ne ajută cu nimic. Zero barat.

— Cam așa.

— Nu chiar, spuse Louis, fără să-și ridice ochii din carnetul de notițe.

Maleval și Armand îl priviră. Camille îi continuă ideea, privind în jos:

— Louis are dreptate. Nu e chiar așa. Punerea în scenă e mai vizibilă. Avem de-a face cu două tipuri de indicii. Pe de o parte, obiectele comune, cărora nu o să le mai dăm importanță și, pe de altă parte, cele care sugerează o pregătire minuțioasă... De exemplu, patul japonez, Armand.

Surprins în toiul reflecțiilor, Armand își deschise mașinal carnetul de notițe.

— S-ar putea... Doar că respectivul Dunford

e de negăsit. Nume fals, plată prin mandat internațional, livrare la un depozit de mobilă din Gennevilliers, pe numele... Peace. Pe scurt, nici în cazul ăsta nu avem mare lucru.

— Peace... repetă Maleval. Adică „pace”? E cam ciudat...

— Să mori de răs, nu alta, comentă Camille.

— De ce să folosești nume străine? se întreabă Louis. E destul de curios, oricum...

— După părerea mea, din snobism, decretă Maleval.

— Altceva? întreabă Camille.

— Treaba cu revista, reluă Armand, e ceva mai interesantă. Mă rog, puțin... E exemplarul de primăvară din *Gentlemen's Quaterly*, o revistă de modă americană pentru bărbați.

— Britanică, îl corectă Louis.

Armand își consultă notițele.

— Da, ai dreptate.

— Și ce anume pare interesant? întreabă Camille nerăbdător.

— Revista se găsește în câteva librării englezești și americane din Paris. Nu prea multe. Am sunat la două sau trei. Am avut noroc: un bărbat a comandat un număr vechi, cel din martie, la *Brentano's*, pe Bulevardul Operei, acum trei săptămâni.

Armand se cufundă din nou în notițele sale, dornic să verifice cu scrupulozitate, cum îi era felul, traseul informațiilor găsite.

— Pe scurt, Armand, pe scurt... îl temperă Camille.

— Imediat. Comanda a fost făcută de un bărbat, angajata e sigură de asta. A apărut într-o sâmbătă după-amiază. Sâmbăta, la ora aia, e aglomerat. A făcut comanda și a plătit în numerar. Fata nu-și amintește cum arăta. A spus doar atât: „Un bărbat”. Tipul a revenit săptămâna următoare, în aceeași zi, la aceeași oră, cu același efect. A rămas anonim.

— Deștept tip... aprecie Maleval.

— Conținutul valizei nu aduce nimic nou, continuă Armand. Mai facem săpături. E vorba despre obiecte scumpe, dar destul de comune. Doar dacă avem un noroc chior...

Camille își aminti ceva subit.

— Louis... Cum se numea tipul de mai înainte?

Louis, care părea să urmărească raționamentul lui Camille cu flerul unui câine de vânătoare, răspunse prompt:

— Haynal. Jean. Nici urmă de el. Nu apare în bazele noastre de date. Am inițiat o cercetare aprofundată... Vă țin la curent. Deocamdată persoanele cu acest nume ori nu

au vârsta potrivită, ori sunt moarte, ori locuiesc foarte departe, de foarte mult timp... Continuăm cercetările, dar nici din partea asta nu mă aștept la cine știe ce rezultate.

— Bine, îi spuse Camille.

Bilanțul era dezastruos, dar mai aveau o șansă. Absența indiciilor, atenția acordată pregătirilor constituiau în sine o pistă de urmat. Camille era de părere că, mai devreme sau mai târziu, toate acestea urma să ducă undeva și avea sentimentul că, spre deosebire de cazurile ale căror contururi se dezvăluiau cu încetinitorul, ca niște fotografii expuse progresiv, acest caz avea să fie diferit. Revelația se va produce dintr-odată. Era o chestiune de răbdare și hotărâre.

— Louis, încearcă să înnozi firul cazului din Courbevoie cu cel din Tremblay: locuri pe care fetele le-ar fi putut frecventa împreună, chiar fără să se cunoască, dacă au cunoștințe comune. Ceva. Orice...

— Am înțeles, răspunse Louis, luând notițe.

Cele trei carnete se închiseră în același timp.

— Pe mâine, spuse Camille.

Bărbații părăsiră biroul.

Louis se întoarse câteva minute mai târziu. Ținea în brațe vraful de cărți pe care le

răsfoise. Îl așeză pe birou.

— Păcat, nu? se plânse Camille, amuzat.

— Da, mare păcat. Ar fi fost o soluție extrem de elegantă...

Apoi, în timp ce ieșea, adăugă:

— Poate că meseria noastră nu are nici o dimensiune romanească...

„Poate că ai dreptate”, gândi Camille.

Joi, 10 aprilie 2003

1

— Cred că judecătorei n-o să-i placă deloc treaba asta, Camille.

Courbevoie – Tremblay-en-France

Ficțiune ori realitate?

Aflată în fruntea anchetei dublei crime din Courbevoie, judecătorea Deschamps a declarat că amprenta falsă găsită la locul faptei leagă acest caz de moartea survenită violent, în noiembrie 2001, a Manuelei Constanza, o tânără prostituată de douăzeci și patru de ani, al cărei corp a fost găsit secționat în două într-o groapă de gunoi. După toate aparențele, inspectorul-șef Verhoeven, însărcinat cu ancheta, se confruntă cu un criminal în serie. Ceea ce ar trebui să simplifice lucrurile în această afacere criminală nu face, în realitate, decât să le complice și mai tare. Prima necunoscută: modul de operare, în general, criminalii în serie folosesc în mare aceeași tehnică în cazul fiecărei crime. Or, în

situația de față nu se întâmplă așa. Modul în care au fost ucise cele două tinere este atât de diferit, încât ne întrebăm dacă amprenta falsă nu este, de fapt, o pistă greșită. Doar dacă...

Doar dacă nu cumva tocmai acest modus operandi diferit reprezintă adevărata legătură între cele două cazuri. Cel puțin asta pare să fie ipoteza înaintată de inspectorul-șef Verhoeven, care cercetează cu scrupulozitate asemănarea dintre crima din Tremblay-en-France și o carte a romancierului american James Ellroy. În această lucrare...

Camille a închis brutal ziarul.

— Fir-ar să fie de treabă!

Îl redeschise și citi sfârșitul articolului.

...Pun pariu că, în ciuda acestor asemănări frapante, această ipoteză „romanescă” nu va fi deloc pe placul judecătoarei Deschamps, cunoscută pentru firea sa pragmatică. Prin urmare, pentru moment și până la proba contrarie, așteptăm din partea inspectorului-șef Verhoeven idei mai puțin... fictive.

2

— Imbecilul naibii!

— Poate, dar e un imbecil informat.

Prăvălit ca un cașalot în imensul său fotoliu, Le Guen îl privi ținută pe Camille.

— La ce te gândești?

— Nici nu știu... Dar treaba nu-mi place deloc.

— Nici judecătoarei, confirmă Le Guen. M-a sunat de la prima oră.

Camille îl privi întrebător.

— E destul de calmă. A văzut multe la viața ei. Știe că n-ai nici o vină. Dar nu contează. În treburi de-astea, degeaba te străduiești să fii calm, că tot îți faci nervi.

Camille știa că are dreptate. Înainte de a se întâlni cu Le Guen, trecuse prin biroul său. O jumătate de duzină de redacții, câteva posturi de radio și trei canale de televiziune ceruseră deja confirmarea informațiilor furnizate de *Le Matin*. În așteptarea șefului, Louis – în costum de mătase, cămașă asortată și șosete galben-pal – se jucase de-a secretara, dându-le cu tifla cu o morgă britanică, în timp ce-și aranja la fiecare douăzeci de secunde șuvița, cu mâna stângă.

— Adunarea! anunță Camille, cu o voce surdă.

Câteva secunde mai târziu, Maleval și Armand își făcură apariția în birou. Din buzunarul gecii sport a celui dintâi ieșea pe

jumătate un exemplar din *Paris-Turf*, adnotat cu un marker verde, cel de-al doilea ținea în mână o hârtie galbenă împăturită în patru și un capăt de creion negru cu sigla IKEA. Camille nu privea pe nimeni. Atmosfera încărcată prevestea furtuna.

Deschise ziarul la pagina patru.

— Tipul ăsta e DUBIOS de bine informat, comentă el. Sarcina noastră devine din ce în ce mai complicată.

Maleval nu citise încă articolul. Armand, pe de altă parte, îl citise cu siguranță. Camille îi cunoștea prea bine „modul de operare”. Armand pleca de acasă cu aproximativ o jumătate de oră mai devreme și se instala pe peronul unei stații din apropiere, de unde putea supraveghea trei chioșcuri de ziare. De fiecare dată când un trecător arunca un ziar, Armand sărea de la locul său, verifica numele cotidianului și se întorcea la pândă. Era foarte selectiv în materie de presă matinală: nu-i plăcea decât *Le Matin*, pentru că avea cuvinte încrucișate.

Maleval își termină lectura și scoase un mic fluierat admirativ când așază cotidianul pe biroul lui Camille.

— Ai dreptate... spuse acesta din urmă. Sunt conștient că e multă lume băgată în

afacerea asta. Băieții de la Criminalistică, de la laborator, colaboratorii judecătorei... Poate fi oricare dintre ei. Dar mai mult ca niciodată, vă rog să fiți atenți. E clar?

Regretă imediat întrebarea, care sunase ca o acuzație.

— Tot ce vă cer este să faceți ca mine. Ciocul mic.

Băieții murmurară în semn de aprobare.

— Nimic nou despre Lambert? continuă Camille, pe un ton împăciuator.

— N-am putut duce investigațiile prea departe, răspunse Louis. Am pus câte o întrebare în dreapta și-n stânga, cu discreție, pentru a nu trezi bănuieli. Dacă prietenii lui află că îl căutăm... Ni s-a confirmat că a dispărut, dar n-am aflat nici unde a plecat, nici unde ar putea fi în momentul de față.

Camille reflectă un moment.

— Dacă nu aflăm nimic într-o zi sau două, facem o razie printre cunoștințele lui și încercăm să clarificăm lucrurile. Maleval, fă-mi o listă, ca să fim pregătiți.

3

Întors în birou, Camille dădu peste cărțile

lui Ellroy. Scoase un suspin descurajat. Pe mapa de birou, într-un loc rămas liber printre miile de însemnări care îl ajutau să gândească, notă:

Tremblay=Dulcele sărut al Daliei=Ellroy.

Pe când încerca să se concentreze asupra celor scrise, observă o altă carte, de care uitase cu totul și pe care o cumpărase de la Librairie de Paris: *Romanul polițist: tematică.*

O întoarce și citi:

Pentru multă vreme, romanul polițist a fost considerat o specie minoră. A fost nevoie de mai bine de un secol ca să-și câștige un loc în cadrul „adevăratei” literaturi. Îndelungatul său surghiun în zona „paraliteraturii” e urmarea faptului că autori, cititori și editori s-au înregimentat mult timp în anumite canoane și cutume culturale. Pe de altă parte, credem că e vorba și despre subiectul însuși al acestui tip de scrieri – crima. Totuși, cei care se lasă pradă unor astfel de prejudecăți, vechi de când lumea, uită probabil că ancheta și crima ocupă un loc privilegiat în operele celor mai de seamă autori, de la Dostoievsky la Faulkner, de la literatura Evului Mediu până la Mauriac. Crima e la fel de veche în literatură precum iubirea.

— E o carte foarte bună, îi spusese vânzătorul observându-l cum o răsfoiește.

Ballinger știe ce spune, e specialist în domeniu. Păcat că n-a scris decât cartea asta.

Camille privi un moment pe fereastră. În situația în care se afla... Se uită la ceas și ridică receptorul.

4

Din exterior, Universitatea semăna cu un spital în care nimeni nu și-ar fi dorit să fie tratat. Stilul arhitectonic părea să se fi epuizat către etajele superioare și plăcuțele care anunțau Catedra de Literatură Modernă se pierdeau într-un labirint de culoare acoperite de orare și de apeluri la solidaritate făcute de tot felul de fundații.

Din fericire, anunțul despre cursul de „Literatură polițistă: Seria Neagră”, ținut de Fabien Ballinger, era lipit la baza panoului informativ, la o înălțime potrivită pentru Camille.

Îi luă cam o jumătate de oră să găsească sala în care asistau la curs cam 30 de studenți. Nu voia să deranjeze. Căută încă o jumătate de oră cafeneaua imensă, mirosind dulceag a cannabis, apoi se întoarse tocmai la timp pentru a se așeza la coada formată de

studenții care vorbeau cu un bărbat înalt, uscățiv, ce dădea fiecăruia câte un răspuns laconic în timp ce scormonea febril într-o servietă ticsită cu dosare. În sală, câțiva studenți adunați în grupuri mici discutau atât de tare, încât Camille fu nevoit să ridice vocea pentru a se face înțeleș.

— Sunt inspectorul-șef Verhoeven. V-am sunat cu puțin timp în urmă...

Ballinger coborî privirea spre Camille și se opri din scotocit. Purta o jiletcă gri, foarte largă. Chiar dacă stătea nemișcat, avea o privire suspicioasă, neliniștită; părea un individ care gândește intens în orice situație. Ridică din sprâncene, pentru a sugera că nu-și amintea apelul telefonic.

— Inspectorul-șef Verhoeven, de la poliție.

Ballinger aruncă o privire circulară prin sală, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

— Nu prea am timp...

— Anchetez moartea a trei fete măcelărite. Nici eu nu prea am timp.

Celălalt îl fixă din nou.

— Nu văd cu ce...

— Dacă mi-ați acorda câteva minute, v-aș putea explica, i-o tăie Camille.

Profesorul își suflecă mânecile la fel cum alții își împing ochelarii pe nas. Zâmbi într-un

final, vizibil deranjat. Nu era genul care să zâmbească din orice.

— Bine. Acordați-mi zece minute.

După trei minute ieși pe culoar, unde îl aștepta Camille.

— Avem la dispoziție un sfert de oră, spuse și strânse mâna lui Verhoeven într-un fel ciudat, ca și cum s-ar mai fi întâlnit, iar Camille trebui să grăbească pasul pentru a-l urma pe coridoare.

Ballinger se opri în fața biroului său, scoase trei chei și descuie pe rând cele trei broaște, explicând:

— Ne-au furat computerele de două ori, anul trecut.

Îl pofti înăuntru. Trei birouri, trei computere, câteva etajere cu cărți și o oază de liniște. Ballinger îi indică un fotoliu, luă loc în fața lui și îl privi cu atenție, fără nici un cuvânt.

— Două tinere au fost găsite acum câteva zile, tăiate în bucăți într-un apartament din Courbevoie. Nu prea avem indicii. Știm că au suferit torturi de natură sexuală...

— Da, am auzit, făcu Ballinger.

La o anumită distanță de birou, cu coatele proptite pe genunchii depărtați, profesorul privea atent, foarte concentrat, ca și cum ar fi

vrut să-l ajute pe investigator să înceapă o spovedanie extrem de penibilă.

— Crima în discuție amintește de o alta, mai veche. Asasinarea unei alte fete al cărei corp a fost găsit într-o groapă de gunoi, tranșat în două din talie. Treaba asta nu vă spune nimic?

Ballinger se ridică dintr-odată, alb ca varul.

— Ar trebui? întrebă el sec.

— Nu, liniștiți-vă. Mă adresez profesorului, nu unui suspect.

Relațiile interumane seamănă uneori cu liniile de cale ferată. În momentul în care încep să se despartă și să se îndepărteze, trebuie să aștepți apariția unui macaz pentru a avea șansa de a le vedea reluându-și drumurile paralele. Ballinger se simțea implicat cumva. Camille îi sugeră un macaz.

— Poate ați mai auzit de cazul acesta. Se întâmpla în noiembrie 2001, în Tremblay-en-France.

— Nu prea citesc ziarele, se apără Ballinger. Camille îl simțea încordat.

— Nu știu ce legătură am eu cu două...

— Chiar nici una, domnule Ballinger. Liniștiți-vă. Am venit să vă văd doar pentru că aceste crime ar putea fi legate de cele din literatura polițistă. E doar o ipoteză.

— Adică?

— Nu știm exact. Crima din Tremblay seamănă bizar de mult cu cea descrisă de James Ellroy în *Dulcele sărut al Daliei*.

— Nu mai spuneți!

Camille nu știa ce să înțeleagă din reacția celuiilalt.

Era ușurare sau uimire?

— Cunoașteți cartea?

— Desigur. Și... ce vă face să credeți că...

— Nu pot să vă dau multe detalii despre anchetă. Credem însă că cele două cazuri au legătură. Pentru că prima crimă pare inspirată direct din cartea lui Ellroy, ne întrebăm dacă celelalte...

— ... au legătură cu alte lucrări ale aceluiași autor!

— Nu, nu este cazul, am verificat deja. Cred mai degrabă că celelalte crime ar putea fi inspirate din alte cărți. Nu neapărat din ale lui Ellroy.

Ballinger își proptise din nou coatele pe genunchi, își sprijinea bărbia în palmă și privea în podea.

— Și mă întrebați...

— Ca să fiu sincer, eu sunt cam profan în materie de literatură polițistă. Cultura mea în domeniu este mai degrabă... rudimentară.

Caut pe cineva care ar putea să mă ajute și m-am gândit la dumneavoastră.

— De ce la mine?

— Datorită cărții despre Seria Neagră. M-am gândit că poate...

— O, e o vechitură. Ar trebui actualizată. Lucrurile au evoluat mult de atunci.

— Ați putea să ne ajutați?

Ballinger își scărpină bărbia. Avea aerul stânjenit al unui medic care dă o veste proastă.

— Nu știu dacă ați studiat la Universitate, domnule...

— Verhoeven. Am făcut Dreptul la Sorbona. Cu mult timp în urmă.

— O, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. În continuare, suntem numiți specialiști.

— Exact de asta mă aflu aici.

— Nu asta voiam să spun... Eu m-am specializat în literatură polițistă. E un domeniu extrem de vast. Cercetarea mea se referă la tematica romanelor din Seria Neagră. Doar atât. Chiar și așa, m-am limitat la primele o mie de numere. Pe acestea le cunosc foarte bine. Dar e vorba doar despre o mie de cărți dintr-un domeniu care cuprinde probabil milioane. Studiul problematicii romanului polițist m-a purtat, desigur,

dincolo de frontiera Seriei Negre. James Ellroy, despre care vorbiți, n-a apărut în colecția mea de referință deoarece nu face parte, cel puțin până acum, dintre clasicii genului. I-am citit cărțile, dar nu pretind că sunt specialist...

Camille se simțea agasat. Ballinger vorbea ca din carte, vrând să-i explice că nu citise îndeajuns.

— Pe scurt?

Ballinger îi aruncă o privire iritată și uimită pe care o rezerva, probabil, doar celor mai enervanți studenți.

— Pe scurt, vă voi putea da o mână de ajutor doar dacă ceea ce vă interesează face parte din domeniul meu de cercetare. Adică o arie destul de limitată.

Grea treabă. Camille scotoci în buzunarul interior al hainei și scoase două hârtii împăturite, pe care i le întinse.

— Aveți aici descrierea succintă a cazului despre care v-am vorbit. Aruncați o privire. Nu se știe niciodată...

Profesorul luă hârtiile, le desfăcu, apoi se hotărî să le lase pe mai târziu și le vârî în buzunar.

În acel moment mobilul inspectorului-șef vibră în buzunar.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, fără să aștepte răspuns.

Era Louis. Camille scoase la repezeală un carnet și mângăli ceva ce numai el putea înțelege.

— Ne întâlnim acolo, spuse el imediat după aceea.

Se ridică brusc. Ballinger, luat pe nepregătite, se ridică dintr-odată ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Mă tem că v-am deranjat pentru nimic, zise Camille, îndreptându-se spre ușă.

— O... făcu Ballinger, părând ușor dezamăgit. Nu mai aveți nevoie de mine?

Camille se întoarse spre el. Tocmai îi venise o idee.

— E foarte posibil, spuse el ca și cum respectiva idee l-ar fi îngrozit, să am nevoie de dumneavoastră mai curând decât credeam.

În taxiul care îl ducea către centru, Camille se întreba câte cărți citise la viața lui. Începu să facă un calcul: aproximativ douăzeci de cărți pe an (în anii buni). Rotunji la patru sute și medită cu amărăciune la cultura lui generală.

Strada Cardinal-Lemoine. O librărie ca din alte vremuri. Cu totul diferită de spațiile fluorescente ale marilor lanțuri de librării. Parchet ceruit, etajere de lemn lăcuit, scărițe din aluminiu lustruit, lumină difuză. Atmosfera avea ceva pașnic și impresionant, făcându-te să coborî involuntar tonul. Avea ceva din aroma eternității. Lângă ușă, un raft de prezentare plin cu reviste din diferite domenii; în mijloc, o masă încărcată de cărți de toate dimensiunile. La prima vedere locul părea prăfuit și dezordonat, dar o privire mai atentă dezvăluia că totul era întreținut cu grijă și cu o anumită logică. În dreapta, toate cărțile aveau coperte de un galben intens. De cealaltă parte se alinia colecția Seria Neagră. Te aflai aici mai puțin într-o simplă librărie și mai mult într-un spațiu de cultură. Odată intrat, te trezeai parcă într-o grotă a inițiaților, la jumătatea drumului dintre mănăstire și sectă.

La intrarea lor, librăria era goală. În cadrul ușii apăru, parcă de nicăieri, un bărbat înalt, la vreo patruzeci de ani, cu o față serioasă, preocupată, îmbrăcat în pantaloni cu jiletcă albastră, lipsit de eleganță, purtând ochelari cu lentile înguste. Omul inspira o siguranță

plină de mulțumire. „Sunt pe terenul meu”, părea să spună silueta sa uscățivă. „Sunt stăpânul absolut. Un adevărat profesionist.”

— Cu ce aș putea să vă ajut? îi întrebă el.

Se apropiase puțin de Camille, menținând totuși o oarecare distanță, ca și cum n-ar fi vrut să-l pună într-o postură stânjenitoare privindu-l de sus.

— Inspector-șef Verhoeven.

— A, da...

Se întoarse să ia ceva din spate și îi întinse lui Camille o carte.

— Am aflat din ziare. După mine, nu e nici o îndoială...

Colecție de buzunar. Librarul subliniase cu marker galben un anumit pasaj, pe la mijlocul volumului. Camille se uită prima dată la copertă. Un bărbat cu cravată roșie și pălărie pe cap ține în mână înmănușată în piele un cuțit. Pare să stea pe o scară.

Camille își scoate ochelarii, îi pune pe nas și citește pagina de titlu.

Bret Easton Ellis.

American Psycho.

Copyright 1991. Un an mai târziu apăruse ediția în limba franceză.

Întoarce încă o pagină și încă una. Prefață de Michel Braudeau.

Bret Easton Ellis, născut în 1964, în Los Angeles (...).

Agentul său a obținut un avans de 300 000 de dolari pentru a scrie un roman despre un celebru criminal în serie din New York. La predarea manuscrisului editorul a revocat avansul și a refuzat lucrarea. Era îngrozit. Editura Vintage l-a acceptat. În ciuda (sau datorită) scandalului provocat de punerea în circulație a câtorva fragmente, cartea a sfidat opinia publică și mișcările feministe. Ellis a fost nevoit să-și angajeze o gardă de corp, după toate injuriile și amenințările cu moartea pe care le-a primit. A vândut milioane de exemplare din American Psycho în Statele Unite.

Louis nu vrea să-și întrerupă șeful. Face un tur al librăriei în timp ce librarul, cu picioarele depărtate și cu mâinile la spate, privește strada prin vitrină. Camille simte cum îl cuprinde un fel de surescitare.

La pagina însemnată, oroare! Se pune pe citit în liniște, deplin concentrat. Din când în când clatină din cap murmurând: „Nu se poate...”

Louis cedează tentației. Camille întoarce cartea în așa fel încât adjunctul să poată citi împreună cu el.

Pagina 388.

Miezul nopții. Conversez cu două bunăciuni, amândouă foarte tinere, blonde, cu țâțe mari, adevărate comori. Cuvinte puține, deoarece mă abțin cu greu, în starea de confuzie care m-a cuprins.

Librarul:

— Am însemnat cu o cruce pasajele care mi s-au părut... relevante.

Camille nu ascultă sau nu înțelege nimic. Citește.

Încep să mă excit.

Torri se trezește legată, întinsă pe spate pe marginea patului și cu fața plină de sânge – i-am tăiat buzele cu forfecuța de unghii. Tiffany zace în același fel, pe cealaltă parte a patului, legată cu șase perechi de bretele ale lui Paul, icnind de spaimă, total paralizată de ceea ce i se întâmplă. Doream să vadă ce i se întâmplă lui Torri, am legat-o în așa fel încât să fie nevoită să se uite la ea. Ca de obicei și în speranța că voi înțelege măcar acum ce reprezintă pentru mine fetele astea, filmez totul. Special pentru ele, folosesc o cameră ultraminiaturală Minox LX, peliculă de 9,5 mm, lentilă de 15 mm 3,5, expunere reglabilă și filtru de densitate încorporat, așezată pe un trepied. Am pus la capătul patului un CD-

player portabil, cu un CD al trupei Travelling Wilburys, pentru a acoperi urletele.

— Rahat!

Camille vorbește ca pentru sine. Privirile îi aleargă de-a lungul rândurilor. Citește din ce în ce mai repede.

Încearcă să gândească. Nu reușește. Se simte absorbit de literele care uneori îi joacă în fața ochilor. Face eforturi ca să se concentreze, într-atât de multe idei și impresii i se îngrămădesc în minte.

Apoi, întorcând-o din nou, nemișcată de teroare, îi tai toată carnea din jurul gurii și...

Camille ridică ochii spre Louis. Vede acolo oglindirea propriului chip.

— Ce-i cu cartea asta? întreabă tânărul, cu aerul că nu mai înțelege nimic.

— Ce-i cu tipul ăsta? răspunde Camille reluând lectura.

Vâr o mână în trupul unui cadavru și cu degetul plin de sânge scriu M-AM ÎNTORS, cu litere picurânde, deasupra panoului cu pielea falsă de vacă din salon.

6

— N-o să-ți spun decât un cuvânt: bravo!

— Nu-ți bate joc de mine...

— Nu, îl asigură Le Guen, chiar nu credeam deloc povestea asta. Recunosc... Dar înainte de orice, încă ceva.

— Dă-i drumul, spuse Camille, deschizând cu mâna liberă fișierul cu e-mailuri.

— Spune-mi că nu ai inițiat o căutare în fișierele europene fără autorizația judecătorei Deschamps.

Celălalt își mușcă buzele.

— O să rezolv...

— Camille... zise Le Guen, la capătul răbdării. Nu avem deja destule probleme? Tocmai am vorbit cu ea la telefon. E furioasă. Intruziunea televiziunilor încă din prima zi, articolul despre tine în ziarul de a doua zi și acum asta...! Parcă o faci de-al naibii. Chiar nu pot să te ajut de data asta. Chiar nu pot.

— Mă descurc eu cu ea. O să-i explic...

— După tonul pe care mi-a vorbit, o să dai de dracu'. Oricum, mă acuză pe mine de toate prostiile tale. Întâlnire de urgență mâine-dimineață, la ea la birou. La prima oră.

Celălalt nu spune nimic.

— Camille? Ai auzit? La prima oră! Camille, mă auzi?

— Am primit faxul, domnule inspector-șef Verhoeven.

Camille remarcă din prima tonul sec, tăios, al judecătoarei Deschamps. În alte vremuri, s-ar fi pregătit să se umilească. De data asta însă înconjură biroul, deoarece imprimanta era prea departe și nu putea să ajungă la foaia care tocmai ieșea.

— Tocmai am citit fragmentul de roman pe care mi l-ați trimis. Se pare că ipoteza dumneavoastră se confirmă. Vă dați seama că va trebui să mă întâlnesc cu procurorul. Și, ca să fiu sinceră, acesta nu este singurul lucru despre care intenționez să-i vorbesc.

— Îmi imaginez că v-a sunat chiar comisarul-șef. Ascultați, doamnă judecător...

— Doamnă judecătoare, dacă-mi permiteți! i-o tăie ea.

— Scuzați-mi lipsa de stil.

— De stil administrativ, în orice caz. Tocmai am primit confirmarea că v-ați prevalat de autorizația mea ca să inițiați o căutare la nivel european. Sunteți conștient, desigur, că e o greșeală...

— Gravă?

— Foarte gravă, domnule inspector-șef. Și nu-mi place deloc.

— Ascultați, doamnă judecătoare, o să rezolv...

— Domnule inspector-șef! Din păcate, cea

care va trebui să rezolve lucrurile sunt eu! Așa cum tot eu sunt cea în măsură să dea vreo autorizație. Am impresia că ați uitat.

— Nu uit nimic. Dar, vedeți dumneavoastră, chiar dacă am greșit la nivel administrativ, din punct de vedere tehnic am avut dreptate. Și sunt de părere că ar trebui să rezolvați lucrurile cât mai repede.

Femeia lăsa să se aștearnă o liniște amenințătoare.

— Domnule inspector-șef Verhoeven, spuse ea într-un final, cred că o să-i cer procurorului să vă ia acest caz.

— Sunt conștient că vă stă în putere s-o faceți. Când o să-i recomandați asta, spuneți-i că avem o a treia crimă pe rol.

— Cum?

— Ați cerut o căutare la nivel european, iar anchetatorul... (se opri o secundă, să vadă numele expeditorului e-mailului) Timothy Gallagher, de la Poliția din Glasgow, ne-a dat un răspuns. Vorbește despre o crimă nerezolvată, comisă în iulie 2001. O fată pe care a fost lăsată amprenta falsă despre care le-am cerut informații. Dacă-mi permiteți o sugestie, cel care mă va înlocui va trebui să-l contacteze de urgență...

După ce închise, își reluă notițele:

Tremblay=Dulcele sărut al Daliei=Ellroy
Courbevoie= American Psycho=Ellis
Și adăugă:
Glasgow=? =??

7

Anchetatorul lipsea pentru moment, așa că Louis vorbi cu superiorul său, comisarul-șef Smollet, scoțian sadea, după accent. La întrebarea lui Louis, acesta îi spuse că Scoția făcuse parte din ultimul val de țări care aderaseră la sistemul european de schimb de informații între polițiile din Uniunea Europeană, ceea ce explica de ce nu răspunseseră primei cereri în legătură cu amprenta lăsată la locul faptei de criminalul din Tremblay.

— Întreabă-l care sunt celelalte țări din ultimul val.

— Grecia, enumeră Louis și Portugalia.

Camille își notă să extindă căutarea și la acestea două. La sugestia lui, Louis ceru să i se trimită copii după principalele elemente din dosar și obținu promisiunea că Gallagher va lua legătura cu ei cât de repede posibil.

— Întreabă-l dacă Gallagher vorbește

franceza, cât de puțin.

Acoperind telefonul cu mâna stângă, Louis îi traduse lui Camille, cu un surâs respectuos și ușor ironic:

— Aveți noroc. Mama lui e franțuzoaică...

Înainte de a închide, Louis schimbă câteva vorbe cu interlocutorul său și începu să râdă.

Observând întrebarea din ochii lui Camille, explică:

— Îl întrebam dacă McGregor și-a revenit.

— McGregor?

— Mijlocașul lor. S-a accidentat în meciul cu Irlanda, acum cincisprezece zile. Dacă nu joacă sâmbătă, Scoția nu mai are aproape nici o șansă împotriva Țării Galilor.

— Și...?

— Și-a revenit, anunță Louis cu un surâs de satisfacție.

— Îți place rugbiul?

— Nu neapărat. Dar dacă vom avea nevoie de scoțieni, e mai bine să le cântăm în strună.

8

Camille se întoarce acasă pe la 19:30. Își făcea griji. Locuia pe o stradă liniștită dintr-un cartier zgomotos. Se gândi vag la

propunerea tatălui său. A face unele schimbări nu era neapărat cea mai proastă idee. Sună telefonul. Se uită la ecran. Louis.

— Nu uitați florile... spuse acesta grav.

— Mulțumesc, Louis. Ești de neînlocuit.

— Așa sper.

Aici ajunsese: să-i ceară colaboratorului său să-i aducă aminte de nevastă. Plin de nervi, făcu cale întoarsă, deoarece trecuse de florărie fără s-o observe și se izbi cu capul de trunchiul unui bărbat.

— Scuzați-mă...

— Nici o problemă, domnule comandant...

Înainte de a ridica privirea, recunoscuse vocea.

— Ați ajuns să mă urmăriți? întrebă el exasperat.

— Încercam să vă prind din urmă.

Fără un cuvânt, Camille își văzu de drum. Buisson îl ajunsese din urmă fără efort.

— Nu vi se pare că vă repetați? întrebă Verhoeven, oprindu-se brusc.

— Aveți timp să bem ceva? sugeră Buisson arătându-i o cafenea, tentant, ca și cum amândoi ar fi fost încântați să se întâlnească din întâmplare.

— Poate dumneavoastră aveți. Eu, nu.

— Și dumneavoastră vă repetați. Ascultați,

domnule comandant, vă cer scuze pentru articol. M-am simțit foarte opărit, cum se spune.

— Care articol? Primul sau al doilea?

Cei doi se opriseră în mijlocul trotuarului destul de strâmt, împiedicând circulația pietonilor grăbiți să-și termine cumpărăturile înainte de închidere.

— Primul... Al doilea era pur informativ.

— Chiar așa, domnule Buisson. Păreți puțin cam bine informat...

— Asta i se cere unui jurnalist, nu? Nu puteți să-mi reproșați așa ceva. Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră.

— Treaba asta n-ar trebui să vă preocupe prea tare. E clar că vă plac prăzile ușoare. Sper că ați profitat și i-ați vândut și un abonament.

— Haideți, domnule inspector-șef. Vă ofer o cafea. Doar cinci minute.

Dar Camille se întorsese deja, continuându-și drumul. Ziaristul încă se ținea după el:

— Ce vreți de la mine, domnule Buisson?

Pe lângă iritare, tonul lui trăda furie. Asta era tactica ziaristului. Își atingea scopurile prin insistență.

— Chiar credeți povestea asta cu romanul?
Camille nu stătu pe gânduri.

— Sincer, nu. E doar o asemănare tulburătoare, nimic altceva. O pistă, atât.

— Ba credeți!

Buisson era un psiholog mai fin decât crezuse Camille. Își promise să nu-l mai subestimeze. Ajunse la ușa imobilului.

— Nu cred mai mult decât dumneavoastră.

— Ați găsit altceva?

— Dacă am găsit, răspunse Camille în timp ce tasta codul de securitate, chiar credeți c-o să vă spun?

— Asta înseamnă că între Courbevoie și cartea lui Ellis este tot o „asemănare tulburătoare”?

Camille se opri brusc și se întoarse spre el.

— Vă propun un schimb, continuă Buisson.

— Nu sunt ostaticul dumneavoastră.

— Păstrez pentru mine informația câteva zile, pentru a vă permite să vă desfășurați în voie...

— În schimbul a ce?

— În schimbul unui avans de câteva ore. Mi se pare rezonabil...

— Și dacă refuz?

— O, domnule inspector-șef! spuse Buisson, simulând un profund suspin de regret. Nu credeți că ne putem înțelege?

Camille îl privi drept în ochi și zâmbi.

— La revedere, Buisson.

Împinse ușa și intră. Ziua următoare se anunța grea de tot.

Deschizând ușa apartamentului, exclamă:

— La naiba!

— Ce se întâmplă, dragule? întrebă Irene din salon.

— Nimic, răspunse Camille.

Și își spuse că uitase florile.

Vineri, 11 aprilie

1

— I-au plăcut? întrebă Louis.

— Ce?

— Florile.

— Extraordinar de mult.

Din tonul vocii, Louis înțelese că se întâmplase ceva și nu mai insistă.

— Ai ziarele, Louis?

— Da, la mine în birou.

— Le-ai citit?

Louis se mulțumi să-și îndrepte șuvița cu mâna dreaptă.

— Trebuie să ajung la judecătore în douăzeci de minute. Fă-mi un rezumat.

— Courbevoie = *American Psycho*. Toată presa e la curent.

— Ce dobitoc! murmură Camille.

— Cine? întrebă Louis.

— Dobitoci sunt destui, Louis. Dar Buisson, tipul de la *Le Matin*, e cel mai mare dobitoc.

Îi povesti întâlnirea din ajun.

— Nu s-a mulțumit să transmită informația. Și-a pus la curent toți colegii, comentă Louis.

— Tipul e generozitatea întruchipată. Hai să n-o luăm de la capăt. Comandă-mi o mașină, te rog! Asta mi-ar mai lipsi, să mai și întârzii.

La întoarcere, în mașina lui Le Guen, Camille se ocupă, în sfârșit, de ziare. Judecătoarea se mulțumise să facă doar trimitere la ele. Acum, având titlurile sub ochi, îi înțelese furia.

— Am mare lipici la ei, nu? întrebă el, frunzărind primele pagini.

— Mda, zise Le Guen. Nu știu dacă ar putea fi altfel.

— Ești drăguț, șefu'. O să-ți aduc un kilt.

Presa îi găsisese deja un nume asasinului: „Romancierul”. Primul semn al celebrității.

— După mine, o să-i facă mare plăcere, spuse Camille aranjându-și ochelarii.

Surprins, Le Guen se întoarse spre el.

— Nu pari prea afectat... Te amenință cu suspendarea pentru ignorarea căilor ierarhice și cu îndepărtarea din anchetă pentru încălcarea secretului de serviciu, iar ție nici că-ți pasă.

Măinile lui Camille se strânseseră pe ziar. Își scoase ochelarii și-și privi vechiul prieten.

— Sunt de-a dreptul îngrozit, mărturisi el copleșit. Nici nu știi cât mă tem.

Spre seară, Camille intră în biroul lui Armand tocmai când acesta se pregătea să închidă telefonul. Înainte de a ridica ochii, sublinie cu grijă ceva cu un capăt de creion IKEA, acum redus la câțiva milimetri, pe o listă ale cărei pagini desfăcute se întindeau de pe birou până la podea.

— Ce-i asta?

— Lista vânzătorilor de tapet la mâna a doua. Cei care comercializează articolul cu motive alb-negru.

— Și unde ai ajuns?

— Păi... la numărul 37.

— Și?

— Nimic. Tocmai îl sunam pe următorul.

— Evident.

Camille aruncă o privire spre biroul lui Maleval.

— Unde e?

— La un magazin din strada Rivoli. O vânzătoare pare să-și amintească de un client care a cumpărat o valiză Ralph Lauren acum trei săptămâni.

Biroul lui Maleval era întotdeauna vraște: dosare, foi, fotografii, carnete vechi, dar și

cărți de joc, reviste de hipism, buletine de pariuri... Imaginea ducea cu gândul la camera unui copil aflat în vacanță. Maleval chiar avea ceva copilăresc. Camille i-o spusese la începutul colaborării lor, sperând că omul avea să devină puțin mai ordonat.

— Dacă ar trebui să te înlocuiesc în grabă...

— Sunt pe felie, șefu'...

— Mai puțin dimineața.

Maleval zâmbise.

— Cineva spunea că există două feluri de persoane ordonate: cele care aleg ordinea ca element vital și cele care preferă ordinea geometrică. Eu am ales-o pe prima.

— A zis-o Bergson, spusese Louis.

— Ponton?

— Nu, Bergson. Filosoful.

— Posibil, se învoise Maleval.

Camille zâmbise.

— Nu are oricine un colaborator care-l citează pe Bergson!

În ciuda ironiei, în aceeași seară Camille consultase un dicționar, ca să afle mai multe despre acest autor, care primise un Nobel și din a cărui operă nu citise un rând în viața lui.

— Și Louis?

— Bate bordelurile.

— Asta chiar că m-ar mira.

— Voiam să zic că le interoghează pe fostele colege ale Manuelei Constanza.

— Tu n-ai fi preferat să mergi la bordel în loc să-ți bați capul cu tapete?

— Știi cum e cu locurile astea. Dacă ai văzut unul, le-ai văzut pe toate.

— Bine, bine. Dacă va trebui să plec luni la Glasgow, azi nu pot să ajung acasă prea târziu. Te las. Dacă apare ceva...

— Camille! îl strigă Armand, în timp ce se pregătea să iasă. Cum se simte Irene?

— Obosită.

— Ar trebui să stai mai mult cu ea. Oricum batem pasul pe loc pe aici.

— Ai dreptate. Am plecat.

— Sărut-o din partea mea.

Înainte de plecare, trecând pe lângă biroul lui Louis, Camille se opri un moment. Totul părea aranjat, clasat, inventariat. Intră. Mapă de birou Lancel, cerneală Mont Blanc... Și, aranjate după tematică, dosare, note, memorii... Chiar și fotografiile victimelor din Courbevoie și Tremblay agățate în mod inteligent, cu bolduri, pe panoul din plută, fuseseră aliniate de sus în jos precum articolele dintr-o expoziție. Atmosfera nu trăda meticulozitatea aproape patologică a lui

Armand, ci doar logică și ordine impecabilă.

La ieșire, atenția îi fu atrasă de un detaliu. Se întoarse, căută din ochi, nu găsi ce voia și se îndreptă spre ieșire. Impresia nu se risipi, ci rămase acolo ca un cuvânt dintr-o reclamă sau ca un titlu de ziar... înaintă pe culoar, dar senzația era tot acolo. Să plece fără să fie sigur îi dădea dezagreabila impresie a unei fețe căreia nu-i poți asocia un nume. Cu adevărat enervant. Făcu cale întoarsă. Și găsi. Se apropie de birou. Pe colțul stâng, Louis pusese lista persoanelor cu numele Jean Haynal, despre care îi vorbise. Urmări cu degetul pe listă, în căutarea celui care îi răsărise o clipă mai devreme în minte.

— Doamne Dumnezeule! Armand! urlă el. Mișcă-te încoace!

3

Cu girofarul în funcțiune, nu le luă mai mult de zece minute să ajungă pe cheiul Valmy. Ce doi intrară în clădirea SOGEFI cu câteva minute înainte de ora 19, ora închiderii. Recepționera încercă în van să-i oprească. Bărbații păseau atât de hotărât, că nu-i rămase decât să alerge după ei.

Intrară în trombă în biroul lui Cottet. Era gol. Secretara, după ei.

— Domnule... începu ea.

— Așteptați aici, o opri Camille cu un gest.

Se apropie de birou, îi dădu ocol și se trânti în fotoliul lui Cottet.

— Bine e să fii șef, murmură el întinzându-și gâtul și uitându-se în față.

Picioarele însă nu îi ajungeau la podea.

Plin de nervi, sări din fotoliu, se așază pe el în genunchi. Nemulțumit de poziție, se ridică în picioare. Un zâmbet feroce îi luminează deodată fața.

— E rândul tău, îi zise lui Armand, în timp ce cobora.

Neînțelegând nimic, Armand înconjură biroul și se așază la rândul său în fotoliul directorului.

— Nu încapă îndoială, comentă el plin de satisfacție, privind pe fereastra plasată în fața biroului spre marginea ultimelor acoperișuri, unde pâlpâia verde o firmă cu neon, din care „A”-ul sucombise: Transports Haynal.

— Domnule Francois Cottet, silabisi Camille, oare unde te-ai ascuns?

— Nimeni nu știe unde se află. A dispărut de luni seara.

Primele două mașini opriră în fața locuinței lui Cottet. Mașina lui Armand doborî o pubelă uitată aiurea pe trotuar.

„Un tip cu bani”, fu primul gând care îi trecu prin minte lui Camille în timp ce privea casa, o clădire masivă de trei etaje, deschizându-se printr-un peron larg spre un părculeț străjuit, pe partea dinspre stradă, de o poartă înaltă din fier forjat. Un individ din escortă ieși în fugă din mașină și deschise poarta. Cele trei mașini înaintară în trombă până la peron. Chiar înainte de a opri, din ele săriră patru bărbați, printre care și Camille. Deschise o femeie. Se părea că sunetul sirenelor tocmai o trezise, deși ora nu era deloc înaintată.

— Doamna Cottet? întrebă Verhoeven urcând scările.

— Da...

— Îl căutăm pe soțul dumneavoastră. E acasă?

Fața femeii se lumineă brusc de-un surâs discret și doamna Cottet vorbi, înțelegând parcă dintr-odată desfășurarea de forțe polițienești care îi invadau curtea.

— Nu, răspunse îndepărtându-se ușor din ușă. Dar puteți intra.

Camille și-l amintea bine pe Cottet. Soția lui, o femeie înaltă, slabă, care probabil altădată fusese frumoasă, era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el și nu prea arăta cum și-o închipuise. Chiar dacă frumusețea ei era acum ușor ofilită, mersul, prezența trimiteau la o femeie stilată, aproape șic, în totală contradicție cu soțul a cărui alură de vânzător promovat în rang nu se ridica la același nivel. Îmbrăcată cu pantaloni de interior care văzuseră vremuri mai bune și cu o cămașă absolut banală, avea totuși – era oare modul ușor serafic în care se deplasa? O oarecare grație a gesturilor? — ce s-ar putea numi clasă.

Însoțit de doi colegi, Armand pătrunse cu repeziciune în casă, deschizând ușile, dulapurile, trecând ca o vijelie prin camere, în timp ce doamna Cottet își turna un pahar de whisky. Fața ei dovedea că era o băutoare înrăită.

— Ați putea să ne spuneți unde este soțul dumneavoastră, doamnă Cottet?

Ea ridică ochii, surprinsă. Apoi, jenată că privea de sus un bărbat atât de scund, se așeză relaxată pe canapea.

- La târfe, presupun... De ce?
- De cât timp lipsește?
- Chiar nu știu, domnule...
- Inspector-șef Verhoeven. Reformulez: de când n-a mai dat pe acasă?
- Să vedem... Ce zi e azi?
- Vineri.
- Deja? Atunci, cred că de luni.
- Credeți?
- De luni. Sunt sigură.
- Au trecut patru zile și totuși nu păreți a fi prea îngrijorată.
- O, dacă m-aș îngrijora de fiecare dată când soțul meu pleacă la... „plimbare”, vorba lui...
- Și aveți idee unde pleacă de obicei... la plimbare?
- Nu-l însoțesc niciodată, așa că nu știu.
- Camille urmări din priviri salonul imens cu șemineu monumental, gheridoanele, tablourile și tapiseriile sale.
- Sunteți singură în toată casa asta?
- Femeia făcu un gest vag, arătând prin cameră.
- Ce părere aveți?
- Doamnă Cottet, soțul dumneavoastră este suspect într-un caz de crimă.
- Îl privi mai atent și Camille păru să

întrevadă pe chipul ei un surâs de giocondă.

— Apreciez detașarea dumneavoastră și simțul umorului, continuă Verhoeven, dar avem pe cap două fete măcelărite într-un apartament închiriat de soțul dumneavoastră. Prin urmare, mă grăbesc să stau de vorbă cu el.

— Ați spus două fete? Târfe?

— Două tinere prostituate, da.

— Mi se pare totuși că soțul meu preferă să se întâlnească cu ele în afara casei, spuse ea ridicându-se să-și umple din nou paharul. Nu le cheamă aici. Sau cel puțin așa cred.

— Nu păreți să știi multe despre drumurile lui.

— Chiar așa e, se răsti ea. Dacă măcelărește târfe când lipsește, nu-mi face confidențe când se întoarce. Păcat! Poate că ar fi fost amuzant.

Camille nu putea spune cu certitudine dacă era beată sau nu. Vorbea clar, apăsând fiecare silabă, ceea ce putea însemna că se străduia să-și ascundă starea.

Armand coborî, însoțit de cei doi colegi. Îi făcu semn lui Camille.

— Scuzați-mă un moment...

Armand îl conduse într-un mic birou de la primul etaj: o măsuță de cireș, un computer

sofisticat, câteva mape cu documente, etajere, un raft cu cărți de Drept, broșuri despre afaceri imobiliare. Și patru etajere de cărți polițiste.

— Cheamă-i pe băieții de la Criminalistică și pe cei de la laborator, spuse Camille când coborî. Găsește-l pe Maleval și spune-i să rămână aici. Întreaga noapte, dacă trebuie. În cazul în care...

Se răsuci.

— Doamnă Cottet, cred că va trebui să avem o mică discuție despre soțul dumneavoastră.

5

— Doar două zile, nu mai mult.

Camille o privi pe Irene, mai mult lătită decât așezată pe canapeaua din salon, burtă greoaie, genunchi depărtați.

— Pentru asta erau florile?

— Nu. Am vrut să-ți iau flori ieri...

— Când te întorci, poate mă găsești cu copilul în brațe.

— Irene, nu lipsesc două săptămâni, ci două zile.

Ea căută o vază.

— Mă enervează, zise ea surâzând, că aş vrea să fiu supărată, dar nu pot. Sunt frumoase florile tale.

— Nu sunt ale mele.

Irene se îndreptă spre uşa bucătăriei şi apoi se întoarse:

— Ceea ce ar trebui să mă supere e că am planificat de două ori o excursie în Scoţia. Tu ai lăălit-o doi ani, apoi te-ai decis în sfârşit, dar pleci singur.

— Nu plec în vacanţă.

— Aş prefera să pleci în vacanţă, mai spuse ea, intrând în bucătărie.

Camille o urmă, încercă să o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse. Cu blândeţe. Dar era o respingere.

În acel moment sună Louis.

— Voiam să vă spun... în legătură cu Irene... Nu vă faceţi probleme... Spuneţi-i că-i stau la dispoziţie cât timp lipsiţi.

— Eşti drăguţ, Louis.

— Cine era? întrebă Irene după ce el închise.

— Îngerul meu păzitor.

— Credeam că eu sunt îngerul tău, se pisici ea, lipindu-se de el.

— O, nu, tu eşti păpuşica mea, o alintă el, aşezându-şi cu un gest posesiv mâna pe

burtica ei.

— O, Camille! exclamă ea.

Și începu să plângă liniștit.

**Sâmbătă, 12 aprilie și
duminică, 13 aprilie**

1

Echipa se reunește sâmbătă pe la 8:30. Inclusiv Le Guen.

— Ai ceva informații de la financiar?

— O să le am într-o oră.

Camille împărți sarcinile. Maleval, care stătuse toată noaptea în Saint-Germain, avea o față nedormită. Armand fu însărcinat cu relațiile lui Cottet: agendă, e-mailuri private și referitoare la firmă, semnalmente trimise peste tot, începând cu seara precedentă. Louis urma să se ocupe de conturile bancare ale firmei și de cele private, intrări și ieșiri și de evenimentele programate în agenda personală.

— Asasinul nostru are nevoie de trei lucruri. Timp și Cottet îl are, pentru că e patron. Bani, iar Cottet îi are și pe ăștia. E destul să iei în considerare firma, casa... chiar dacă unele programe imobiliare sunt mai puțin izbutite. Are nevoie să se organizeze. Tipul ăsta pare că știe s-o facă.

— Ai uitat mobilul, spuse Le Guen.

— Despre mobilul crimei, Jean, o să-l întrebăm când îl prindem. Ai ceva nou despre Lambert, Louis?

— Nimic. Am înlocuit echipele de supraveghere din cele trei locuri pe care le frecventează de obicei. Deocamdată, nimic.

— N-o să mai obținem altceva de la filajul ăsta.

— Nu prea cred. Am acționat cu discreție, dar nu poți închide gura lumii.

— Lambert, Cottet... Nu pricep ce legătură există între ei. Trebuie să mai facem săpături în sensul ăsta. Ocupă-te, Louis.

— E cam mult pentru un singur om, nu?

Camille se întoarse spre Le Guen.

— Auzi ce spune Louis?

— Dacă as avea mai mulți oameni, i-aș folosi.

— Ai dreptate, Jean. Ți mulțumesc oricum pentru ajutor. Propun să facem o razie printre cunoștințele lui Lambert. Maleval, ai o listă la zi?

— Am ales unsprezece persoane, dintre cele mai apropiate. Avem nevoie de cel puțin patru echipe dacă vrem să acționăm coordonat și să nu ne scape vreunul.

— Jean? întrebă Camille.

— Pentru așa ceva și doar în seara asta, aş putea să-ți fac rost de oameni.

— Propun o acțiune coordonată, pentru ora 22. Atunci am putea să-i găsim pe mulți dintre ei acasă. Maleval, te ocupi de organizare. Armand, stai cu el pentru interogatorii. Bun. Între timp, eu rămân aici și încerc să-mi fac o idee în legătură cu informațiile strânse azi-noapte, continuă el privindu-și echipa. Toată lumea să fie aici înainte de prânz.

Pe la mijlocul dimineții, Camille reușise să reconstituie o bună parte din traiectoria lui Cottet.

La douăzeci și patru de ani, ieșit târâș-grăpiș dintr-o școală de comerț, fusese angajat la SODRAGIM, o firmă de publicitate imobiliară condusă chiar de fondatorul ei, un oarecare Edmond Forestier. Fusese numit la conducerea unui mic departament de dezvoltare pentru locuințe individuale. Trei ani mai târziu, șansa îi surăsese pentru prima oară și se căsătorise cu fata șefului său.

— Am rămas... Am fost constrânși să ne căsătorim, declarase soția lui. Mai târziu, s-a dovedit a fi inutil. Pe scurt, căsătoria a fost pentru mine un dublu accident.

Apoi, doi ani mai târziu, alt noroc chior: socrul murise într-un accident de mașină pe o șosea din Ardeni. La aproape treizeci de ani, Cottet devenise patronul firmei, pe care o transformase destul de repede în SOGEFI, înființând mai multe societăți subcontractate, în funcție de piață și de programele în care se lansa. La mai puțin de patruzeci de ani, reușise performanța de a falimenta o întreprindere care înainte funcționase perfect, iar asta spunea multe despre talentele sale de antreprenor. De mai multe ori apăreau aporturi personale ale soției, rămasă cu o avere destul de considerabilă pentru a încerca să redreseze afacerile păguboase ale soțului care, după gafe financiare repetate, ajunsese la fundul sacului.

Nici nu era de mirare că femeia îl ura.

— Doar l-ați cunoscut, domnule comandant, deci nu vă spun nimic nou: soțul meu e un bărbat surprinzător de vulgar. În mediile pe care le frecventează, această trăsătură poate fi considerată o calitate.

Doamna Cottet intentase divorț în urmă cu doi ani.

Confuzia pe plan financiar și atacurile avocaților făcuseră ca divorțul să nu fie pronunțat nici în prezent. Interesant: Cottet

avusese de-a face cu poliția în 2001. Fusesse arestat în data de 4 octombrie, la ora două și jumătate dimineața, în pădurea Boulogne, în timp ce bătea măr o prostituată împreună cu care se abătuse de la drum. Fusesse prins de gașca peștelui fetei și își datora salvarea intervenției providențiale a unei patrule din cartier. După două zile de spitalizare, fusese condamnat la două luni de închisoare cu suspendare pentru vătămare corporală și atentat la pudoare, iar de atunci nu mai fusese arestat. Camille privi cu atenție datele. Prima crimă data din 10 iulie 2001. Își găsisse Cottet, după respectiva arestare, adevărata vocație? Poate că frecvențele trimiteri ale soției la „târfe” aveau mai degrabă de-a face cu ranchiuna pe care i-o purta sau cu plăcerea, într-un fel justificată, de a-l vedea la ananghie.

Camille revăzu primele concluzii ale psihologului Crest, care cel puțin până în prezent păreau să confirme această schiță de profil.

2

Prima ședință de sinteză avu loc la 12:45.

— Laboratorul și-a terminat treaba la primele ore ale dimineții, anunță Camille.

Rezultatele analizei probelor ridicate de la fața locului (hainele lui Cottet, pantofii, fibrele de țesătură, firele de păr etc.) urma să mai întârzie, desigur, vreo două-trei zile. Oricum, atâta vreme cât nu-l găseau pe Cottet, respectivele rezultate, chiar și pozitive, nu le erau de mare folos.

— Nu știu ce-o fi în capul lui Cottet, declară Armand după ce Camille îi dădu cuvântul, dar nevastă-sa are dreptate: îi plac pipițele. Computerul lui geme de fotografii, de conturi pentru site-uri de dame de companie... Treaba asta sigur îi lua ceva timp, fiindcă are o groază... Probabil că îl costa și o grămadă de bani, nu se putu împiedica Armand să precizeze.

Toată lumea zâmbi.

— Printre persoanele de contact nu am găsit nici o prostituată. Le racola, probabil, pe internet. În rest, tot felul de contacte de natură profesională. O să dureze până mă dumiresc ce ne-ar putea interesa și ce nu. În orice caz, până acum nu avem nimic care să confirme vreun indiciu dintre cele de care dispunem.

— Treaba asta se confirmă și în urma

verificării conturilor, îl completă Louis. Nici o plată pentru un obiect care să aibă vreo legătură. Nici o achiziție de pistol pentru cuie, de valiză Ralph Lauren sau de canapea japoneză. Pe de altă parte, lucru interesant, retrageri masive de sume în numerar. De mai bine de trei ani încoace, când și când. Pare destul de ciudat. Datele arată că retragerile au fost efectuate atât în perioadele de dinaintea crimelor, cât și în alte momente. Ar trebui să-l interogăm strașnic ca să clarificăm lucrurile. Cât despre calendarul deplasărilor, același lucru, în momentul crimei din Glasgow, Cottet era în Spania.

— Rămâne de văzut dacă era într-adevăr acolo, preciză Camille.

— Facem săpături. Vom avea rezultatele undeva la începutul săptămânii viitoare. În noiembrie anul trecut, era la Paris. Tremblay e în apropiere, dar asta nu demonstrează nici că a mers acolo, nici că n-a mers; la fel în Courbevoie. Atâta vreme cât nu îl găsim...

Semnalmentele lui Cottet fiind trimise la toate posturile de poliție și de jandarmerie încă din seara precedentă, se hotărâră să aștepte până luni. Louis urma să rămână pe post de telefonist. Se oferise voluntar. Conveniră în mod tacit să-l sune pe Camille la

orice oră din zi sau din noapte dacă apărea ceva nou.

3

Ajungând acasă după-amiaza, Camille așază pachetele în cămăruța pe care, de când renunțase la serviciu, Irene începuse să o amenajeze pentru bebeluș. La început, Camille îi dăduse o mână de ajutor, apoi serviciul îl acaparase cu totul. Camera fusese până atunci doar o debara în care depozitau tot anul ceea ce nu le trebuia. Irene o golise, pusese un tapet în culori sobre, dar vesele și micul spațiu, cu o ușă care dădea în dormitorul lor, căpătase acum alura unei case pentru păpuși. „Numai bună pentru mine”, gândi Camille. În urmă cu o lună, Irene cumpărase mobila pentru copil. Era încă împachetată. Camille simți un val de panică. Irene era în ultimele săptămâni de sarcină, dar mai aveau timp să facă aranjamentele.

Sunetul mobilului îl făcu să tresară. Era Louis.

— Nu, nimic nou. Vă sun deoarece ieri ați lăsat pe birou dosarul Tremblay. Nu vă trebuie la Glasgow?

— L-am uitat...

— L-am luat eu. Vreți să vi-l aduc?

Camille reflectă un moment, se uită la pachetele nedesfăcute și o auzi pe Irene fredonând sub duș.

— Nu, ești drăguț. Pot să trec pe la tine în weekend?

— Sigur că da. Oricum, fac de pază lângă telefon.

Câteva minute mai târziu, Camille și Irene se apucară de despachetat și, în focul creației, el se lansă într-o operațiune de proporții de montare a patului și a comodei (*luați șurubul A și puneți-l în gaura le, apoi introduceți piciorul de sprijin F în traversele 2c, mama dracului, ce-s alea traverse, sunt opt șuruburi A și patru șuruburi B, nu închideți partea din spate înainte de a pune traversele opritoare mobile B în spațiile indicate cu E. Irene, vino să vezi. Iubitule, săracul de tine, cred că l-ai montat invers etc.*).

O zi bună.

Cinară la restaurant și Irene, după câteva calcule, decise că nu voia să rămână singură pe durata plecării lui Camille în Scoția, așa că voia să meargă câteva zile la părinții ei care, după pensionare, se mutaseră în Bourgogne.

— O să-l rog pe Louis să te ducă la gară, îi

propuse Camille. Sau pe Maleval.

— O să iau un taxi. Louis are lucruri mai importante de făcut. Și apoi, dacă ar fi să rogi pe cineva, l-aș prefera pe Armand.

Camille zâmbi. Irene nutrea o reală afecțiune pentru Armand. Un fel de sentiment matern. Armand i se părea delicios de stângaci și nevroza lui o mișca până la lacrimi.

— Ce mai face?

— Scara Richter a zgârceniei ar trebui adaptată, iubirea mea. Armand a trecut de mult de ultima gradație.

— Nu poate fi mai rău decât înainte.

— Ba da. În cazul lui, se poate. E de-a dreptul jalnic.

Maleval sună pe la 22:30.

— I-am adunat pe toți cunoscuții lui Lambert. Nu lipsește decât...

— Ce enervant!

— Nu, nu. E vorba de micul Mourad. A fost înjunghiat ieri-seară. I-au găsit cadavrul într-o pivniță din Clichy.

Cu indivizi ca ăștia, niciodată nu putem fi siguri că dispunem de o listă la zi.

— Aveți nevoie de mine?

Gândindu-se la Irene, Camille se rugă cerului să nu trebuiască să se dezlipească de

acasă până la plecarea spre Glasgow.

— Nu, nu cred. I-am izolat unii de alții. Louis a hotărât să rămână cu noi. Cu Armand, suntem trei... Vă sunăm dacă apar noutăți.

„Noutatea” apăru puțin după miezul nopții. De altfel, nu era nimic nou.

— Nimeni nu știe nimic, îi transmise Maleval lui Camille, care se pregătea de culcare. Mărturiile converg spre un singur punct: Lambert a spus același lucru tuturor, în același moment.

— Ce?

— Nimic. Aproape toată lumea știe că a plecat cu Daniel Royet. Le-a spus că va lipsi puțin. Unora le-a vorbit despre o călătorie scurtă, la una dintre „fetele” lui. A zis „două zile”, nu mai mult. Unde anume a plecat și când se întoarce, nimeni nu știe.

— Bine, dați-le drumul tuturor. Vă ocupați de hârțogăraie luni. Mergeți la culcare.

4

În timp ce Irene se pregătea pentru cină, Camille dădu o fugă până la Louis. Clădirea în care locuia acesta îi aminti de casa luxoasă

a lui Cottet. Scară ceruită impecabil, ușa dublă la intrarea principală. Ajuns în fața ușii apartamentului lui Louis, auzi voci și se opri.

Se uită la ceas și se pregăti să sune, când vocile se făcură din nou auzite. Voci bărbătești. Puternice. Recunoscă fără probleme glasul lui Louis, chiar dacă nu înțelegea cuvintele. Era o discuție aprinsă și Camille se gândi că picase foarte prost. Regreta că nu sunase înainte, să-l prevină. Se gândi să coboare, dar patru etaje erau... Preferă să urce la etajul de deasupra și scoase telefonul, când auzi ușa deschizându-se brusc.

— Și mai scutește-mă cu lecțiile tale de morală! strigă o voce bărbătească.

Maleval, își spuse Camille.

Riscă să întindă gâtul pe deasupra balustradei. Bărbatul care cobora scările în fugă purta o jachetă pe care o recunoscă cu ușurință.

Se sili să aștepte. Dus pe gânduri, aprinse de opt ori lumina de pe palier, care se stingea automat. Nu cunoștea natura relațiilor dintre cei doi. Era posibil să fie mai apropiați decât crezuse până atunci? Avea senzația neplăcută că se băga unde nu-i fierbea oala. Când i se păru că așteptase destul, coborî și sună.

Luni, 14 aprilie

1

Luni dimineața, Cottet încă nu fusese găsit. Echipa care îi supraveghea casa nu observase nimic ieșit din comun. Doamna Cottet lipsise de acasă toată sâmbăta, iar seara se întorsese pentru a dormi.

Avionul lui Camille decola la 11:30.

Rumegase ideea pe tot parcursul weekendului și încă de dimineață, de pe la 8:30, înțelese că se frământase degeaba, deoarece hotărârea fusese deja luată.

Îl sună pe Ballinger la universitate și-i lăasă un mesaj lung. Formă apoi numărul librăriei.

— Jerome Lesage, se auzi vocea gravă a librarului, întrerupând mesajul de întâmpinare.

— Nu ați închis librăria?

— Ba da. Dar mai vin luna, pentru treburi administrative.

Camille se uită la ceas.

— Pot să vă deranjez pentru câteva minute?

— E luni. Magazinul e închis.

Vocea librarului nu era tăioasă. Avea doar

un ton profesional, direct. Ca și cum ar fi vrut să spună că pentru el polițistul nu era mai mult decât un client obișnuit. Pe scurt, în librărie el făcea legea.

— Dar, dacă tot sunteți acolo... îndrăzni Camille.

— Sunt și vă ascult.

— Aș prefera să ne vedem.

— Dacă nu durează prea mult, cedă Lesage după un scurt moment de gândire, aș putea să vă acord câteva minute.

Nu fu nevoie de mai mult de câteva bătăi discrete cu degetul în oblonul metalic și librarul apăru la ușa vecină, își strânsesă scurt mâinile și intrară în magazinul din care o mică intrare dădea direct în culoarul imobilului de alături.

În penumbră, magazinul avea un aspect sinistru, aproape amenințător. Rafturile, micul birou înghesuit sub scară, vrafurile de cărți, chiar și cuierul căpătau, în lumina vătuită, contururi fantasmagorice. Lesage aprinse câteva lumini. În ochii lui Camille nu se schimbă nimic. Fără lumina zilei, spațiul păstra o alură misterioasă și apăsătoare. Ca o grotă.

— Plec în Scoția, spuse Camille, fără să se gândească prea mult.

— Și... pentru asta ați ținut să mă vedeți?

— O tânără strangulată acum douăzeci de ani, răspunse Camille.

— Cum?

— Cadavrul a fost găsit într-un parc.

— Nu înțeleg ce...

— Mă întrebam dacă vă sună cunoscut, explică anchetatorul, făcând un efort să rămână calm.

— Ascultați, domnule inspector-șef, spuse Lesage înaintând către el, fiecare cu treaba lui. Auzind ce s-a petrecut în Courbevoie, nu mi-a fost greu să fac legătura cu romanul lui Bret Easton Ellis. Mi s-a părut normal să vă informez. Dar așa-zisa mea „colaborare” se oprește aici. Sunt librar, nu polițist. Și n-am deloc chef să-mi schimb meseria.

— Adică?

— Adică nu vreau să mai fiu deranjat pentru a primi dări de seamă asupra mersului anchetei. În primul rând, pentru că nu am timp de prostii. Apoi, pentru că nu-mi face plăcere.

Lesage se apropiase de Camille, fără să se mai străduiască să păstreze distanța.

Deși era obișnuit cu așa ceva, Camille avusese rareori atât de pregnant impresia că este „privit de sus”.

— Dacă aş fi intenţionat să devin informatorul poliţiei, v-aş fi anunţat, nu credeţi?

— Aţi jucat o dată acest rol, fără să fiţi solicitat.

Librarul roşi.

— Vă faceţi scrupule doar când vă convine, domnule Lesage, îi mai spuse Camille, întorcându-se spre ieşire.

Din pricina iritării, uitase că oblonul metalic era coborât. Se întoarse din nou, ocoli o masă plină de cărţi şi se îndreptă spre uşa laterală, pe unde intrase.

— Unde? întrebă Lesage, din spatele lui.

Camille se opri şi aşteptă.

— Tânăra aia... Unde s-a petrecut?

— La Glasgow.

Lesage îşi regăsise pe deplin aplombul. Privi o clipă spre podea, cu fruntea încruntată.

— Ceva deosebit? întrebă.

— A fost violată. Sodomizată.

— Era îmbrăcată?

— În blugi, pantofi galbeni, fără toc. Din câte ştiu, au găsit lângă ea toată îmbrăcămintea. În afară de un singur lucru.

— Slipul?

Furia lui Camille se topi ca prin farmec. Se simţea copleşit. Îl privi pe Lesage. Alura lui de

profesor i se schimbase într-una de oncolog. Făcu câțiva pași, nu ezită decât un moment și luă o carte de pe raft. Pe copertă se vedea un bărbat cu pălărie de fetru, sprijinindu-și mâna de o masă de biliard, iar în fundalul cafenelei se contura silueta nedeslușită a unui alt bărbat care părea să se apropie. Camille citi: Wiliam McIlvanney. *Laidlaw*.

— Rahat! Sunteți sigur?

— Evident că nu. Dar elementele despre care mi-ați vorbit se găsesc aici. Am recitit-o de curând, deci îmi amintesc destul de bine. După cum se spune, răul nu e niciodată un lucru sigur. Poate că există diferențe notabile. Poate că nu...

— Vă mulțumesc mult, spuse Camille, răsfoind cartea.

Lesage făcu un mic semn, sugerând că formalitățile fuseseră îndeplinite, iar el se grăbea să se întoarcă la treburile sale.

După ce plăti, Camille strânse cartea în mână, se uită la ceas și ieși. Taxiul îl aștepta pe linia continuă.

Ieșind din magazin, își imaginează grămada de morți din paginile tuturor cărților din librăria lui Lesage.

Îl apucă amețeala.

În timpul drumului spre aeroport, Camille îl sună pe Louis și îi împărtășește descoperirea.

— *Laidlaw* ați spus?

— Da. Ai citit-o?

— Nu. Îi spun judecătorei?

— Nu. Nu e necesar să o scoți din sărite pentru moment. Trebuie s-o citesc eu întâi și apoi îi consult pe colegii englezi...

— Scoțieni! Dacă îi numiți englezi...

— Mulțumesc, Louis. Să vedem dacă detaliile cazului corespund cu cele din carte. E vorba de câteva ore. O să avem timp pentru asta când mă întorc.

Tăcerea lui Louis îi trăda tulburarea.

— Nu ești de acord cu mine?

— Ba da. Mă gândeam la altceva. Librarul ăsta știe toate amănuntele din cărțile alea, nu?

— M-am gândit și eu la treaba asta. Mă cam pune pe gânduri. Dar nu prea cred în coincidențe de felul ăsta.

— N-ar fi primul criminal care pune el însuși poliția pe urmele vinovatului.

— Da, e clasic. Ce propui?

— Să ne apropiem puțin de subiect. Cu

discreție, desigur.

— Dă-i drumul, Louis. Să fim cu sufletul împăcat.

În sala de îmbarcări, Camille frunzărea romanul lui McIlvanney, dar nu se putea împiedica să ridice ochii din cinci în cinci minute, incapabil să se concentreze.

Se scurseră astfel zece minute, timp în care bătu darabana pe o revistă din hârtie cerată.

— N-o face, își repeta întruna.

Vocea unei funcționare anunță îmbarcarea în zece minute.

În acel moment scoase cardul de credit și mobilul.

3

Timothy Gallagher era un bărbat de cincizeci de ani, brunet și slăbănog, cu un zâmbet atrăgător. Îl așteptase pe Camille în aeroport, ținând cu discreție o pancartă cu numele său. Nu manifestase nici un fel de surpriză la vederea staturii francezului. De altfel, era greu de imaginat că l-ar fi luat ceva prin surprindere pe acest individ, care părea însăși întruchiparea legii și ordinii.

Cei doi vorbiseră la telefon de două ori.

Camille ținuse să-l felicite pentru franceza excelentă pe care o vorbea, regretând doar că acel compliment, pe care îl voia sincer, sunase atât de convențional.

— Ipoteza dumneavoastră a fost considerată aici... extrem de surprinzătoare, spuse Gallagher, în timp ce taxiul traversa Buchanan Street.

— Și noi am fost surprinși când am fost nevoiți să o emitem.

— Înțeleg.

Camille își imaginase un oraș cu un singur anotimp, friguros și măturat de vânt tot timpul anului. Ar fi fost greu de găsit un loc care să-i confirme atât de bine așteptările. Țara asta parcă voia să mulțumească pe toată lumea.

Glasgow-ul părea să respire un aer vechi, de indiferență față de cei din afară, o lume în sine. Un spațiu învăluit în propria durere. În timp ce taxiul îi ducea de la aeroport spre Jocelyn Square, unde se găsea Palatul de Justiție, Camille se abandona peisajului straniu și neașteptat de exotic al acestui oraș gri și roz, care părea să-și întrețină parcurile în speranța unei mereu așteptate veri ce se încăpățâna să întârzie.

Camille strânse o groază de mâini ferme și

directe, în ordine ierarhică. Reuniunea la vârf începu la ora programată, fără grabă.

Gallagher își făcuse timp să întocmească un rezumat cu principalele date ale anchetei și, în fața englezei ezitante a colegului francez, se oferă să facă traducere simultană. Camille îi adresă un surâs grav de mulțumire, ca și cum ar fi căutat să adopte sobrietatea afișată de gazdele sale.

— Grace Hobson, începu Gallagher, avea nouăsprezece ani. Era elevă de liceu și locuia împreună cu părinții în Glasgow Cross. Își petrecuse seara cu prietena ei, Mary Barnes, la Metropolitan, o discotecă din centrul orașului. Singurul fapt notabil era prezența fostului iubit al lui Grace, William Kilmar, a cărui prezență o iritase întreaga seară. Fata nu se putuse împiedica să-l privească mereu cu coada ochiului și băuse prea mult. Pe la ora 23, tânărul dispăruse și Grace se ridicase și ea. Mary Barnes o văzuse clar îndreptându-se spre ieșire. Cum tânăra nu mai apăruse, prietenii ei crezuseră că se împăcase cu fostul iubit și nu-și făcuseră griji. Pe la 23:45, când grupul a început să se rărească, au căutat-o. Nimeni nu o mai văzuse din momentul plecării. Trupul fetei a fost găsit complet gol, în dimineața zilei de 10 iulie 2001, în

Kelvingrove Park. Fusese sodomizată, apoi strangulată. Tânărul a declarat că nu o văzuse deloc. Într-adevăr, ieşise din local pe la ora 23 şi se întâlnise în stradă cu o altă fată, pe care o condusesese acasă, apoi ajunsese şi el la părinţii săi, cu puţin înainte de miezul nopţii. Se întâlnise pe drumul spre casă cu doi colegi de clasă care locuiau în acelaşi cartier şi care se întorceau de la o petrecere. Discutaseră câteva minute. Mărturiile păreau sincere şi tot ce declarase tânărul a fost ulterior susţinut de fapte. Ne-au surprins însă trei lucruri, în primul rând, lipsa chiloţilor. Toate celelalte articole de îmbrăcăminte au rămas la locul faptei. Apoi, pe unghia unui deget de la picior a fost lăsată o amprentă falsă, făcută cu o ştampilă de cauciuc. În sfârşit, o aluniţă falsă, desenată pe tâmpla stângă. Era atât de bine făcută, încât s-a dovedit a fi falsă doar când părinţii fetei au venit să identifice cadavrul. Analizele de laborator au demonstrat că a fost desenată înainte de moartea fetei.

Camille puse numeroase întrebări, la care i se răspunse cu sollicitudine. Poliţia din Glasgow părea sigură pe sine şi nu voia să facă un secret din datele anchetei.

Apoi îi arătară fotografiile.

Francezul scoase romanul pe care îl cumpărase de la Lesage.

Nici măcar această descoperire nu păru să-i descumpănească. Francezul le făcu un rezumat al romanului, în timp ce un curier plecă să caute patru exemplare în engleză, la cea mai apropiată librărie.

Așteptându-l, băură un ceai și pe la ora 16 reluară discuțiile.

Jonglând între ediția franceză și cea britanică, petrecură mult timp comparând cartea cu diferitele elemente ale anchetei și, mai ales, cu fotografiile.

Corpul îi era parțial acoperit de frunze (...). Capul descria un unghi bizar cu gâtul, ca și cum fata ar fi încercat să asculte ceva. Pe tâmpla stângă văzu o aluniță, despre care fata credea că o urățește.

Cu titlu de reciprocitate, Camille prezentă datele anchetelor desfășurate în Franța. Colegii scoțieni le studiară cu atâta seriozitate, de parcă ar fi fost vorba despre propria lor anchetă. Camille avea impresia că îi aude gândind: „Avem fapte, fapte reale și clare: dacă ele ascund impulsul neobișnuit și bolnav al unui nebun, atunci misiunea poliției este să-l oprească”.

După-amiază, Gallagher îl conduse pe

Camille în diferite locuri legate de anchetă. Se făcea din ce în ce mai frig. Totuși, prin Kelvingrove Park lumea se plimba destul de subțire îmbrăcată. Parcă s-ar fi străduit să se convingă că vara urma să vină. Vizitară locul descoperirii cadavrului lui Grace Hobson, care lui Camille i se păru identic cu descrierea lui McIlvanney.

Cartierul Glasgow Cross, în care locuise victima, avea un aer liniștit, de centru. Clădiri înalte și impunătoare ale căror intrări dinspre stradă erau străjuite de porți de fier cu grilaj, vopsite în mai multe straturi de negru. Gallagher îl întrebă pe Camille dacă voia să se întâlnească cu părinții victimei, invitație pe care acesta o refuză cu diplomație. Nu era ancheta lui și nu dorea să dea impresia că se băga unde nu-i fierbea oala. Își continuară drumul spre Metropolitan, un fost cinematograf transformat în discotecă. Ca majoritatea acestor locuri, exteriorul, cu tuburile sale fluorescente și cu vechile ferestre vopsite în roșu, descuraja orice tentativă de descriere.

Camille își rezervase o cameră la un hotel din centru. Ajuns acolo, o sună pe Irene acasă la părinții ei.

— Te-a condus Louis?

— Sigur că nu, Camille. Am luat un taxi, doar sunt fată mare. Mă rog, o fată grasă...

— Obosită?

— Nu chiar. Mă obosesc foarte tare părinții mei, știi doar...

— Îmi închipui. Cum le merge?

— Ca de obicei. Tocmai asta-i mai rău.

Camille nu-și vizitase socrii decât de vreo două-trei ori. Tatăl lui Irene, fost profesor de matematică, istoriograf al localității și președinte al tuturor comitetelor posibile, era o celebritate locală. Extraordinar de îngâmfat, îl amuza câteva minute pe Camille vorbind despre succesele sale derizorii, despre victoriile lui neînsemnate și triumfurile de rigoare, după care îi propunea o revanșă la șah, pierdea trei partide la rând și stătea apoi îmbufnat tot restul vizitei, pretextând o durere de stomac.

— Tata vrea ca fiul nostru să se numească Hugo. Și știi de ce?

— L-ai întrebat?

— Zice că e un prenume de învingător.

— Atunci întreabă-l ce părere are de „Cezar”.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Mi-e dor de tine, Camille.

— Și mie mi-e dor de tine...

— Mă minți... Cum e vremea acolo?

— Aici se zice *mixed*. Adică a plouat ieri și va mai ploua, probabil și mâine.

Martți, 15 aprilie

1

Avionul din Glasgow ateriza puțin înainte de ora 14. Îndată ce trecu de porțile de debarcare, Camille îl zări pe Maleval și constată că era mai tras la față decât de obicei.

Nu te mai întreb dacă ai vești proaste. La fața pe care o ai...

Cei doi bărbați făcură schimb. Maleval luă valiza lui Camille și îi întinse ziarul.

Le Matin – Odată cu Laidlaw, „Romancierul” își semnează a treia „operă”.

Nu exista decât o explicație: Lesage.

— Mama naibii!

— Așa am spus și eu. Louis s-a exprimat mai elegant, comentă Maleval, pornind mașina.

Camille avea pe mobil trei mesaje de la Le Guen. Nu se obosi să le asculte și închise telefonul.

Greșise oare războindu-se cu ziaristul? Dacă i-ar fi făcut pe plac, ar fi putut câștiga puțin timp?

Sentimentul lui de neputință nu venea de aici. Era cauzat de reacția inevitabilă pe care articolul urma să o producă și de toate celelalte articole care de a doua zi încolo aveau să trateze același subiect. Nu considerase necesar să-i informeze înainte de plecare pe Le Guen sau pe judecătore despre conexiunea pe care o descoperise între crima din Glasgow și cartea lui McIlvanney și greșise. Superiorii săi ierarhici aflaseră din presă ceea ce el știa de două zile. De data asta înlăturarea lui din anchetă nu mai era iminentă, ci devenise o certitudine. Întrecuse, cu siguranță, orice măsură. Fusese de la început mereu cu un pas în urmă. Patru crime mai târziu, nu se putea lăuda cu nici o certitudine, cu nimic palpabil. Chiar și ziariștii păreau a fi mai bine informați decât el.

Ancheta lui era în derivă.

Niciodată, în întreaga lui carieră, nu se simțise atât de neputincios.

— Du-mă acasă, te rog.

O spusese pe un ton abătut, cu o voce stinsă.

— Am dat-o în bară rău de tot, adăugă ca pentru sine.

— O să-l găsim! exclamă Maleval entuziast.

— Cineva o să-l găsească, mai mult ca sigur. Dar nu noi. Eu nu, în orice caz. Noi vom fi nevoiți să ieșim din joc nu mai târziu de după-amiaza asta.

— Cum așa?

Camille îi explică în câteva cuvinte și dezamăgirea tânărului îl surprinse; era mult mai mare decât a sa. Maleval era abătut și nu înceta să șoptească:

— La naiba! Nu se poate...

Nimic mai adevărat.

Pe măsură ce citea articolul – semnat, bineînțeles, de Buisson – descurajarea lăsa locul furiei.

...După James Ellroy în Tremblay și Bret Easton Ellis în Courbevoie, poliția descoperă că „Romancierul” nu a acționat doar în Franța. Surse de încredere afirmă că acesta a mai omorât o fată în Glasgow, în data de 10 iulie 2001. Această faptă ar fi redarea fidelă a unei crime din romanul Laidlaw, al autorului scoțian William McIlvanney.

De câteva ori în cursul lecturii, Camille ridică ochii pentru a reflecta. Ba chiar exclamă:

— Doamne, ce dobitoc!

— Cred că toți sunt la fel.

— Despre cine vorbești?

— Despre ziaristi!

— Nu, Maleval, nu la el mă gândesc.

Tânărul tăcu. Camille se uită la ceas.

— Trebuie să trec pe undeva înainte de a ajunge acasă. Ia-o la dreapta.

2

Nu erau multe de zis. În momentul în care Camille intră cu pași apăsați și cu ziarul în mână în magazin, Jerome Lesage se ridică și întinse mâinile, ca și cum ar fi vrut să se sprijine de un perete invizibil.

— Îmi pare extrem de rău, domnule inspector-șef... Vă asigur că...

— Informațiile de care dispuneți erau secrete de anchetă, domnule Lesage. O să suferiți rigorile legii.

— Ați venit să mă arestați? Nu sunteți prea recunoscător.

— Ce fel de joc faci, Lesage?

— Informațiile pe care ați venit să mi le cereți sunt, poate, secrete de anchetă, spuse librarul. Dar nu sunt nicidecum secrete literare. V-ați mira să știți...

— Cât de incuți suntem? sugeră Camille scrâșnind din dinți.

— N-aș spune chiar așa. Cu toate că...

Un surâs vag apăru pentru un moment pe buzele librarului.

— Oricum... începu el.

— Oricum, i-o tăie Camille, nu v-ați putut abține să profitați de cunoștințele pe care le aveți ca să vă faceți puțină publicitate. Morală de negustor.

— Toți încercăm să ne facem reclamă, domnule inspector-șef. Totuși, trebuie să remarcați că numele meu nu a fost pomenit nicăieri. Spre deosebire de al dumneavoastră, dacă îmi aduc bine aminte.

Replica își atinse ținta. Îl răni pe Camille. Simți că venise degeaba. Își regretă impulsul de moment.

Aruncă ziarul pe biroul lui Lesage.

Nu se mai chinui să-i detalieze ce consecințe urma să aibă demersul său, pe care tot nu-l înțelegea pe de-a întregul, asupra anchetei. Dezamăgirea era prea mare. Ieși fără un cuvânt.

— Îmi las bagajul și mă schimb, îl anunță pe Maleval în timp ce urcă în mașină. Apoi mergem la sediu și anunțăm retragerea.

Maleval rămase pe linia continuă, cu girofarul aprins. Camille scoase corespondența din cutia de scrisori și urcă

încet scările. Fără Irene, casa i se părea descurajant de goală. Zâmbi totuși când zări prin ușa întredeschisă camera copilului. Promise că își va face timp pentru ei.

Ceea ce ar fi trebuit să-i ia câteva minute se prelungi ciudat de mult. Maleval nu îndrăzni să-l sune pe mobil. Îl aștepta deja de ceva timp și regreta că nu se uitase la ceas când intrase. Ieși din mașină, își aprinse o țigară, apoi privi spre ferestrele apartamentului lui Camille, unde nu se vedea nici o mișcare. Se hotărî în sfârșit și își scoase telefonul tocmai în momentul în care acesta apăruse deja pe trotuar.

— Începusem să mă îngrijorez... începu tânărul.

După toate aparențele, lovitura pe care articolul i-o dăduse șefului era mai puternică decât crezuse. Îl văzu mult mai abătut decât când intrase. Camille se opri o clipă să citească mesajele lui Le Guen. Acum erau trei.

Primul era plin de furie:

„Camille, mă duci la exasperare! Toată presa e la curent, numai eu nu! Sună-mă imediat cum ajungi, m-ai înțeles?”

Al doilea, primit câteva minute mai târziu, era mai lung:

„Camille... tocmai am vorbit cu judecătoarea. Ar fi bine să ne sfătuim cât de repede, pentru că... n-o să ne fie ușor. Mă suni?”

Ultimul mesaj era plin de compătimire:

„La 15:30 trebuie să fim la judecătoare. Dacă nu primesc nici o veste de la tine, te aștept acolo.”

Camille șterse toate mesajele. În sfârșit, Maleval porni mașina. Amândoi rămaseră tăcuți pe tot parcursul drumului.

3

Le Guen se ridică primul și îi strânse mâna, apoi cotul. Părea că-i oferă condoleanțe. Judecătoarea nu făcu nici un gest, îi arătă doar fotoliul gol din fața biroului. Apoi oftă adânc.

— Inspectore-șef Verhoeven, începu ea calm, privindu-și unghiile. Asta nu-i o procedură obișnuită și n-o fac cu inima ușoară.

Judecătoarea Deschamps puneă în practică procedurile administrative fără să se dea în spectacol. Cuvinte bine alese, voce calmă, ton tăios. În sfârșit, ridică privirea.

— Acum nu mai aveți nici scuze, nici justificări. Nu vă ascund că nici măcar nu am încercat să vă iau apărarea. Era o cauză pierdută. După ce ați comis greșelile despre care am vorbit deja, să informați presa înaintea Parchetului...

— Nu așa au decurs lucrurile! o întrerupse Camille.

— Nu mai are nici o importanță! Și chiar nu mă interesează cum s-au petrecut lucrurile de fapt! Îmi pare rău să vă informez că ați fost înlăturat din anchetă.

— Doamnă judecător... încep Le Guen.

Camille ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Oprește-te, Jean! Nu v-am informat despre asemănarea dintre crima din Glasgow și cartea despre care vorbește presa deoarece nu aveam nici o dovadă. Acum am și am venit să vă informez.

— M-au informat ziarele, domnule inspector-șef, mulțumesc frumos. Ancheta bate pasul pe loc. Presa nu vorbește decât despre dumneavoastră, iar dumneavoastră nu aveți nici o pistă viabilă. Iar asta încă din prima zi.

Camille lăasă să-i scape un suspin. Deschise servieta și scoase calm o broșurică imprimată pe hârtie cerată, pe care i-o întinse

judecătoarei.

— Această revistă se numește *Nopti albe*. Apare săptămânal. E o revistă specializată în literatură polițistă. Conține articole despre noile apariții în domeniu, studii despre scriitori, interviuri.

O deschise și se opri la pagina 5.

— Și anunțuri. În special pentru cărți rare, ediții epuizate, chestii de felul ăsta.

Se ridică pentru a-i înmâna revista, apoi se așeză la loc.

— Am înconjurat un anunț în partea de jos, în stânga. E foarte scurt.

— Țsta e? „BEE”? Și deasupra e... adresa dumneavoastră?

— Da. BEE înseamnă Bret Easton Ellis.

— Și ce înseamnă asta?

— Am încercat să dau de omul nostru. Am dat un mic anunț.

— Cu ce drept...

— Nu, doamnă judecător, vă rog insistent! o întrerupse Camille. Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Am băgat deja la cap toate poveștile despre lipsurile mele, despre atenționări și proceduri. Am ocolit încă o dată căile ierarhice, am înțeles perfect. Sunt puțin cam impulsiv; mi-a venit așa, dintr-odată.

Îi întinse apoi două foi scoase la

imprimantă.

— Și azi-dimineață am primit prin poștă... asta.

Dragă domnule,

Iată-vă, în sfârșit. Anunțul dumneavoastră a constituit o adevărată ușurare pentru mine. Sau, mai bine zis, o eliberare. Dacă v-ați putea închipui cât am suferit în toți acești ani văzând obtuzitatea și orbirea celor din jur. Atâta lipsă de înțelegere! Au fost ani extrem de lungi, credeți-mă. De-a lungul vremii, mi-am făcut o părere destul de proastă despre poliție. Am văzut o grămadă de inspectori și anchetatori. Nici un dram de intuiție, nici urmă de subtilitate. Tipii ăștia mi se păreau niște brute lipsite de minte. Mi-am pierdut, încet-încet, orice speranță. În momentele de disperare (și credeți-mă că nu au fost puține) credeam că nu voi găsi niciodată pe cineva capabil să mă înțeleagă.

Câți, înaintea dumneavoastră, nu au trecut pur și simplu pe lângă mine, orbi și surzi! Apariția dumneavoastră mi-a redat speranța. Nu le semnați; în structura dumneavoastră există ceva diferit, profund diferit. Din momentul în care ați apărut în scena căreia i-am dat viață cu o îndelungă și calculată

răbdare, v-am văzut mirosind adevărul și mi-am spus că veți reuși. Și iată-vă. Am știut încă din momentul în care am descoperit în ziar descrierea dumneavoastră, de altfel extrem de nedreaptă. Erau doar ipoteze. Totuși, am știut că ați reușit să înțelegeți. Am fost sigur că urma să comunicăm cândva.

Vreți să știți despre BEE.

E o poveste destul de lungă. Un proiect foarte vechi, la care nu m-aș fi înhămat decât având certitudinea că mă voi putea ridica la înălțimea celui care pentru mine rămâne un model. Bret Easton Ellis e un adevărat maestru și e nevoie de multă modestie pentru a te pune în slujba unei opere de un asemenea calibru. Și ce plăcere! Ați observat (sunt convins) la ce grad de perfecțiune am reușit să acced? Cu câtă fidelitate mi-am slujit maestrul? A fost o muncă sisifică. Pregătirile au durat o veșnicie. În câte locuri nu am căutat, câte apartamente nu am vizitat! Când l-am întâlnit pe Francois Cottet, mi-am dat seama pe loc cu ce fel de om am de-a face. Ce imbecil, nu credeți? Dar zona era perfectă. N-a fost deloc greu să-l momesc pe idiot. Foamea de bani îi era întipărită pe față și ratarea îi emana prin toți porii. A crezut că a dat lovitura. Pentru indivizii de genul ăsta, banii sunt soluția universală. În apărarea lui

și-a făcut treaba conștiincios și plin de solitudine. A acceptat fără ezitare să primească el însuși vehiculul pe care îl închiriasem. Puteam să nu fiu mulțumit? (Trebuie să fi remarcat că am comandat mobilierul pe numele de Peace, cu referire directă la autorul tetralogiei Yorkshire... Nu-și dăduse seama, desigur, că rolul său se termina acolo. Nu mi-a fost deloc greu să-l fac să se deplaseze luni seara. L-ați băgat în sperieți în așa măsură, încât ar fi făcut orice ca să se sustragă dintr-o afacere în care nici măcar nu era implicat prea mult. L-am ucis fără să-mi facă plăcere. Detest moartea. Eliminarea lui era necesară, nimic mai mult. O să-l găsiți îngropat în pădurea Hez, aproape de Clermont-de-l'Oise (la 350 de metri spre nord de locul numit La Cavalerie am înălțat o piramidă de pietre, ca să vă indice locul). Sunt sigur că veți informa cu gravitate familia despre tragica dispariție.

Dar să ne întoarcem la oile noastre, dacă nu vă deranjează. Cred că ați remarcat grija și atenția pentru detalii cu care am reconstituit scenele. Fiecare lucru la locul său, exact la locul potrivit. Cred că Ellis ar fi fost fericit să vadă decorul imaginat de el reconstituit atât de fidel, corespunzând întru totul dorințelor sale:

valiza și conținutul său, cumpărate cu câteva luni înainte din Anglia, canapeaua livrată la timp, prin grija dragului de Cottet. Cea mai mare provocare a fost să găsesc hidoșenia aia de poster pestriț descris de BEE (ce ingenios!). Am fost nevoit să-l comand în Statele Unite.

Nici alegerea celor două actrițe ale dramei n-a fost treabă ușoară.

În limbajul său ușor vulgar, de golden boy, eroul lui BEE, Patrick Bateman, preciza că erau dotate cu „tâțe mari” („foarte tinere, adevărate comori”, se exprima el). Am fost foarte atent la acest detaliu. Și la cel legat de vârstă, înțelegeți cu ușurință că exemplare de vârstă aceea cu sâni mari se găsesc pe toate drumurile. Dar nu asta era adevărata problemă. Trebuia să arate exact așa cum i-ar fi plăcut lui Patrick Bateman. A fost o chestie de intuiție. Aici e diferența dintre un simplu imitator și un adevărat regizor. Tânăra Evelyne era perfectă. N-a fost neplăcut să fac dragoste cu ea. Am făcut-o pentru că era necesar în vederea planului pe care îl pusesem la cale. Nu am găsit altceva mai bun pentru a-i câștiga încrederea decât să joc rolul unui client cumsecade, fără pretenții prea mari și mână-largă. S-a lăsat prinsă în joc fără entuziasm și poate că tocmai această detașare plină de

dispreț față de nevoile bărbaților care o plăteau m-a convins că era exact ce-mi trebuie. M-am simțit foarte mândru de ea când am văzut-o sosind în Courbevoie, însoțită de mica Josiane. Și ea era perfectă. Mă pricep să-mi aleg anturajul, asta-i clar.

Camille, ce emoții aveam în seara aceea! Totul era pregătit când au apărut. Tragicomedia putea începe. Realitatea putea, în sfârșit, să se îmbine cu ficțiunea. Mai mult: fuziunea intimă dintre artă și lume era pe cale să se producă, iar asta datorită mie. Pe tot parcursul primelor ore am fost atât de nerăbdător, încât m-am temut ca fetele să nu mă creadă prea nervos. Ne-am mângâiat toți trei, le-am oferit șampanie și nu le-am cerut decât minimumul necesar realizării planului meu.

După o oră de zbenguială în care le-am cerut să facă exact ce făceau personajele lui BEE, iată că venise momentul marelui final. Simțeam o gheară strângându-mi pieptul. Mi-a trebuit o răbdare de fier ca să le așez în poziția cerută de model. Din momentul în care am smuls cu dinții sexul lui Evelyne și ea a scos primul urlet de durere, totul s-a petrecut întocmai ca în carte, Camille. A fost noaptea marelui meu triumf.

Da, chiar asta am simțit atunci. Triumf. Și, fără falsă modestie, cred că și fetele au simțit la fel. S-o fi văzut pe Evelynne vărsând o mare de lacrimi rotunde, frumoase, când în acea noapte m-a văzut îndreptându-mă spre ea cu un cuțit de măcelărie! Sunt sigur că, în cazul în care Bret Easton Ellis s-ar fi îndurat să-i lase buzele întregi, fata mi-ar fi zâmbit cu toată gura. Și mai știu că ar fi simțit acel ceva care, după ce fusese pentru mult timp crucea mea, atunci era triumful nostru, al amândurora. I-am oferit darul neprețuit de a deveni o operă de artă vie și, lăsând la o parte durerea, știu că o parte din ea, cea mai intimă, cea pe care poate nici ea nu o cunoștea, a iubit cu pasiune acea clipă. Am smuls-o existenței mizere în care se complac toate Evelynnele lumii și i-am transformat biata mediocritate în destin.

Nu există satisfacție mai profundă – toți iubitorii de artă o știu – decât cea oferită de un artist. Modul meu de a atinge această satisfacție sublimă este să slujesc arta și artiștii. Sunt sigur că dumneavoastră veți înțelege. Totul s-a făcut după litera cărții. În cele mai mici detalii. Așadar, scena pe care ați descoperit-o este transpunerea exactă a textului original.

Pătruns cum eram de text, până la cea mai

mică virgulă, m-am simțit întocmai precum artiștii eliberați brusc de operă și redeveniți, în sfârșit, ei înșiși. O să vă puteți convinge într-o zi, deoarece am filmat totul cu „camera miniatURALă Minox, cu peliculă de 9,5 mm” descrisă de Ellis. Pentru că în carte nu era prevăzut să o las la locul faptei, ați fost privat de acest spectacol. Păcat. Dar așa a dorit artistul. Urmăresc adesea filmul. Când o să-l vedeți, o să fiți și dumneavoastră răscolit de realismul acestei drame, a „crudei realități”. O să auziți în fundal muzica trupei Travelling Wilburys în timp ce încerc să tai degetele fetei cu forfecuța de unghii, veți simți forța infernală a scenei în care eu, Patrick Bateman, o decapitez pe Evelyne cu drujba și fac înconjurul camerei cu capul așezat pe sexul meu în erecție. Veți vedea și scena – de care nu mă satur niciodată – în care spintec cu mâinile goale burta fetei. Magnific, magnific, Camille, vă asigur...

Am spus tot ce aveam de spus? N-am uitat nimic? Nu ezitați, dacă lipsește ceva. Sunt sigur, de altfel, că vor exista multe alte ocazii să conversăm.

Toate cele bune.

PS: retrospectiv și fără să doresc să vă amărăsc mai mult, cred că ați apreciat ideea

că ancheta a debutat cu Dalia Neagră, al cărei nume adevărat era Betty Short (Scurtă). Și acum știți toate detaliile. Adaug acest post-scriptum pentru superiorii dumneavoastră ierarhici: dacă vor avea nefericita idee de a vă înlătura din anchetă (de acum suntem LEGAȚI, Camille, eu și cu tine!). Transmiteți-le că fără dumneavoastră, șansa lor de a mai auzi de mine se spulberă în vânt... dar că lucrarea mea continuă.

Judecătoarea Deschamps puse scrisoarea pe birou, o mai examina un moment, apoi i-o întinse peste birou lui Le Guen.

— Nu-mi prea place cum vă purtați, domnule inspector-șef...

— Și chiar mai mult decât atât, nu? completă Camille. Totuși, pe lângă asasin, par...

Privirea femeii îl făcu să bată în retragere.

— O să vă cer să așteptați câteva momente, domnule șef de divizie, spuse ea în sfârșit, ca și cum în ochii ei Camille ar fi încetat să existe. Trebuie să cer părerea superiorilor mei.

Le Guen termină de citit scrisoarea în picioare, pe culoar. Începu să zâmbească.

— Nu credeam c-o să scapi de data asta. Și

chiar nu mă gândeam c-o să se întâmple așa.

4

— Ați călătorit bine? întrebă Armand trăgând un fum urât mirositor, cu satisfacția unui vagabond.

— Întoarcerea a decurs prost, Armand. A fost agitată.

Armand privi un moment mukul de țigară pe care îl ținea vertical între degete și constată cu regret că nu mai putea trage un alt fum. Îl strivi într-o scrumieră cu logoul Optique Moderne de Châteauroux.

— Au apărut chestii noi. Nasoale de tot...

— Aha...

Pe culoar se auzi vocea lui Louis.

— E pentru ultima dată! spunea el cu un ton ascutit, ca de femeie și surprinzător de puternic.

Camille se ridică, ieși din birou și îl găsi pe Louis împreună cu Maleval.

Cei doi se întoarseră spre el și zâmbiră strâmb. Orice ar fi fost, cearta asta pica foarte prost. Camille preferă să rămână neutru și să pretindă că nu văzuse nimic.

— Hai, Louis, pregătește-te de luptă, sună

adunarea pentru toată lumea, spuse el, îndreptându-se spre fotocopiator.

Odată reuniți, dădu fiecărui colaborator câte o copie a scrisorii asasinului, pe care aceștia o citiră într-o liniște mormântală.

— Le Guen o să ne trimită întăriri, anunță el. Asta mâine sau poimâine, nu știe încă. Dar vom avea nevoie de ele cât de curând.

— Îhî, răspunseră în cor Armand, Maleval și Louis, care tocmai terminau de citit.

Camille îi lăsă un moment să rumege veștile.

— Criminalul e dus cu pluta, decretă Maleval.

— L-am rugat pe Crest să-i actualizeze profilul. Sunt întru totul de acord cu tine: e dus cu pluta. Acum dispunem de date noi.

— Nimic nu demonstrează că el... riscă Armand. Vreau să zic că afirmațiile din scrisoare au apărut deja în presă...

— După mine, în câteva ore vom găsi cadavrul lui Cottet... Dacă nici asta n-o să te convingă...

— Scrisoarea confirmă toate faptele cunoscute, dar nu aduce nimic nou, sugerează Louis.

— M-am gândit și eu la treaba asta. Tipul e extrem de prudent. Oricum, să trecem în

revistă datele. Tapetul e de proveniență americană. Armand, vezi ce mai poți afla. Mai știm că a vizitat o groază de apartamente, treabă care va fi mult mai dificil de urmărit. Trebuie să căutăm în Paris și la periferie programe imobiliare care se potrivesc cerințelor sale și pe care le-ar fi putut accesa. Avem confirmarea că a racolat-o pe Josiane Debeuf prin intermediul lui Evelyne Rouvray. Nu cred că am mai putea găsi ceva în partea asta. Poate despre aparatul video Minox, pe care scria că l-a folosit...

— Eu chiar nu mă grăbesc să văd filmul ăla, zise Maleval.

— Nici noi. Dar trebuie să adăugăm acest element pe lista inițială. Maleval, încearcă să le arăți fotografia lui Cottet celor de la depozitul de mobilă din Gennevilliers. Ei... cam asta e tot, deocamdată.

— Nu prea avem mare lucru.

— A, era să uit: scrisoarea a fost expediată din Courbevoie. De la locul faptei. Culmea subtilității.

5

Pădurea Hez. Zonă liniștită, destul de

sumbră, un adevărat coșmar pentru promotorii imobiliari.

Jandarmeria locală izolase zona și băieții de la Criminalistică se mobilizaseră cu toții. Locul ales de criminal era retras, departe de cărările obișnuite, ușor accesibil dinspre șosea, ceea ce sugera posibilitatea ca domnul Cottet să fi fost ucis în altă parte și apoi transportat acolo. Tehnicienii lucraseră deja o oră bună sub lumina proiectoarelor puternice, alimentate de un grup electrogen, pentru a cerceta zona în căutarea eventualelor indicii, înainte ca echipa însărcinată cu dezgroparea să se poată apropia și interveni. Spre ora 21 se făcuse deja destul de frig. Sub lumina albastră a reflectoarelor și a girofarurilor care pătrundea prin frunziș, pădurea căpăta un aspect fantomatic.

Pe la ora 22, cadavrul fu dezgropat fără greutate.

Era încă îmbrăcat într-un costum bej peste o cămașă de un galben-pal. Încă de la început observară că fusese omorât cu un glonț în cap. O moarte curată. Camille luă asupra lui sarcina de a anunța soția victimei și de a asista la identificarea cadavrului. Maleval urma să asiste la autopsie.

Miercuri, 16 aprilie

1

— O să-l rog pe unul dintre colegi să vă ia declarația, doamnă Cottet. Mai am o singură întrebare...

Stăteau în picioare, în holul de la morgă.

— Parcă soțul dumneavoastră era mare amator de cărți polițiste...

Oricât de stranie ar fi fost, întrebarea nu păru să o surprindă.

— Așa e. Nu citea decât ce putea înțelege.

— Puteți să detaliați? o rugă Camille.

— Știți, în ultima vreme relațiile noastre se răciseră considerabil. Rarele noastre discuții nu se concentrau asupra lecturilor.

— Vă rog să mă scuzați, dar... soțul dumneavoastră era un om violent? Adică, vă lovea?

— Soțul meu nu era un ins curajos. Era destul de... arătos. Desigur, puțin brutal, fără îndoială, dar nu așa cum vă gândiți.

— Mai precis, pe scurt, cum era din punct de vedere sexual? insistă Camille tranșant.

— Rapid, răspunse doamna Cottet, decisă

să-l înfrunte. Fulgurant... dacă îmi aduc bine aminte. Nimic exotic. Fără imaginație. Aproape simplist. Mai degrabă oral, sodomist în limite normale. Ce să vă mai spun?

— Cred că ajunge...

— Ejacula precoce.

— Mulțumesc, doamnă Cottet...
Mulțumesc...

— Chiar vă rog, domnule Verhoeven, nu ezitați. E întotdeauna o plăcere să stau de vorbă cu un gentleman.

Hotărî să-i încredințeze interogatoriul lui Louis.

2

Camille îi invită la cină pe Louis și Le Guen. Ca de obicei, Louis purta un frumos costum albastru-petrol, cămașă cu dungi discrete și o cravată pe fond bleumarin, cu insigna unei universități britanice perfect centrată pe nod. Le Guen îl privea întotdeauna ca pe o curiozitate antropologică. Părea întotdeauna surprins că gena umană, după ce își epuizase aproape toate combinațiile, mai fusese încă în stare să dea naștere unui astfel de specimen.

— Pentru moment, spunea Camille atacând

mâncarea de praz, avem trei crime, trei romane și doi dispăruți.

— Plus presa, judecătoria, Parchetul și ministrul, adăugă Le Guen.

— Dacă luăm în calcul toate complicațiile, ai dreptate.

— *Le Matin* avea un mic avantaj ieri. Azi i s-a alăturat un întreg pluton, după cum ai văzut.

— Nu-mi plac nici unii, nici alții...

— Ai dreptate. Dacă o ține tot așa, „Romancierul” tău o să câștige, în unanimitate, Premiul Goncourt. Tocmai am vorbit la telefon cu judecătoria Deschamps. O să râzi, dar...

— Nu cred.

— ... Se pare că ministrul a fost „impresionat”.

— Un ministru impresionat? Glumești!

— Deloc, Camille. Și mie mi se pare puțin ciudat. Emoțiile unui ministru sunt un lucru practic. Ceea ce până acum părea imposibil a devenit prioritar. Până după-amiază o să ai un sediu nou și o să dispui de întăriri.

— Pot să aleg?

— Nici chiar așa! „Impresionat” nu înseamnă „generos”.

— Probabil am un vocabular limitat. Deci?

— Îți dau trei echipe. Hai să zicem 16 ore.

— Adică 18.

— Cu aproximație de două-trei minute, da.

Continuară să mănânce câteva momente în liniște.

— Și totuși, riscă într-un final Louis, se pare că micul dumneavoastră anunț ne-a repus în cursă.

— Într-un fel, da, fu de acord Camille.

— Individul ăsta ne cam strânge de ouă, spuse Le Guen.

— Jean, suntem între gentlemeni. Asta îmi confirmă spusele doamnei Cottet, de azidiminează.

— Ce fel de femeie e?

Camille ridică privirea spre Louis.

— Inteligentă, spuse acesta luând o gură de vin. De familie bună. Nu mai trăia în adevăratul sens al cuvântului cu soțul ei. Mai mult conviețuiau. Încă de la început făceau parte din lumi diferite. Cu trecerea anilor, prăpastia s-a adâncit. Nu prea știe ce făcea el în particular. Se ignorau.

— Nici nu-i trebuia prea mult ca să pară mai inteligentă decât el. Un neisprăvit! adăugă Camille.

— Nu părea nici prea greu de manipulat, fu de acord Louis. Maleval le-a arătat fotografia

celor de la depozitul din Gennevilliers. El a fost pe acolo, fără îndoială.

— A fost doar un instrument. Treaba asta nu ne prea folosește la nimic.

— Singurul lucru cert în acest moment e că asasinul reproduce crime din romane polițiste și...

— Din romane, i-o tăie Camille. Deocamdată s-a concentrat pe cele polițiste. Din scrisoare nu reiese că acestea ar constitui esența proiectului său. La fel de bine ar putea să arunce o tipă sub roțile trenului pentru a reproduce *Anna Karenina*, ori să otrăvească o alta într-un loc uitat din Normandia, pentru a copia *Doamna Bovary*, ori...

— Să arunce o bombă atomică asupra Japoniei pentru a fi în ton cu *Hiroshima, dragostea mea*, adăugă Le Guen, dorind să-și afișeze cunoștințele.

— Dacă vrei, îl aprobă Camille.

Oare ce logică urma acest individ? De ce alesese tocmai acele trei cărți? Câte altele reprodusesese înainte de Tremblay? Câte altele va mai copia până când va fi prins?

Era singura întrebare pe care nu voia să și-o pună și care totuși începea să-l frământa?

— Ce zici, Camille?

— Despre ce?

— Despre ce spunea Louis...

— Îl vreau pe Cob.

— Nu înțeleg ce legătură...

— Ascultă, Jean, ceilalți nu mă interesează.

Dar la capitolul informatică, îl vreau pe Cob.

Le Guen reflectă un moment.

La patruzeci de ani, Cob era deja un fel de legendă în poliție. Avea o diplomă modestă și la început fusese angajat în poliție într-o poziție dintre cele mai de jos. Așteptând liniștit să fie avansat pe criterii de vârstă, total inapt pentru examene la nivel administrativ, Cob părea să se complacă în postura de subaltern, deoarece talentele sale îl făceau de neînlocuit în cazurile dificile. Toată lumea auzise despre isprăvile sale în domeniul informaticii și mai cu seamă șefii lui, care la început fuseseră extrem de bănuitori, până când înțeleseseră că nu aveau de ce să se teamă de el. După ce inițial fusese considerat un pericol, așa cum se întâmplă în general cu inșii superdotați, în momentul acela toată lumea îl vedea ca pe o minune. Se băteau pe el. Camille nu îl cunoștea personal. Se întâlneau adesea la cantină și comandantul îi aprecia felul de a fi. Cob semăna cu ecranul unui computer. Față lată, pătrată, ten palid, unghiuri rotunjite. În

spatele aparenței posace, cultiva un fel de detașare hâtră, un fel de „râzi în loc să-ți pară bine”, care lui Camille îi plăcea. Dar nu de asta se gândise la el. În stadiul actual al anchetei, avea nevoie de un informatician scripitor. Toată lumea știa că în toată Casa Mare nu era altul mai bun.

— Bine. Dar ce crezi despre ce spunea Louis? repetă Le Guen.

Camille, care nu ascultase deloc discuția lor, își privi adjunctul cu un zâmbet:

— Louis are întotdeauna dreptate. Așa, din principiu.

3

— Evident, totul cade sub incidența secretului anchetei...

— Evident, spuse Fabian Ballinger, fără să înțeleagă nimic.

În spatele biroului, așezat într-o poziție meditativă, profesorul aștepta ca investigatorul să se hotărască și părea să-l încurajeze din priviri, ca și cum ar fi vrut să-i ridice o povară de pe umeri oferindu-i în avans iertarea păcatelor.

— În momentul de față avem de-a face cu

trei crime.

— Una în plus față de data trecută...

— Chiar așa.

— Da, sunt cam multe, comentă Ballinger privindu-și mâinile.

Camille îi explică pe scurt felul în care fuseseră comise.

— Avem certitudinea că cele trei crime reproduc întocmai *American Psycho*, *Dulcele sărut al Daliei* și *Laidlaw*. Cunoașteți cărțile?

— Da. Le-am citit pe toate trei.

— Ce puncte comune credeți că au?

— *A priori* nici unul, răspunse Ballinger, după un scurt moment de reflecție. Un autor scoțian, doi americani... Aparțin unor școli diferite. Cel puțin între *Laidlaw* și *American Psycho* e o diferență ca de la cer la pământ. Nu cunosc foarte bine anii de apariție, dar nici din perspectiva asta nu cred că am putea găsi un punct comun.

— Dacă ipoteza noastră e corectă, trebuie să existe un element comun.

Ballinger se gândi un moment, apoi spuse:

— Poate că-i plac cărțile, pur și simplu.

Camille nu se putu împiedica să zâmbească și surâsul lui câștigă instantaneu simpatia celui alt.

— La asta nu m-am gândit, zise el. E cam

bizar.

— În cazul iubitorilor de literatură, știți cum e: câte bordeie, atâtea obiceiuri.

— În cazul criminalilor, mai puțin. Într-o anumită măsură, sunt mai logici. Sau, în fine, au o logică a lor.

— Dacă n-aș crede că e de prost gust...

— Nu contează. Spuneți!

— Aș spune că alege doar cărți excelente!

— Aveți dreptate, surâse Camille din nou. Prefer să caut un tip cu gusturi alese. Mă pune și pe mine în valoare.

— Criminalul dumneavoastră citește cărți foarte bune. E un cunoscător.

— Fără îndoială. Dar, pe deasupra, e și foarte bolnav. Mai trebuie să aflăm un lucru foarte important: când au început toate astea.

— Adică? întrebă Ballinger.

— Îi cunoaștem crimele doar de când a început să le „semneze”. Poate că am putea anticipa când se va opri, dar nu știm nici unde, nici când, nici cu ce roman a început totul.

— Da, înțeleg... spuse Ballinger, care în mod clar nu înțelegea nimic.

— Putem presupune că a mai ucis. Fără îndoială, a început cu mult timp în urmă, cu mult înainte de Glasgow. Aria sa de acțiune

este extinsă, are un proiect ambițios. Ziceați că romanele despre care avem cunoștință sunt clasice ale genului, nu?

— Dacă nu clasice, atunci cel puțin foarte cunoscute. Mă rog, nu neapărat în sensul academic al cuvântului.

— În acest caz, reluă Camille vizibil încurajat, mă miră ceva. Dacă aduce un fel de omagiu literaturii polițiste, de ce să nu presupunem că și-a început seria de crime cu un „clasic”? Ar fi destul de logic, nu?

Fața lui Ballinger se luminează.

— Desigur. Pare foarte plauzibil.

— Și cam câți clasici ai genului există, în opinia dumneavoastră?

— N-aș putea să vă spun. Destui. Mă rog, adăugă el după o clipă de gândire, nici chiar atâția. Termenul „clasic” este, într-un fel, extrem de aproximativ. Definiția lui ține mai mult de sociologie și istorie decât de literatură.

În fața privirii nedumerite a lui Camille, Ballinger explică:

— La nivel sociologic, din punctul de vedere al unui public mai puțin avizat, anumite lucrări sunt considerate capodopere, dar nu și pentru specialiști. Este vorba, după cum spuneam și de un nivel istoric. Un roman

clasic nu e neapărat o capodoperă. *Necropolis*, de Libermann, este o capodoperă, dar deocamdată nu a devenit un clasic. În ce privește *Zece negri mititei*¹⁰ se întâmplă pe dos. *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd?*¹¹ este și capodoperă și un clasic al genului.

— Nu cunosc toate subtilitățile, spuse Camille. Dacă aș fi profesor de literatură, aș percepe, fără îndoială, nuanțele. Dar, din păcate, anchetez niște crime în care sunt eviscerate femei în carne și oase... Deci, încă o dată: despre câte capodopere, romane clasice sau volume de referință vorbim? Cu aproximație...

— Din perspectiva asta, vreo trei sute. Mai mult sau mai puțin...

— Trei sute... Ați putea să-mi faceți o listă a volumelor cu adevărat... notabile și să-mi spuneți unde aș putea găsi rezumatele acestora? Am putea efectua o căutare computerizată folosind câteva elemente semnificative din fiecare lucrare...

— De ce îmi cereți asta mie?

— Caut un specialist capabil să structureze, să sintetizeze unele cunoștințe. La Omoruri nu prea avem specialiști în literatură. Mă

¹⁰ Roman polițist al autoarei Agatha Christie.

¹¹ Roman polițist scris de Agatha Christie.

gândisem să apelez la un librar...

— Grozavă idee! se grăbi Ballinger.

— Cunosc unul, dar nu prea vrea să colaboreze. Prefer să mă adresez, cum să spun, unui funcționar public.

„Punct ochit, punct lovit”, păru să gândească Ballinger. Utilizarea acestei denumiri pompoase nu-i prea lăsa loc de întors și făcea trimitere la mai mult decât o datorie de onoare.

— Bine, să vedem. Mă rog... Lista nu-i chiar așa de greu de întocmit. Dar selecția va fi subiectivă.

Camille făcu semn că înțelegea foarte bine.

— Va trebui să fac rost de niște lucrări monografice, de rezumate. Aș putea apela și la câțiva studenți... în două zile e bine?

— Perfect.

4

Interesul pe care îl suscită bombele mediatice se măsoară după mijloacele de care dispune Poliția. Lui Camille i se repartiză o sală uriașă, la subsol. Fără ferestre.

— Dacă ar fi fost încă o victimă, cred c-am fi avut dreptul și la ferestre, comentă el.

— Poate că da, îi răspunse Le Guen. Dar una în minus ar fi însemnat că te-ai lins pe bot de computere.

Cinci baze computerizate erau în curs de amenajare, muncitorii instalau panouri din plută pentru afișarea informațiilor, aparate cu apă caldă și rece pentru cafea instant, mobilier pentru birouri, mese, scaune și linii telefonice. Judecătoarea îl sună pe mobil pentru a stabili momentul primei informări. Conveniră să stea de vorbă a doua zi la 8:30.

La 18:30 echipa era completă. Nu mai lipseau decât două-trei scaune. Ca de obicei, Camille țină prima ședință de lucru în picioare.

— În primul rând, să facem prezentările. Sunt inspectorul-șef Verhoeven. O să-mi spuneți mai scurt, Camille. Louis, aici de față, va coordona întreaga echipă. Toate rezultatele obținute se vor aduna la el. Tot el se ocupă cu împărțirea sarcinilor.

Cei patru nou-veniți îl priveră pe Louis în tăcere, clătinând din cap.

— Maleval. Teoretic e Jean-Claude, practic i se zice Maleval. Se ocupă de toată baza materială. Vorbiți cu el despre tot ce e legat de computere, autovehicule, orice alte materiale etc.

Privirile se îndreptară spre cealaltă parte a sălii, unde Maleval ridică o mână, în semn de bun venit.

— În sfârșit, Armand. Împreună cu mine, este unul dintre cei mai vechi în meserie. Nu o să găsiți altul mai bun pentru sarcinile tehnice. Dacă aveți orice nedumerire în legătură cu vreo pistă în lucru, puteți conta pe el. Vă va ajuta. E un tip extrem de generos.

Armand lăsă nasul în jos și roși.

— Bun. Acum urmează bobocii.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie și o despături:

— Elisabeth...

O femeie la vreo patruzeci de ani, corpolentă, cu tenul deschis la culoare, purtând îmbrăcăminte fără vârstă.

— Bună! zise ea ridicând mâna. Mă bucur să mă aflu printre voi.

Camille o plăcu. Vorbea și se purta fără fașoane.

— Bun venit, Elisabeth. Ați lucrat la vreun caz mare?

— La „Îngerul Versini”...

Toată Poliția Judiciară își amintea de Corsicanul din Paris, care strangulase unul după altul doi copii și le scăpase tuturor printre degete în timpul unei urmăriri de opt

săptămâni. Fusese omorât pe bulevardul Magenta, în urma unei curse care făcuse multe pagube. Presa făcuse mare tapaj.

— Bravo... Sper ca alături de noi să vă îmbogățiți palmaresul.

— Așa sper și eu...

Părea nerăbdătoare să se pună pe treabă. Îl privi scurt pe Louis și se mulțumi să-i zâmbască amical și să-l salute.

— Fernand? întrebă Camille, după ce-și consultă lista.

— Eu, răspunse un bărbat în jur de cincizeci de ani.

Camille îl ghici imediat. Aer grav, privire ușor pierdută, ochi tulburi, ten pământiu, de alcoolic. Pragmatic, Le Guen îl sfătuisese: „Fă-ți treaba cu el dimineața. Pe urmă, nu mai ai cu cine...”

— De la Moravuri, nu?

— Da. Nu prea știu cum stau lucrurile la Omoruri.

— O să ne fiți extrem de util, sunt convins... adăugă Camille, arătându-se mai încrezător decât se simțea în realitate. O să lucrați cu Armand.

— Deduc că tu ești Mehdi? întrebă el în final, adresându-se unui tânăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani.

Blugi albaștri, tricou ostentativ, purtat fără pic de ostentație, mușchi lucrați serios la sală, căști de mp3-player atârând neglijent în jurul gâtului. Mehdi avea o privire întunecată și ascuțită, care lui Camille îi părea seducătoare.

— Absolut. Brigada 8... Mă rog... Lucrez acolo de puțin timp.

— Nu-i nimic, o să capeți experiență. Bun venit! O să faci echipă cu Maleval.

Cei doi își făcură un semn de conveniență înainte ca Verhoeven să se fi putut gândi la regula în virtutea căreia îl tutuise pe tânăr și le vorbise celorlalți cu „dumneavoastră”. „Vârsta e de vină”, își spusese fără regrete.

— Și, în sfârșit, Cob, zise Camille băgând hârtia în buzunar. Ne cunoaștem, dar n-am lucrat niciodată împreună...

Cob ridică o privire inexpressivă.

— Nu. Încă nu.

— El va fi informaticianul echipei.

Cob nu avu nici o reacție auzind murmurul care cuprinse echipa și se mulțumi să salute printr-o ușoară ridicare a sprâncenelor. Toți auziseră despre isprăvile lui.

— Dacă-ți lipsește ceva, vorbește cu Maleval. O să rezolvăm în cel mai scurt timp.

Joi, 17 aprilie

1

— Până acum, nici un element nu dezmente ipoteza inițială. E clar că făptuitorul urăște femeile.

Judecătoarea Deschamps ținuse prima ședință de sinteză la ora stabilită, fără să întârzie nici o secundă. Doctorul Crest își pusese servieta pe o masă și consulta doar cele câteva însemnări de pe o foaie cu pătrățele. Scria cu litere alungite și aplecate.

— Scrisoarea completează profilul pe care încercasem să-l creionez zilele trecute. Avem de-a face cu un ins cultivat și pretențios. A citit mult și nu numai romane polițiste. Are, cu siguranță, studii superioare de filologie, filosofie, istorie sau ceva asemănător. Științe umaniste, probabil. Plin de sine deoarece vrea să arate că este un om cultivat. E de notat tonul călduros cu care vi se adresează, domnule inspector-șef. Vrea să vă placă. La rândul lui, vă place foarte mult. Și vă cunoaște.

— Personal? întrebă Camille.

— Sigur că nu. Cu toate că... orice e posibil. Cred totuși că vă cunoaște mai degrabă de la televizor sau din ce s-a scris în presă...

— Sincer, aş prefera să fie așa, râse Camille.

Cei doi bărbați își zâmbiră cu sinceritate. Pentru prima dată se priveau așa. Se știe că primul surâs reprezintă pentru bărbați ori un semn de prietenie, ori unul aducător de neazuri.

— V-ați arătat extrem de abil dând anunțul, continuă Crest.

— Ei...

— Da. Ați pus întrebarea potrivită. Scurtă și fără trimitere directă la el. I-ați cerut să vă vorbească despre „opera” sa. Și asta i-a plăcut la nebunie. Dacă l-ați fi întrebat despre mobilul faptelor sale, ar fi fost un dezastru. Cu ajutorul întrebării l-ați lăsat să creadă că îl cunoașteți, că l-ați înțeles și el s-a simțit pe teren sigur.

— Vă mărturisesc că n-am prea stat să mă gândesc la toate astea.

Pentru un moment, Crest lăsă în suspans comentariul lui Camille, apoi continuă:

— Ei, poate că totuși v-ați gândit, nu? Important e rezultatul. Nu sunt însă sigur că am aflat ceva în plus despre ce îl motivează.

Mărturisește că dorește să realizeze o „operă de artă”, că vrea să se ridice, cu falsă modestie, la înălțimea marilor modele pe care și le-a ales.

— De ce oare? întrebă Elisabeth.

— Asta-i altă mâncare de pește.

— Să fie vorba despre un scriitor ratat? continuă ea, dând glas bănuiei care trecea prin mintea tuturor.

— S-ar putea. De ce nu? E cea mai plauzibilă ipoteză.

— Dacă e un scriitor ratat, trebuie să fi scris ceva, preluă Mehdi. Trebuie să facem săpături prin edituri!

Naivitatea tânărului nu surprinse pe nimeni. Camille suspină ușor, în timp ce își masa pleoapele:

— Mehdi... un francez din doi are pretenții de scriitor. Celălalt se crede pictor. Editorii primesc anual mii de manuscrise. Și editori sunt câteva sute. Gândindu-ne cel puțin la ultimii cinci ani...

— OK, OK, îl întrerupse Mehdi, ridicând mâinile ca pentru a se apăra.

— Câți ani să aibă? întrebă Elisabeth, încercând să-i vină în ajutor.

— Patruzeci-cincizeci.

— Nivelul de cultură? întrebă Louis.

— Dincolo de medie, aş spune. Ține să demonstreze că e cult.

— De exemplu, trimițând scrisoarea tocmai din Courbevoie... completă Louis.

— Chiar așa! fu de acord Crest, puțin surprins. Aveți dreptate. În teatru, se numește „efect scontat”. E puțin... demonstrativ. Poate că aceasta va fi șansa noastră. E foarte prudent, dar atât de pătruns de importanța sa, încât s-ar putea să facă greșeli. E obsedat de o idee despre care îi place să creadă că îl va înălța spiritual. E foarte clar că are mare nevoie să fie admirat. Pe de altă parte, e interiorizat, întors asupra lui însuși. Poate că asta e esența contradicției sale. Sigur că mai are și altele.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Camille.

— Sigur că mai există multe zone obscure în profilul său, dar una dintre ele mă nedumerește cel mai mult. De ce să meargă tocmai la Glasgow ca să dea viață scenelor imaginate de McIlvanney?

— Pentru că acolo le plasase autorul.

— M-am gândit și eu la asta. Și atunci, cum se explică plasarea crimei din *American Psycho* în Courbevoie, când ea are loc la New York?

Contradicția asta nu-i trecuse nimănui prin

cap, recunosc Camille.

— Crima din Tremblay trebuia să se petreacă și ea în străinătate. Nu știu exact unde, dar...

— În Los Angeles, îl ajută Louis.

— Aveți dreptate, spuse în final Camille. Chiar că nu mai înțeleg nimic.

Încercă să-și scoată deocamdată această idee din minte.

— Pentru moment, trebuie să ne gândim la următorul mesaj, spuse el.

— Suntem obligați să ne apropiem de el. Să-i punem întrebări despre mobilul faptelor sale ar însemna să aruncăm pe apa sâmbetei toate eforturile de până acum. Trebuie să-l tratăm ca de la egal la egal. Trebuie să îi păreți un om care îl înțelege cu adevărat.

— Aveți sugestii? întrebă Camille.

— Nimic personal. O întrebare legată de următoarea crimă, poate. Apoi mai vedem.

— Revista apare luna. Altfel spus, o săptămână distanță între fiecare anunț. Asta înseamnă mult timp. Prea mult.

— Am putea să ne mișcăm mai repede.

Vocea lui Cob se făcu auzită pentru prima dată.

— Revista are un site pe internet. Am verificat. Am putea da anunțuri online. Apar a

doua zi.

Camille se retrase împreună cu doctorul Crest, ca să compună textul celui de-al doilea anunț. Îl trimiseră apoi prin e-mail judecătoarei Deschamps. Anunțul conținea doar trei cuvinte: „Și dalia dumneavoastră...?” Era semnat și de data asta cu inițialele lui Camille Verhoeven. Cob fu însărcinat să îl plaseze pe site.

2

Lista întocmită de Ballinger conținea o sută douăzeci de titluri. „Rezumatele vi le trimit în șase zile”, adăugase el, cu litere de mână. O sută douăzeci! Imprimare pe două coloane însumau probabil doi, trei ani de lectură. Un mic breviar al amatorilor de literatură polițistă, o mică bibliotecă ideală, perfectă pentru cititorul hotărât să-și construiască o solidă cultură în domeniu, dar inoperabilă în cazul unei anchete criminale. Camille nu se putu abține să caute printre titluri numărul celor pe care le citise (descoperi doar opt) și al celor pe care le cunoștea (numărul total se ridica la șaisprezece). Regretă o clipă că asasinul nu era amator de pictură.

— Câte din cărțile astea cunoști? îl întreabă pe Louis.

— Nu știu. Vreo patruzeci, poate...

Ballinger alesese în cunoștință de cauză și era chiar ce i se ceruse, dar o listă atât de lungă făcea cercetarea imposibilă. Gândindu-se mai bine, Camille își dădu seama că ideea lui era proastă, deși avusese intenții bune.

La telefon, Ballinger se arătase destul de mândru de sine.

— Suntem pe cale să adunăm rezumatele. Trei dintre studenții mei lucrează la asta. Și-au făcut bine treaba, nu?

— E prea mult, domnule Ballinger.

— Nu vă faceți griji, nu sunt prea ocupați semestrul acesta...

— Mă refeream la listă: o sută douăzeci de titluri. N-o să putem...

— De câte ați avea nevoie?

Tonul universitarului dovedea că cei doi trăiau pe planete diferite: unul pe pământul nostru cel de toate zilele, cu crimele și nebunia lui, celălalt în sferele înalte ale culturii.

— Sincer să fiu, chiar nu știu.

— Nu pot hotărî în locul dumneavoastră...

— Dacă ucigașul nostru alege în funcție de propriile gusturi, continuă Camille

prefăcându-se că nu-i observă iritarea, lista pe care v-o cer va fi de nefolosit. După primele elemente pe care le avem la dispoziție, omul are cultură în domeniu. Ar fi de mirare ca pe lista lui să nu figureze măcar două-trei romane clasice. Aici am avea nevoie de o mână de ajutor. Aici ați putea interveni dumneavoastră.

— O să revizuiesc eu însumi titlurile.

Camille mulțumi în gol. Ballinger închisese deja.

Vineri, 18 aprilie

1

Armand și Fernand formau un duet foarte simpatic. La două ore după prima întâlnire, semănau cu un cuplu vârstnic: Armand îi subtilizase deja ziarul, stiloul și carnețelul, se servea fără rușine din pachetul lui de țigări (vârâse chiar câteva în buzunar, făcându-și rezerve pentru seară) și se prefăcea a nu băga în seamă scurtele absențe ale lui Fernand, care revenea în mod regulat de la baie mirosind a bomboane mentolate. La ordinele lui Louis renunțaseră la lista mult prea vastă a fabricanților de tapet și se concentrau acum asupra programelor imobiliare la care ar fi putut apela criminalul când se hotărâse să caute studioul din Courbevoie. Făcându-se totuși util, Mehdi plecase să dea o raită pe la poșta centrală din Courbevoie, pentru a încerca să găsească un martor mai mult decât improbabil, în timp ce Maleval se interesa despre eventualii cumpărători de camere Minox. La rândul său, la indicația judecătorei, Louis plecase să verifice lista cu

abonații la *Nopti albe*.

Pe la mijlocul dimineții, Camille avu surpriza de a primi vizita profesorului Ballinger. Nici urmă din furia sau iritarea din ajun. Intră în sală afișând o emotivitate ciudată.

— Nu era necesar să vă deplasați... începu Camille. Abia pronunțate aceste cuvinte, înțelese că mai ales curiozitatea îl mânase pe Ballinger să aducă personal informațiile pe care le-ar fi putut trimite pe e-mail: privea în jur cu uimirea plină de fascinație a unui vizitator în catacombele romane.

Camille făcu onorurile, i-i prezentă pe Elisabeth, Louis și Armand, singurii prezenți în acel moment, insistând asupra „ajutorului prețios” pe care îl primeau din partea profesorului...

— Am refăcut lista...

— Sunteți extrem de amabil, îi spuse Camille, luând foile prinse cu agrafe pe care i le întindea Ballinger.

Cincizeci și unu de titluri, fiecare urmat de un rezumat, mergând de la un rând la un sfert de pagină. Le parcurse, reținând ici-colo câteva: *Scrisoarea furată*¹², *Afacerea*

¹² Povestire scrisă de Edgar Ala Poe.

*Lerouge*¹³, *Câinele din Baskerville*¹⁴, *Misterul camerei galbene*¹⁵...Ridică brusc ochii spre posturile computerizate. Odată epuizat efortul cerut de bunele maniere, se grăbea să scape de Ballinger.

— Vă mulțumesc foarte mult, îi spuse, întinzându-i mâna.

— Aș putea să vă ajut cu câteva comentarii.

— Rezumatele par extrem de clare.

— Dacă aș putea...

— Ați făcut deja mult. Ajutorul dumneavoastră este foarte prețios.

În ciuda problemelor pe care și le făcea Camille, Ballinger nu se ofuscă.

— În cazul acesta, vă las, spuse el cu o ușoară urmă de regret.

— Mulțumesc încă o dată.

Odată ieșit profesorul, Camille se repezi la Cob.

— Iată o listă cu romanele „clasice”.

— Să ghicesc...

— Extragem elementele esențiale care țin de crimele descrise în cărți. Căutăm cazuri nerezolvate care corespund acestor criterii.

— Când spui „noi”...

¹³ Roman de Emile Gaboriau.

¹⁴ Roman de Arthur Conan Doyle.

¹⁵ Roman de Gaston Leroux.

— Mă refer la tine, zâmbi Camille.

Făcu câțiva pași și se întoarse, preocupat de un gând.

— Mai am nevoie de ceva...

— Camille, ce mi-ai cerut o să-mi ia ore...

— Știu, știu. Totuși, mai vreau ceva... Ceva destul de complicat.

Cob nu era omul pe care să-l iei la sentiment. Sentimentele lui, la fel întreaga sa persoană, țineau exclusiv de lumea informaticii. Nimic nu-l putea provoca mai mult decât o căutare dificilă. Poate doar una imposibilă.

— Are legătură tot cu cazurile nerezolvate. Aș vrea să folosim informațiile de care dispunem despre modurile de operare.

— Și ce căutăm?

— Elemente ieșite din comun. Unele care n-au ce căuta în context, lucruri despre care ne întrebăm ce naiba caută acolo. Crime izolate, cu indicii incoerente. Mai întâi periem lista cu clasicii literaturii polițiste, dar poate că tipul operează în funcție de propriile gusturi. Ar fi putut lua ca model cărți care nu se găsesc pe listă. Singura modalitate de a le repera sunt elementele iraționale, cele care nu se potrivesc cu nimic deoarece sunt extrase din anumite romane.

— Nu prea există un asemenea mod de căutare.

— Știu. Dacă ar fi existat, n-aș fi apelat la tine. Aș fi luat un computer și aș fi căutat singur...

— Aria de căutare...?

— Să zicem națională, din ultimii cinci ani.

— O nimica toată!

— Cât timp o să-ți ia?

— Nu știu încă, spuse Cob gânditor. Mai întâi trebuie să găsesc o metodă...

2

— L-ai luat în colimator încă de la început, nu? zise Camille surâzând.

— Nu neapărat, se apără Louis. Mă rog... N-ar fi primul criminal care anunță el însuși poliția.

— Da, mi-ai mai spus-o.

— Știu, dar acum am niște elemente în plus.

— Dă-i drumul!

— Jerome Lesage, patruzeci și doi de ani, celibatar. Librăria a fost a tatălui său, decedat în 1984. A studiat la Facultatea de litere. Sorbona. Lucrarea lui de diplomă se numește

Elemente de oralitate în romanul polițist.
Calificativ: foarte bine. Familie: o soră, Claudine, de patruzeci de ani. Locuiesc împreună.

— Glumești, nu?

— Deloc. Au un apartament deasupra magazinului. Amândouă moștenite. Claudine Lesage, căsătorită în 1985 cu Alain Froissart. Data căsătoriei, 11 aprilie...

— La fix!

— Data e importantă: soțul, mort în accident de mașină în data de 21, adică zece zile mai târziu. Fusesse moștenitorul unei averi importante, familie din nord, pe vremuri industriași în domeniul lânii, ulterior specializați în producerea de haine *pret-a-porter*. Tipul era unicul fiu. La 21 aprilie 1985, soția moștenește totul. Stă o vreme într-un spital de psihiatrie și în anii care urmează, de două ori, pentru perioade mai lungi, în diverse case de sănătate. În 1988 revine definitiv la Paris. Se mută la fratele ei. În prezent e tot acolo.

Tipul pe care îl căutăm are resurse, iar Lesage e plin de bani. Punct ochit, punct lovit. Doi, calendarul. La 10 iulie 2001, asasinarea lui Grace Hobson în Glasgow. Magazinul e închis toată luna iulie. Fratele și

sora sunt în vacanță. Oficial, în Anglia. Lesage are o cunoștință la Londra și, aparent, stă la aceasta cincisprezece zile, între 1 și 15. Din Londra la Glasgow zborul durează aproximativ o oră.

— Cam îmbârligată treaba.

— Dar e posibil. La 21 noiembrie 2001, asasinarea Manuelei Constanza. În apropiere de Paris. Ușor pentru Lesage. Nimic deosebit în programul său. 11 aprilie, Courbevoie. Idem. Paris, Tremblay și Courbevoie sunt în apropiere. Deci nu e imposibil.

— Totuși, e cam subțire...

— Tipul ne indică două cărți din trei... Sună el însuși în cazul celei dintâi. Nu putem interpreta corect motivul pentru care dă informații presei. Pretinde că i s-a întins o cursă... Poate că are chef să-și facă reclamă...

— E posibil...

— Colac peste pupăză, e abonat și la *Noapți albe*, completă Louis, scoțând mai multe foi.

— Louis, îl temperă Camille luând documentul și începând să-l răsfoiască. Omul e librar. E normal să fie abonat la toate revistele de specialitate. Uită-te, sunt zeci de librari care au un astfel de abonament. În plus, e vorba de librari, scriitori, servicii de documentare, ziare, de toate. L-aș putea găsi

chiar și pe tata... Aha! Uite-l! Ca să nu mai vorbim că toată lumea are acces la site-ul lor de internet, anunțurile pot fi consultate gratuit și...

Louis ridică mâinile în semn de capitulare.

— Bun și acum ce propui?

— O anchetă la nivel financiar. Ca în orice magazin, în librărie se vehiculează multe lichidități. Ar trebui verificate mai îndeaproape intrările, ieșirile, achizițiile, dacă apar cheltuieli masive și nejustificate etc. Crimele astea sunt costisitoare...

Camille reflectă.

— Fă-mi legătura cu judecătoria.

Sâmbătă, 19 aprilie

1

Gara Lyon. Ora 10 dimineăta.

Observând-o înaintând spre el cu un mers de rață, Camille rămase surprins văzând că Irene avea fața mai rotundă decât la plecare și burta mult mai mare. Se grăbi să-i ia troleul. O sărută stângaci. Părea epuizată.

— Cum a fost? întrebă el.

— În mare, știi deja, răspunse ea, respirând greu.

Luară un taxi și odată ajunși acasă, ea se prăbuși pe canapea cu un suspin de ușurare.

— Îți pregătesc ceva?

— Un ceai, te rog.

Îi povesti apoi despre sejur.

— Tata nu face decât să vorbească. Și întotdeauna numai despre el. Ce vrei, asta e tot ce știe.

— Epuizant.

— Totuși, sunt drăguți.

Camille se gândi cum ar fi să-și audă într-o bună zi propriul fiu afirmând că taică-său e drăguț.

Îi ceru noutăți despre anchetă. El îi dădu o copie a scrisorii criminalului, în timp ce cobora să verifice cutia poștală.

— Mâncăm împreună? întrebă ea la întoarcerea lui.

— Nu prea cred... răspunse el dintr-odată palid, ținând în mână un plic închis.

Scrisoarea fusese trimisă din Tremblay-en-France.

Dragă domnule comandant,

Sunt extrem de fericit că vă interesați de opera mea.

Știu că acționați în toate direcțiile posibile, iar asta înseamnă pentru dumneavoastră și echipa dumneavoastră multă muncă și osteneală. Îmi pare sincer rău. Credeți-mă că, dacă aș putea să vă ușurez sarcina, aș face-o fără ezitare. Dar am o operă de terminat și știu că mă înțelegeți.

Of, eu pălăvrălesc aici și tot pălăvrălesc în loc să vă dau un răspuns.

Dulcele sărut al Daliei.

Ce minunăție romanul acesta, nu? Și, fără falsă modestie, ce magnific omagiu i-am adus. Dalia „mea”, așa cum o numiți atât de drăguț, era o târfă de ultimă speță. Total lipsită de grație, puțin vulgară, dar atât de

asemănătoare cu Evelyne. De la prima noastră întâlnire, am înțeles că i-ar sta mult mai bine în cartea lui Ellroy decât pe stradă. Înfațișarea ei era, cum să spun, adecvată. Ellroy o descrie, dar mai mult după moarte decât în viață. Noapți întregi mi-am repetat în gând frazele din roman, bântuind în neștire cartierele pariziene cu bordeluri. Ajunsesem să cred că nu voi găsi nicicând această perlă rară. Și iat-o într-o zi apărând din neant, în coltul străzii Saint-Denis. Era îmbrăcată în cel mai strident mod, cu cizme roșii și lenjerie foarte vizibilă prin decolteul larg și pe sub fusta despicată adânc în față. Zâmbetul ei m-a făcut să mă hotărâsc. Manuela avea o gură mare și părul negru-corb, nevopsit. Am întrebat care era prețul și am urcat împreună. O adevărată probă de curaj, Camille, vă asigur. Locul era mizerabil: camera mirosea a transpirație în așa hal, încât lumânarea parfumată care ardea pe o comodă nu făcea față, patul era o oribilitate pe care nici o persoană cu mintea întreagă nu ar fi vrut să se întindă. Am făcut-o în picioare, cel mai bine pentru toată lumea.

Restul a fost o mare problemă de strategie. Prostituatele astea sunt extrem de suspicioase și peștii lor, chiar dacă nu apar efectiv, își fac simțită prezența din umbră. Am fost nevoit să

revin de câteva ori, prefăcându-mă a fi un client liniștit, drăguț, nepretențios, atractiv.

M-am ferit însă să apar des pe acolo și la aceleași ore. Mă temeam ca prezența mea să nu se facă remarcată, în așa fel încât tovarășele ei să mă poată recunoaște mai târziu.

I-am propus apoi să ne vedem în altă parte, pentru o noapte întreagă. Nu am crezut că va fi atât de greu să negociem prețul. Trebuia să discut cu peștele ei. Aș fi putut să mă răzgândesc, să caut altă fată, dar proiectasem deja asupra ei toate imaginile din roman. În mintea mea, intrase în rol atât de bine, încât nu am avut curajul să renunț. Așadar, m-am întâlnit cu Lambert Grasul. Ce personaj! Nu știu dacă l-ați cunoscut în timpul vieții – ah, am uitat că e mort. Mă rog, o să revin la el. Era o figură extrem de... romanescă. Caricatural, dincolo de limita rezonabilului. M-a luat tare și eu i-am permis să o facă. Regulile jocului. Voia „să știe cu cine are de-a face”, mi-a explicat. Tare își mai iubea meseria tipul ăsta. Sunt sigur că-și maltrata fetele ca toți ceilalți, dar vorbea despre ele într-un fel extrem de protector, de patern. Pe scurt, i-am explicat că am nevoie de „fata lui” pentru o noapte. Vă asigur, Camille, că m-a escrocat la maximum...

Ce rușine! Mă rog, ăsta era jocul. Mi-a cerut să-i dau adresa locului întâlnirii. Lațul începea să se strângă. I-am dat una falsă, cu jena unui tip însurat. A fost de ajuns ca să-l conving. Cel puțin așa am crezut atunci. M-am întâlnit cu Manuela a doua zi, puțin mai departe, pe bulevard. Credeam că o să-mi tragă clapa, dar afacerea era avantajoasă pentru ei.

În cartierul Livy, la doi pași de groapa de gunoi, se găsesc mai multe clădiri nelocuite, preluate de stat și pregătite pentru demolare. Ferestrele unora sunt astupate cu pietre și bucăți de placaj, cu adevărat sinistre. Două dintre ele sunt goale. Am ales-o pe cea de la numărul 57. Am dus-o acolo. Am simțit că nu prea se simțea bine pătrunzând într-un asemenea cartier. M-am arătat drăguț, stângaci, chiar împiedicat, îndeajuns încât să câștig încrederea celei mai îndărătnice târfe.

Totul era pus la punct. De abia intrați, i-am aplicat o lovitură de ciocan în ceafă. A leșinat pe loc. Am târât-o apoi în beci.

S-a trezit două ore mai târziu, legată de scaun, goală, sub lumina crudă a lămpii. Tremura, cu privirea înnebunită de spaimă. I-am explicat tot ce urma să i se întâmple și în primele ore s-a zbătut o groază, încercând să se elibereze, a urlat, în ciuda scotch-ului lipit

pe gură, care nu-i lăsa nici o speranță să se facă auzită. Isteria ei mă agasa. Am ales să-i zdrobesc gamba încă de la început. Cu o bătă de baseball. După aceea, lucrurile au fost mult mai simple. Incapabilă să se ridice, nu-i rămăsese decât să se târască pe podea și destul de puțin, pe distanțe destul de scurte. Sarcina mea s-a ușurat considerabil, atât pentru a o biciui, cum scria în carte, cât și pentru a-i arde sânii cu țigara. Cel mai dificil era, cu siguranță, să obțin din prima surâsul Daliei negre. Nu aveam dreptul să greșesc. Ce moment, Camille, ce moment sublim!

În munca mea fiecare detaliu are, după cum știți, importanța lui.

Asta în felul în care un puzzle nu-și găsește forma perfectă decât în momentul în care toate piesele sunt la locul lor.

O piesă lipsă și opera devine altceva. Nici mai frumoasă, nici mai puțin frumoasă, dar diferită. Or, misiunea mea este de a face ca realitatea imaginară creionată de maeștri să fie reprodusă în detaliu. Acest „în detaliu” dă grandoare operei mele și studierea celui mai mic amănunt atârnă extrem de greu. De aici dorința mea de a reuși din prima acel surâs, de a-l reproduce la modul sublim. Arta mea înseamnă imitație, eu sunt un reproducător, un

copiator, o foaie albă așteptând să fie tipărită, aș putea spune. Abnegația mea este totală, devotamentul – fără limite. Mi-am dedicat viața altora.

Când am introdus lama sub ureche un centimetru, ținând-o de păr, cât mai strâns și mai aproape de craniu și când am crestat o rană profundă până la colțul gurii, am simțit în amploarea gestului meu, în urletul animalic care i s-a ridicat din rărunchi și a ieșit prin acea nouă jumătate de gură, din care sângele picura ca niște lacrimi grele, că în sfârșit opera mea se desăvârșea. M-am ocupat apoi de cealaltă jumătate de zâmbet: rana era poate un pic prea adâncă... Important este că acel surâs al Daliei a constituit pentru mine, după cum sigur vă imaginați, recompensa supremă. Acel zâmbet magnific reprezenta dintr-odată toată frumusețea lumii condensată într-o operă de artă. Am mai verificat încă o dată cât de mult sens căpăta misiunea mea datorită grijii pentru detalii.

După ce Manuela și-a dat sufletul, am tăiat-o așa cum se cerea, cu un cuțit de măcelar. Nu sunt specialist în anatomie și am fost nevoit să consult de mai multe ori un manual pe care îl studiasem deja îndelung, pentru a putea găsi viscerele lipsă ale Daliei negre. Cu intestinele

era simplu, la fel cu ficatul și stomacul. Dar știți oare unde se găsește vezica biliară?

Pentru a spăla bucățile, a trebuit să urc totul la etaj și, cum aceste clădiri nu mai au de mult apă și electricitate, am fost nevoit să folosesc apa de ploaie dintr-o cisternă pe care foștii proprietari o abandonaseră în grădina din spatele casei. Am avut grijă să-i spăl bine părul.

La primele ore ale dimineții, era deja prea multă lumină ca să pot termina opera la groapa de gunoi. Mă temeam că lumea începuse se iasă pe stradă și am preferat să mă întorc acasă. Eram zdrobit de oboseală, dar și fericit. A doua zi, la lăsarea întunericului, m-am întors pentru a termina treaba, aruncând cele două bucăți de corp la groapă, așa cum era scris în carte.

Singura mea greșală, dacă o pot numi așa, a fost că am trecut încă o dată cu mașina prin fața imobilului. Doar când am ajuns acasă mi-am dat seama că fusesem urmărit de o motocicletă. Tocmai împingeam ușa casei mele, când am auzit-o trecând pe stradă. Motociclistul, complet ascuns în spatele căștii de protecție, a întors pentru o clipă capul spre mine. Am înțeles în același moment că mă lăsasem descoperit. Manuela nu se întorsese

în timpul zilei, iar peștelui nu i se păruse probabil suspect, deoarece știa că lucrase în timpul nopții. Dar când fata nu apăruse nici în seara următoare... Mi-am dat seama că fusesem urmărit în ajun, fără să știu. Motociclistul revenise la imobilul unde mă văzuse intrând cu ea, mă detectase trecând pe acolo și mă urmărise... Lambert Grasul știa acum unde locuiesc, eram la mila lui și gata cu liniștea mea de toate zilele. Am părăsit imediat Parisul. N-a durat decât o zi, dar ce zi...! Ce angoasă, Camille! Trebuie să trăiești o astfel de situație pentru a înțelege. A doua zi însă, mi-am revenit. Am citit în ziare că Lambert fusese arestat pentru un jaf. Spre deosebire de polițiștii care îl arestaseră sau de judecătorul care îl condamnase, eu știam sigur că Lambert avea o strategie mai amplă și că nu luase parte la infracțiunea pentru care fusese condamnat. Opt luni. Convingerea că va ieși după numai trei luni era puțin pe lângă cât spera să scoată de la mine la ieșire. L-am așteptat calm. Nu am făcut nici o mișcare în primele săptămâni, ca să scap de supravegherea pe care Lambert o ordonase, cu siguranță, din închisoare. Cel mai prudent era să mă comport normal, să nu trădez nici o urmă de neliniște. Strategia mea a funcționat,

până la urmă. Omul nu m-a mai bănuir. Când am aflat că urma să fie eliberat sub control judiciar, mi-am luat câteva zile de concediu. M-am instalat în casa părintească pe care o am în provincie. Merg rareori acolo, pentru că nu mi-a plăcut niciodată. Îmi place doar grădina, dar casa e prea mare și izolată, acum, că satele din jur sunt părăsite. L-am așteptat cu răbdare. Probabil că era tare sigur pe el și foarte nerăbdător. A apărut fără întârziere, însoțit de un om de încredere. Au intrat în timpul nopții pe ușa din spate, vrând să mă ia pe nepregătite și i-am omorât pe amândoi cu pușca de vânătoare, trăgându-le câte un glonț drept în cap. L-am îngropat în grădină. Sper că nu vă grăbiți să-i găsiți... Asta e. Acum, când v-ați convins cât de scrupulos am lucrat, sunt sigur că mă cunoașteți mai bine și că măcar dumneavoastră apreciați toate operele mele, la justa lor valoare.

Cu toată simpatia.

Luni, 21 aprilie

1

Le Matin.

**Poliția îl contactează pe „Romancier”
prin anunțuri la mica publicitate.**

E clar că afacerea „Romancierul” se dovedește excepțională din toate punctele de vedere. Prin natura crimelor, în primul rând: poliția a găsit deja cadavrele a patru tinere (dintre care unul în Scoția), toate omorâte în condiții înfiorătoare. Prin felul în care operează criminalul, în al doilea rând (e un fapt cunoscut deja că asasinul acționează reproducând crime din romane polițiste). Nu în ultimul rând, prin felul în care poliția efectuează ancheta.

Inspectorul-șef Verhoeven, însărcinat cu dosarul, sub îndrumarea judecătorei Deschamps, a încercat să ia legătura cu criminalul în serie prin intermediul... unui anunț: „Vorbiți-mi despre BEE”. E vorba, evident, de Bret Easton Ellis, autorul american al lucrării American Psycho, din care s-a

inspirat „Romancierul” pentru dubla crimă din Courbevoie. Anunțul a apărut în ediția de luna trecută. Nu știm dacă asasinul l-a citit sau dacă a dat vreun răspuns, dar modul de lucru este cel puțin original. Încăpățânat, comandantul a dat un al doilea anunț, la fel de scurt ca primul: „Și dalia dumneavoastră...?” Acesta face trimitere la o altă crimă a „Romancierului”: uciderea unei tinere prostituate, inspirată din capodopera lui James Ellroy: Dulcele sărut al Daliei.

Am încercat să luăm legătura cu ministrul justiției, dar și cu cel de interne, ca să vedem dacă această metodă, prea puțin ortodoxă, avea aprobarea autorităților publice. Cei doi nu au dorit să facă declarații și îi înțelegem.

Deocamdată...

Camille aruncă ziarul cât colo, sub privirile prefăcut neatente ale întregii echipe.

— Louis! strigă el. Du-te și caută-l!

— Pe cine?

— Pe porcul ăsta împuțit. Te duci și mi-l aduci aici cu pielea-n băț! Rapid!

Louis nu făcu nici o mișcare. Se mulțumi să coboare privirea și să-și așeze șuvița. Armand își luă inima în dinți.

— Camille, ești pe cale să faci o mare

prostie. Îmi pare rău...

— Ce prostie? urlă el din nou.

Se învârtea ca leul în cușcă, punând mâna pe diverse lucruri și trântindu-le apoi la loc, în dorința vizibilă de a sparge ceva. Orice.

— Ar trebui să încerci să te calmezi!

— Armand, tipul ăsta mă scoate din minți. De parcă n-am fi deja în rahat până-n gât... Nici urmă de deontologie. Un nenorocit. El scrie, noi ne afundăm! Louis, mergi și caută-l!

— Am nevoie de...

— De nimic! Caută-l și adu-mi-l aici. Dacă nu vrea să vină, trimit brigada să-l scoată din redacție în șuturi și să-l aresteze preventiv!

Louis preferă să nu mai insiste. Era clar că șeful își pierduse cu totul simțul realității.

În clipa în care ieșea, Mehdi îi întinse telefonul lui Camille:

— Sefu', un ziarist de la *Le Monde*...

— Spune-i să se ducă dracului, zise acesta, întorcându-i spatele. Și dacă-mi mai spui „sefu’”, o să te duci și tu după el.

2

Louis era un tip prudent. Hotărî să se pună în pielea inspectorului-șef, ceea ce se

întâmpla mai frecvent decât s-ar fi putut crede. Reuși să-l invite pe Buisson „în numele inspectorului-șef Verhoeven” și acesta se prezentă de bunăvoie. Camille avusese timp să se calmeze. Dar la vederea ziaristului:

— Sunteți un dobitoc, Buisson.

— Vreți să spuneți că sunt „jurnalist”.

Antipatia reciprocă de la prima lor întâlnire reapăru spontan. Camille preferase să-l primească în biroul său, de teamă ca Buisson să nu prindă în timpul discuției vreo informație pe care nu trebuia s-o cunoască. Louis rămăsese lângă ei, gata să intervină în caz că lucrurile degenerau.

— Trebuie să știu de unde aflați toate aceste informații.

— Ușurel, inspectore! Suntem amândoi prea maturi ca să ne pretăm la un astfel de joc! Îmi cereți să vă dezvălui surse protejate de secretul profesional și o faceți cu bună știință...

— Unele informații țin de secretul anchetei. Am puterea să...

— Nu aveți nici o putere, i-o tăie Buisson. Și nici un drept!

— Am dreptul să vă arestez preventiv. Nu mă costă nimic.

— V-ar costa un scandal în plus. Aveți

vreun motiv? Vreți să-mi îngrădiți dreptul la libera informare?

— Scutiți-mă cu deontologia, Buisson! Vă faceți de râs. Chiar și tatăl meu...

— Și ce vreți să faceți, inspectore? Vreți să arestați toată presa pariziană? Suferiți de mania grandorii...

Camille îl privi un moment, ca și cum l-ar fi văzut pentru întâia oară. Buisson îl privea cu un surâs enervant, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață întreagă.

— De ce procedați în felul ăsta, Buisson? Știți prea bine cât de dificilă e ancheta asta, că trebuie să-l arestăm pe nebun și că tot ce scrieți ne împiedică să ne facem datoria.

Buisson păru să se destindă dintr-odată, ca și cum l-ar fi adus pe Camille exact unde dorise.

— V-am propus un târg, inspectore. L-ați refuzat. Nu e vina mea. Poate că v-ați răzgândit...

— Niciodată. Poliția nu încheie târguri cu presa.

Buisson zâmbi larg și se ridică, privindu-l pe Camille de la înălțimea staturii sale.

— Sunteți un tip eficace, inspectore, dar nu și prudent.

Camille continua să-l privească timp de

câteva secunde.

— Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule Buisson.

— A fost o reală plăcere. Oricând.

Adevărata plăcere se făcu simțită odată cu ediția de seară, de la ora 16. *Le Monde* prelua informațiile lui Buisson. Când îi telefonă lui Irene ca să afle cum se simte, ea îl anunță că la radio se întâmpla același lucru. Judecătoarea Deschamps nu-l sună direct pe el, ceea ce nu mirosea a bine.

Camille tastă: „Philippe Buisson, ziarist”.

Louis se aplecă spre ecran.

— De ce faceți asta? îl întrebă Louis când îl văzu dând clic pe un site care se autointitula „Totul despre ziariștii francezi”.

— Îmi place să știu cu cine am de-a face, răspunse Camille și așteptă rezultatele, care nu întârziară să apară.

Scoase un fluierat de surpriză.

— Măi să fie! E de viță nobilă, știai?

— Nu.

— Philippe Buisson de Chevesne, doar atât. Îți spune ceva?

Louis reflectă un moment.

— Ar trebui să aibă legătură cu familia Buisson din Mortiere, nu?

— O, da! zise Camille. Nu prea cunosc

treburile astea...

— Familie nobilă, ruinată în timpul Revoluției.

— Trăiască egalitatea! Ce informații găsim în plus? Studii la Paris. Facultatea de jurnalism. O primă slujbă la *Ouest-France*, colaborări la câteva cotidiene de provincie, un stagiu la FR3 din Bretagne, apoi *Le Matin*. Celibatar. Bun... Și lista cu câteva articole. Mă descurc, nu? Sunt pe cai mari...

Camille închise fereastra, apoi computerul. Se uită la ceas.

— Nu vrei să plecați acasă? îl întreabă Louis.

— Camille! îl strigă Cob, băgând capul pe ușă. Poți să vii, te rog?

3

— Prima căutare. Lista lui Ballinger a fost cea mai simplă, începu Cob.

Introdusesese în fișierul cazurilor nerezolvate elemente-cheie ale rezumatelor propuse de Ballinger și de studenții săi și extinsese căutarea la ultimii zece ani. Primul rezultat nu indicase decât cinci cazuri care ar fi putut corespunde unor romane celebre. Listarea

făcea un rezumat al fiecărui dosar, al momentului, al numelui anchetatorului, dar și al datei la care se renunțase la anchetă, din lipsă de rezultate. Pe ultima coloană, Cob adăugase titlul romanului corespunzător.

Camille se opri doar la elementele esențiale:

Iunie 1994 – Perrigny (Yonne) – asasinarea unei familii de agricultori (părinții și doi copii) – Sursă posibilă: Truman Capote – *Cu sânge rece*.

Octombrie 1996 – Toulouse – bărbat împușcat în ziua nunții – Sursă posibilă: William Irish – *The Bride Wore Black*.

Iulie 2000 – Corbeil – femeie găsită moartă în apa unui râu – Sursă posibilă: Emile Gaboriau – *Crimele misterioase*.

Februarie 2001 – Paris – polițist căzut la datorie în timpul unui jaf – Sursă posibilă: W. Riley Burnett – *Little Caesar*.

Septembrie 2001 – Paris – un polițist se sinucide în propria mașină – Sursă posibilă: Michael Connelly – *The Poet*.

— A doua sarcină, continuă Cob, lista cu „elemente iraționale”. A fost foarte complicat, adăugă el, apăsând pe tastatură. Am lucrat în mai multe etape: *modus operandi*, probe circumstanțiale, locuri ale faptelor și identitatea victimelor. O nebunie...

Pagina se opri în sfârșit la o fereastră. 37 de rânduri.

— Dacă lăsăm la o parte crimele fără premeditare, comentă Cob dând click și pe cele fără premeditare dovedită, ne rămân 25. Ți-am făcut o listă. Dintre acestea, 7 au autori multipli. Asta e a doua listă. Din cele 18 rămase, 9 au mobilități economice, victime foarte în vârstă, femei cunoscute ca sado-masochiste etc. Rămân 9.

— Foarte bine.

— E vorba de lista asta, de jos.

— Ceva interesant?

— Dacă vrei...

Aruncă o privire.

— Cum adică, dacă vreau?

— În nici una dintre situații nu apar indicii bizare. Mă rog, în sensul în care vrei tu. Sunt câteva necunoscute, bineînțeles, dar nimic total incoerent, nici un obiect ciudat, nici o dată neobișnuită, nici o armă mai specială, nimic din ce căutăm noi.

— Să văd...

Camille se întoarce și ridică privirea spre Elisabeth.

— Ce părere ai?

— Scoatem toate astea din arhivă, le verificăm toată noaptea și discutăm la prima

oră...

— OK, dați-i drumul, spuse Camille scoțând lista din imprimantă și înmânându-i-o.

Elisabeth se uită și ea la ceas și îl privi întrebător. Camille își masă pleoapele.

— Mâine-dimineată, Elisabeth. Odată cu aurora cea cu degete trandafirii...

Înainte de a pleca și el, Camille îi trimise un e-mail doctorului Crest, propunându-i următorul text pentru viitorul anunț: „Și celelalte opere...? C.V.”

Mărți, 22 aprilie

1

Pe la 8, Elisabeth apărură în sala în care toți ceilalți erau adunați, trăgând după ea un cărucior pe care stivuiseră dosarele scoase din arhivă. Paisprezece dosare pe care le selectaseră utilizând lista lui Cob, nouă de o parte și cinci de cealaltă.

— Cum stăm cu Lesage?

— Judecătoria tocmai ne-a dat undă verde, răspunse Louis. Inițial a spus că nu avem destule dovezi pentru o arestare preventivă, dar Garda Financiară i-a permis lui Cob să acceseze toate conturile bancare ale familiei Lesage, activele, creditele ipotecare etc. Depinde de el de acum încolo.

Cob era deja concentrat și se apucase de treabă.

De când era acolo? Confiscaseră computerul lui Fernand – care oricum nu mai era în stare să distingă ecranul încă de după-amiază – și îl legaseră la al său. Silueta sa dispărea în acel moment în spatele celor două monitoare și se ghiceau mâinile zburând pe cele două

tastaturi pe care și le pusese în față, una sub alta, ca un cântăreț la orgă.

Camille privi gânditor grămada de dosare, apoi membrii echipei. Pentru a putea frunzări toate materialele trebuia să ai ochiul format și să lucrezi repede. Mehdi nu avea experiența necesară. Maleval venise cu fața lui de zile mari, aceea specifică unei nopți nedormite. Incapabil de concentrare. La Fernand nici nu îndrăznea să se gândească. Mirosea deja a vin și a bomboane mentolate.

— Bun. Elisabeth, Armand, Louis... și eu.

Se instalară toți patru la masa cea mare, pe care îi așteptau cutiile din arhivă.

— Astea sunt dosare de cazuri nerezolvate. Conțin elemente ieșite din comun, date care nu corespund profilului victimei și care ar putea fi legate de textul vreunei cărți. E o ipoteză cam trasă de păr, sunt de acord. Prin urmare, nu trebuie să pierdem prea mult timp cu ele. Obiectivul: redactarea unui rezumat clar al fiecărui caz. Cam două pagini... Pentru profesorul Ballinger și studenții săi. Ar trebui să ne poată spune dacă aceste cazuri se leagă în vreun fel de romane cunoscute. Așteaptă să primească rezumatele până la prânz.

Se opri un moment ca să reflecteze.

— Louis, trimite-i documentele prin fax și lui Jerome Lesage. Să vedem ce zice. Dacă reușim să facem rezumatele până la prânz, o să le parvină până la începutul după-amiezii și se pot apuca de treabă imediat.

Bătu din palme ca un om hămesit care urmează să se așeze la masă.

— Hai, la treabă! Trebuie să terminăm rezumatele înainte de prânz.

În atenția profesorului Ballinger

Avem aici nouă crime nerezolvate care ar putea fi inspirate de romane polițiste franțuzești sau străine. Se referă la șase femei, doi bărbați și un copil și sunt vechi de mai bine de zece ani. Brigada Omoruri ar vrea să coroboreze, cu cât mai multă precizie, elementele anchetei cu textul romanului care ar fi putut servi drept model.

Cazul 1 – 13 octombrie 1995 – Paris – negresă de treizeci și șase de ani, dezmembrată în cadă.

Indiciu inexplicabil:

După tranșare, corpul femeii a fost îmbrăcat în haine bărbătești.

Cazul 2 – 16 mai 1996 – Fontainebleau – agent comercial de treizeci și opt de ani,

împușcat în cap în pădurea Fontainebleau.

Indicii inexplicabile:

1. Armă rară, un Colt Woodsman, calibrul 22.

2. Hainele în care era îmbrăcată victima nu erau ale ei.

Cazul 3 – 24 martie 1998 – Paris – femeie însărcinată, de treizeci și cinci de ani, găsită eviscerată într-un depozit.

Indiciu inexplicabil:

La picioarele victimei, orfană crescută sub tutela DDASS, s-a găsit o coroană funerară inscripționată: „Pentru scumpii mei părinți”.

Cazul 4 – 27 septembrie 1998 – Maison-Alfort – bărbat de patruzeci și opt de ani, decedat în urma unei crize cardiace, găsit în fosa septică a unui garaj.

Indicii inexplicabile:

1. Victima, tehnician la o farmacie din Douai, a fost văzută la locul de muncă de trei martori diferiți, în ziua și pe la aproximativ aceeași oră.

2. Fusese omorât cu trei zile înainte de a fi transportat la garajul unde a fost găsit.

Cazul 5 – 24 decembrie 1999 – Castelnau

(65) – fetiță de nouă ani găsită spânzurată într-un cireș dintr-o livadă aflată la 30 de kilometri depărtare de domiciliu.

Indiciu inexplicabil:

Ombilicul tinerei victime fusese decupat cu un *cutter* înainte de spânzurare.

Cazul 6 – 4 februarie 2000 – Lille – moarte cauzată de hipotermie, o femeie de patruzeci și șapte de ani fără domiciliu.

Indiciu inexplicabil:

Corpul victimei a fost găsit într-un frigider în funcțiune dintr-un abator dezafectat, alimentarea cu electricitate fiind făcută de la un felinar din stradă.

Cazul 7 – 24 august 2000 – Paris – corpul gol al unei tinere strangulate scos din bena unei macarale de dragaj pe canalul Ourcq.

Indicii inexplicabile:

1. Victima avea un semn din naștere fals (pe interiorul coapsei stângi), făcut cu cerneală permanentă.

2. Nămol proaspăt scos din canal acoperea parțial corpul victimei, chiar dacă bena nu fusese folosită recent.

Cazul 8 – 4 mai 2001 – Clermont-Ferrand –

femeie de șaptezeci și unu de ani, văduvă, fără copii, împușcată cu două gloanțe în inimă.

Indiciu inexplicabil:

Crima a fost comisă și cadavrul s-a găsit într-un Renault fabricat în 1987, declarat radiat în urmă cu șase ani.

Cazul 9 – 8 noiembrie 2002 – La Baule – femeie de douăzeci și patru de ani, strangulată.

Indiciu inexplicabil:

Victima a fost găsită purtând haine de stradă, pe plajă și fusese acoperită cu zăpadă carbonică provenind de la un extingtor industrial.

3

La începutul după-amiezii, echipa se apucă de prima listă a lui Cob. Louis se ocupă de cazul din Perrigny, Elisabeth, de cel din Toulouse, Maleval fu însărcinat cu cel al polițistului împușcat în Paris, Armand, cu afacerea din Corbeil și Camille cu sinuciderea polițistului parizian.

Veștile bune nu se lăsară așteptate. Nici

unul dintre cazuri nu prezenta suficiente asemănări cu rezumatele propuse de Ballinger. Criminalul – știa acum cu certitudine – era scrupulos până în cele mai mici detalii, iar aici fiecare caz prezenta diferențe semnificative față de textul din care era posibil să fie inspirat. Louis termină primul, în mai puțin de trei sferturi de oră („imposibil...” se lamenta el cu seriozitate), urmat de Elisabeth și apoi de Maleval. Camille puse și el dosarul la loc în vraf, fără să poată scoate un suspin de ușurare.

— Cafea pentru toată lumea?

— Nu și pentru tine... spuse Armand, intrând în birou cu o privire sumbră.

Camille își împreună mâinile și apoi își masă încet pleoapele, într-o liniște mormântală.

Toate privirile erau ațintite asupra siluetei transparente a lui Armand.

— Cred că ar trebui să-l suni pe șeful de divizie. Și pe judecătoare...

— Despre ce e vorba? întrebă, în sfârșit, Camille.

— Despre *Crimele misterioase*, alea din *Orvical*.

— Orcival, îl corectă cu blândețe Louis.

— Orvical, Orcival, cum vrei tu, reluă

Armand. Dar pentru mine e cazul din Corbeil. Punct cu punct.

Tocmai atunci sună profesorul Ballinger.

Cu mâna liberă, Camille reîncepu să-și maseze pleoapele. Din locul în care se găsea vedea foarte bine panoul din plută pe care puseseră fotografiile dublei crime din Courbevoie (degetele tăiate ale fetei dispuse într-o corolă), ale crimei din Tremblay (o fotografie a corpului reasamblat al Manuelei Constanza) și ale celei din Glasgow (cadavrul micuței Grace Hobson în poziția aceea jalnică, de abandon). Simțea că nu mai putea respira.

— Noutăți? întrebă prudent.

— Nimic nu corespunde în totalitate vreunei lucrări pe care s-o cunoaștem, spuse Ballinger, pe un ton profesional. Unul dintre studenți a crezut că recunoaște cazul din martie 1998, treaba cu femeia eviscerată din depozit. E o carte pe care eu n-o cunosc. Se numește... *Asasinul din umbră*. Autorul ar fi un oarecare Philip Chub sau Hub. Un necunoscut. Am aruncat o privire pe internet și nu l-am găsit. Cartea trebuie să fie foarte veche, pentru că tirajul este epuizat. Cu privire la cazul agentului comercial din pădurea Fontainebleau... vă mărturisesc că am încă unele îndoieli. Există elemente care

nu se potrivesc, dar seamănă foarte mult cu *The End of the Night*, de John Dann MacDonald, dacă o știți...

4

Louis îi aduse lui Camille chitanța noului anunț pe care Cob îl transmisese și care urma să apară *online*, cel mai târziu în dimineața următoare. În momentul în care tânărul se pregătea să plece, Camille îl opri:

— Louis! Vreau să știu ce se petrece între tine și Maleval. Fața adjunctului deveni dintr-odată impenetrabilă.

Camille știu pe loc că nu avea să afle nimic.

— O treabă între bărbați...? încercă totuși, în speranța că îl va face să se răzgândească.

— Nu o treabă... E... o mică neînțelegere, nimic mai mult.

Camille se ridică și se apropie de el. În toate cazurile de felul acesta, Louis reacționa întotdeauna la fel. Părea că încearcă să se micșoreze, ca și cum ar fi dorit să anuleze diferența de statură dintre ei ori să sublinieze diferența de statut, gest care pe Camille îl flata și îl enerva în același timp.

— O să ți-o spun foarte clar, Louis, pentru

prima și ultima oară. Dacă neînțelegerile voastre au de-a face cu serviciul...

Nici nu apucă să termine și celălalt îl întrerupse:

— Nici nu se pune problema!

Camille îl privi un moment, neștiind ce atitudine să adopte.

— Oricum, treaba asta nu-mi place.

— E vorba de ceva personal.

— Intim?

— Personal.

— Trebuie să plec. Mă așteaptă Le Guen, renunță Camille, întorcându-se în birou.

Louis plecă în același moment. Camille pândi mâna cu care își îndrepta șuvița, dar nu-și mai amintea semnificația gestului. Rămase gânditor încă un moment, îl sună pe Cob pe linia internă și apoi decise, în sfârșit, să plece.

5

Pe la sfârșitul zilei, Le Guen termină de citit cele două informări pe care Camille le redactase în grabă. Lătit în noul fotoliu, ținea documentul cu mâinile sprijinite de burtă. În așteptare, Camille derula în minte filmul celor

două cazuri care tocmai apăruseră, cele pe care măcar reușiseră să le reconstituie.

Prima informare se referea la „asemănările aproape certe” descoperite de Ballinger între un roman american din 1950, intitulat *The End of the Night* și cazul din Fontainebleau.

La 16 mai 1996, într-o dimineață târzie, Jean-Claude Boniface și Nadege Vermontel descoperiseră în pădurea Fontainebleau cadavrul unui bărbat împușcat în cap.

Acesta fusese identificat curând drept Roland Souchier, agent comercial specializat în vânzarea de echipamente sanitare și instalații. Glonțul provenea dintr-un pistol automat de calibrul 22, armă puțin utilizată în regiune și neînregistrată. Portofelul, banii și cârdurile de credit dispăruseră. Ideea crimei pe motiv de jaf câștiga din ce în ce mai mult teren, având în vedere că unul dintre cârduri fusese utilizat la o benzinărie, la 30 de kilometri sud de locul faptei și că fugarul folosea mașina victimei.

Două indicii atrăseseră în particular atenția anchetatorilor. Era vorba, în primul rând, de arma automată de calibrul 22, puțin comună. Testele balistice indicau un Colt Woodsman, armă americană de competiție și de amatori, care nu se mai fabrica din anii '70. Pe tot

teritoriul Franței, fusese înregistrată doar în câteva locuri.

În al doilea rând, un fapt neobișnuit se lega de îmbrăcămintea victimei. Bărbatul purta în ziua morții o cămașă sport albastru-deschis și mocasini albi. Soția lui reținuse faptul încă din momentul identificării. Tipul nu avea astfel de haine. În declarație, femeia menționase chiar că „nu i-ar fi permis niciodată să poarte astfel de haine”.

— Nu cred că treaba asta stă în picioare... sugeră Le Guen.

— Nici eu nu cred.

Comparară elementele din dosar cu cele din cartea despre care le vorbise Ballinger. John D. MacDonald, numărul 689 din Seria Neagră.

Traducerea în franceză apăruse în 1962.

Pagina 163.

La vreo șapte-opt metri, o porțiune cu grohotiș. (...) Bărbatul de vreo treizeci și cinci de ani stătea lângă portiera deschisă a mașinii. Își masă ceafa și se strâmbă. (...) Era îmbrăcat cu o cămașă sport albastru-deschis, pătată de transpirație la subsuori, purta pantaloni gri și pantofi alb cu negru. (...).

— Puțin mai încolo, continuă Camille, autorul vorbește despre criminal.

Ținti din nou. O mică pată roșie apăru pe fruntea lui Beecher, la rădăcina părului, ușor spre stânga. Ochii i se deschiseră larg. Făcu un pas ca să depărteze picioarele, ca și cum ar fi vrut să-și mențină echilibrul. Apoi se prăbuși cu încetinitorul, parcă încercând să amortizeze căderea.

— Mda, făcu Le Guen, cu o mutră dezgustată.

Rămaseră un moment pe gânduri.

— Bun, zise Camille și eu sunt de părere că nu e ce așteptam noi. Sunt prea multe diferențe. Autorul cărții precizează că bărbatul „e lovit cu un cuțit”, că poartă „un ghiul masiv”. Nici vorbă de asemenea detalii în cazul cadavrului din Fontainebleau. În roman, anchetatorii găsesc la locul faptei un trabuc pe jumătate fumat și o sticlă cu coniac: din nou, nimic în cazul nostru. La fel în cazul cărții de joc de caro aruncate printre stânci. Nu, nu se potrivește.

Le Guen nu mai era atent.

Momentul de tăcere nu se ivise din cauza problemei în discuție, pe care amândoi o considerau deja clarificată, ci din pricina altei probleme, care îi conducea inevitabil spre țărături mai puțin liniștite...

— În cazul ăsta... zise Le Guen cu o voce

surdă, sunt de acord cu tine. Cred că trebuie s-o anunțăm pe judecătore.

Jean-Francois Richet nu era în vacanță, dar ocupația sa de reprezentant comercial îi lăsa ceva timp liber, mai ales în iulie. Îi propuse deci fiului său, în vârstă de șaisprezece ani, o partidă de pescuit pe Sena, ceea ce se și întâmplă la 6 iulie 2000. De obicei, băiatul alegea locul, în ziua aceea, Laurent tocmai căuta un loc potrivit, dar nu mai avu timp să-l găsească. Abia făcuse câțiva pași, că-și strigă tatăl cu o voce încordată și plină de spaimă: pe partea dinspre mal a râului plutea cadavrul unei femei. Corpul zăcea pe burtă, într-o porțiune cu apă puțin adâncă. Fața era înfundată în nămol. Purta o rochie gri, plină de noroi și sânge.

Douăzeci de minute mai târziu sosiră jandarmii din Corbeil. Ancheta, încredințată locotenent-colonelului Andreani, bătu pasul pe loc. O săptămână mai târziu, nu se știa aproape nimic în plus.

Tânăra caucaziană, de aproximativ douăzeci și cinci de ani, purta pe corp urmele unei bătăi violente. Fusese literalmente târâtă de păr, așa cum o arătau fruntea zdrelită și smocurile întregi de păr smuls. Asasinul o lovise în mod repetat cu un ciocan. Autopsia

făcută de un oarecare doctor Monier demonstra că victima nu murise în urma acestui tratament violent, ci mai târziu, după ce primise douăzeci și una de lovituri de cuțit. Fata nu fusese violată. Ținea însă în mână stângă o bucată de țesătură gri. Moartea survenise în urmă cu aproximativ patruzeci și opt de ore.

Anchetatorii stabiliră rapid că fata se numea Maryse Perrin, că locuia în Corbeil și fusese dată dispărută în urmă cu patru zile de către părinții ei. Prietenii și angajatorii confirmaseră și ei dispariția. Tânăra coafeză de douăzeci și trei de ani locuia pe Boulevard de la Republique la numărul 6, într-un apartament închiriat, cu trei camere, împreună cu verișoara ei Sophie Perrin. Avea o viață banală: mergea în fiecare dimineață la serviciu cu transportul în comun, se bucura de apreciere, ieșea la sfârșit de săptămână împreună cu verișoara ei în localurile la modă, îi plăcea să flirteze cu băieții, cu unii dintre ei se și culca. În mare, nimic deosebit. Plecase de acasă joi, în 7 iulie, pe la 7:30, îmbrăcată într-o fustă albă, o cămașă cu manșete de aceeași culoare, bluzon roz și pantofi fără toc și nu mai fusese văzută decât două zile mai târziu, purtând o rochie gri și

având capul pe jumătate îngropat în mocirlă. Moartea ei rămăsese inexplicabilă. Nici un element nu sugera felul în care dispăruse, cum ajunsese pe acest mal al Senei, ce se întâmplase cu ea în intervalul în care lipsise, pe cine întâlnise de ajunsese să fie omorâtă.

Anchetatorii găsiseră mai multe elemente bizare în acest caz, care la prima vedere părea banal. De exemplu, faptul că nu fusese violată, situație care de obicei apare în cazuri similare. Aici, nimic de felul acesta. Din câte constatasese legistul, ultimul ei raport sexual se produsese cu destul de mult timp în urmă, la o dată pe care procedeele științifice actuale o putuseră estima. Aproximarea se încadra într-un interval de câteva săptămâni. De fapt, chiar verișoara confirmase, în urma celui de-al doilea interogatoriu, că victima nu mai „ieșise” de mult, din cauza unei decepții în dragoste peste care încerca să treacă. Protagonistul poveștii de iubire, un oarecare Joel Vanecker, angajat la Poștă, fusese interogat și repede eliminat de pe lista suspectilor.

Adevărata ciudățenie era însă rochia gri pe care o purta. Fiind dispărută de mai multe zile, tânăra putuse să-și schimbe hainele chiar de mai multe ori, dar anchetatorii nu-și

puteau explica din ce motiv fata fusese pescuită îmbrăcată într-o rochie fabricată în jurul anului 1870.

Acest element fusese stabilit mai târziu, în timpul anchetei. Părinților și verișoarei li se păruse la început ciudat că fata era îmbrăcată într-o rochie de bal. Amănuntul nu se potrivea cu stilul ei, nici cu felul în care era cunoscută de ceilalți. De altfel, ea nu avea o astfel de rochie. Experților le atrăsese atenția și starea de deteriorare a rochiei, care nu se potrivea cu timpul petrecut de victimă în apă. Anchetatorii trimiseră deci țesătura la expertiză: fără îndoială, rochia fusese fabricată în regiunea pariziană. Se folosiseră o ață și o lucrătură specifice jumătății secolului al XIX-lea. Nasturii și fireturile permiteau o datare mai exactă: anul 1863, cu o aproximație de trei ani.

Li se ceruseră unor experți să-i evalueze prețul. Crima nu avea nimic gratuit, atâta vreme cât asasinul nu ezitase să arunce pe apa sâmbetei, împreună cu cadavrul, o rochie veche, de 3 000 de euro. Singura explicație plauzibilă ar fi fost că nu-i cunoștea prețul.

Se ordonase o anchetă în lumea anticarilor și a negustorilor de ocazie. Zona de investigație se limitase la împrejurimi, din

lipsă de personal. După săptămâni întregi de muncă, nu apăruse nimic relevant.

Se afirmase că tânăra „fusesse găsită în acea rochie” pentru că în momentul morții nu o purta. Fusesse bătută și ucisă în alte haine și după aproximativ 36 de ore fusesse îmbrăcată în rochia de bal. Chiar și aici apărea un detaliu inexplicabil. Asasinul nu se mulțumise să o arunce în apă. O așezase cu grijă. Atât pliurile rochiei, cât și adâncimea la care fața fusesse înfundată în nămol sugerau un calcul prealabil, un fel de precauție, lucru de neînțeles din partea unui individ care o ucisese cu lovituri de ciocan cu câteva ore mai devreme.

Sigur că amănuntul îi lăsase perplecși pe anchetatori.

Astăzi, grație descoperirii romanului *Crimele misterioase*, publicat de Emile Gaboriau în 1867, pe care Ballinger îl enumerase printre romanele fondatoare ale genului polițist, nici unul dintre bizarele amănunte nu mai constituia un mister. Contesa de Tremorel, victima din roman, era, la fel ca mica Perrin, o blondă cu ochi albaștri. Nu mai încăpea îndoială că maniera în care cadavrul fusesse așezat, felul în care fata fusesse ucisă și îmbrăcăminte ori bucata de țesătură pe care

o ținea în mână stângă – adică toate amănuntele – corespundeau punct cu punct poveștii din roman. Culmea minuțiozității: chiar și rochia fusese fabricată în anul în care se petrecea acțiunea din roman. Pentru Camille, nu încăpea îndoială. Se găsea în fața celui de-al patrulea caz.

— Mai puțin amprenta, remarcă Le Guen. De ce a lăsat o amprentă falsă pe fiecare cadavru, în afară de ăsta?

— Tipul nu și-a semnat crimele decât începând cu cea din Glasgow. Habar n-am de ce. Vestea bună e că nu au mai fost altele în trecut.

— Rezultă că nu ne mai rămân decât cele care vor urma... spuse Le Guen ca pentru sine.

6

Irene făcuse ceai.

Așezată într-unul din fotoliile din salon, privea cum ploaia începută pe seară bătea în geamuri cu o încăpățănare calmă, care spunea multe despre durata ei.

Se hotărâseră să ia o cină în familie. Irene nu mai prepara decât mâncare rece. Pe

deasupra, de la începutul lunii încoace nu mai avusese putere să gătească. Ideea principală era că nu mai putea anticipa ora la care urma ca ei să se așeze la masă.

— Vreme propice pentru crime, iubitele... spuse ea gânditoare, ținând ceașca în ambele mâini, ca și cum ar fi dorit să se încălzească.

— De ce spui asta? întrebă el.

— O, așa...

Luă cartea pe care se pregătea s-o răsfoiască și veni să se așeze la picioarele ei.

— Obo...

— Obosită?

Vorbiseră în același timp.

— Cum se numește asta? întrebă Camille.

— Nu știu. Comunicare subconștientă, cred.

Rămaseră așa îndelung, fiecare cu gândurile lui.

— Te plictisești, nu-i așa?

— Acum, da. Timpul trece prea greu.

— Vrei să faci ceva anume mâine-seară? o întrebă el, fără convingere.

— Să nasc. Ar fi bine...

— Trebuie să-mi găsesc trusa de prim ajutor.

Pusese cartea lângă el și întorcea distrat paginile, lăsând să se perinde picturi de

Caravaggio. Se opri la reproducerea tabloului *Magdalena în extaz*. Irene se aplecă ușor, ca să privească peste umărul lui. În tablou, Magdalena își ridică fața spre cer, cu gura deschisă și mâinile încrucișate pe pânțele. Părul lung și roșcat îi cade pe umărul drept, punându-i în valoare pieptul; are sânul stâng aproape dezgolit. Camille iubea această imagine de femeie. Reveni câteva pagini înainte și o privi o clipă pe Fecioară, pe care Caravaggio o surprinsese în tabloul *Popas în timpul fugii în Egipt*.

— E aceeași femeie? întrebă Irene.

— Nu știu.

Fecioara era aplecată asupra Pruncului. De data asta părul era roșcat, cu reflexe purpurii.

— Cred că se bucură, spuse ea.

— Nu, cea care se bucură e Therese.

— Atunci se bucură toate.

Magdalena în extaz, Fecioara cu Pruncul. Nu-i spusese, dar asta vedea când se gândea la ea. O simțea lipită de spatele lui, greoaie și caldă. Consecințele apariției lui Irene în viața lui fuseseră incalculabile. Îi cuprinse mâna care i se odihnea pe umăr.

Miercuri, 23 aprilie

1

Genul de femeie care nu-ți transmite nimic: nici frumoasă, nici urâtă, aproape fără vârstă. O figură cunoscută, familiară, ca a unei foste colege de clasă. În jur de patruzeci de ani, îmbrăcăminte de o cuminenie descurajantă, copia efeminată a fratelui său! Christine Lesage stă așezată în fața lui Camille, cu mâinile încrucișate cuminte pe genunchi. Îi e frică? E impresionată? Greu de spus. Își privește cu încăpățănare genunchii. Lui Camille i se pare că simte în ea o hotărâre care poate duce până la absurd. Dacă la față seamănă neobișnuit de mult cu fratele ei, Christine lasă să se întrevadă o voință mai puternică.

Și totuși, în ea e ceva rătăcit: ochii îi privesc în gol uneori, ca și cum ar trăi în altă dimensiune.

— Doamnă Lesage, știți pentru ce v-am chemat... începe Camille, dându-și jos ochelarii.

— Mi s-a spus că e vorba despre fratele

meu...

Vocea, pe care el o aude pentru prima oară, e subțire, cu tonul puțin prea ridicat, ca și cum ar încerca să răspundă unei provocări. Simpla manieră în care pronunță cuvântul „frate” spune deja multe. Un fel de reflex matern.

— Așa este. Avem unele întrebări în legătură cu el.

— Nu văd ce i s-ar putea reproșa.

— Asta o să încercăm să aflăm împreună, dacă mă ajutați. Aș vrea să clarificăm unele lucruri.

— I-am spus colegului dumneavoastră ce-am avut de spus.

— Da, continuă Camille arătând spre documentul din fața lui, dar n-ați zis mare lucru.

Christine Lesage își pune din nou mâinile pe genunchi. Pentru ea, întrevederea se apropia de sfârșit.

— Ne interesează în mod special vacanța dumneavoastră în Marea Britanie. În... (își puse ochelarii pentru un moment, ca să-și consulte notițele) iulie 2001.

— Nu am fost în Marea Britanie, domnule inspector...

— Inspector-șef.

— Am fost în Anglia.

— Sunteți sigură?

— Dumneavoastră nu?

— Ei bine, nu. La drept vorbind, nu... în orice caz, nu întreaga perioadă. Ați ajuns în Londra pe 2 iulie... Nu-i așa?

— Probabil...

— Sigur. Fratele dumneavoastră a părăsit Londra în data de 8, ca să plece la Edinburgh. În Scoția, doamnă Lesage. Adică în Marea Britanie, într-un fel. Biletul său confirmă întoarcerea în Londra în data de 12. Mă înșel?

— Dacă spuneți dumneavoastră...

— Adică nu v-ați dat seama că fratele dumneavoastră a lipsit cinci zile?

— Ați spus de pe 8 până pe 12. Asta înseamnă patru zile, nu cinci.

— Unde a fost?

— Ați spus-o chiar dumneavoastră: la Edinburgh.

— Ce căuta acolo?

— Avem acolo un colaborator. Și în Londra. Fratele meu îi vizitează ori de câte ori are ocazia. Afaceri, dacă vreți.

— Colaboratorul se numește M. Somerville.

— Așa este. M. Somerville.

— Doamnă Lesage, cred că avem o mică problemă. M. Somerville a fost interogat azi-

dimineată de poliția din Edinburgh. S-a întâlnit, într-adevăr, cu fratele dumneavoastră, dar numai în data de 8. În data de 9, domnul Lesage a părăsit orașul. Puteți să-mi spuneți ce a făcut între 9 și 12 ale lunii?

Camille are îndată sentimentul că a luat-o prin surprindere. Femeia adoptă un aer neîncrezător, plin de ranchiună.

— Vizite turistice, cred, spune ea în sfârșit.

— Turistice. Cum să nu! A vizitat Scoția, landuri, lacuri, castele, fantome și tot tacâmul...

— Scuțiți-mă de platitudini, domnule inspector...

— Inspector-șef. În opinia dumneavoastră, ar fi putut împinge curiozitatea turistică până la a face o vizită în Glasgow?

— N-am nici o opinie despre asta. Nu văd ce ar fi putut face acolo.

— S-o omoare pe Grace Hobson, spre exemplu?

Verhoeven și-a încercat norocul. S-au mai văzut alții care au mărturisit pentru mai puțin de atât. Christine Lesage nu se lasă prinsă în joc.

— Aveți vreo dovadă?

— Cunoașteți numele lui Grace Hobson?

— Îl știu din ziare.

— Să recapitulăm: fratele dumneavoastră părăsește Londra ca să meargă pentru patru zile la Edinburgh, nu rămâne acolo decât o zi, dar dumneavoastră nu aveți idee ce a făcut în cele trei zile rămase.

— Cam așa, da.

— Cam așa...

— Exact. Sunt sigură că nu a făcut nimic rău...

— Vom vedea. Să trecem la noiembrie 2001, cu permisiunea dumneavoastră.

— Colegul dumneavoastră m-a...

— Știu, doamnă Lesage, știu. O să mai vorbim doar despre asta și apoi o să vă las în pace. Deci, 21 noiembrie...

— Dumneavoastră vă amintiți ce ați făcut acum doi ani, în 21 noiembrie?

— Doamnă Lesage, întrebarea este pentru dumneavoastră, nu pentru mine! Fratele dumneavoastră lipsește des, nu?

— Domnule comandant, răspunse Christine, cu tonul răbdător cu care te adresezi unui copil, avem o afacere. Cărți de ocazie, la mâna a doua. Fratele meu cumpără și vinde. Vizitează biblioteci particulare ca să cumpere cărți, loturi, face expertize, cumpără de la alți librari, le vinde la rândul său alte

lucrări. Vă dați seama că toate astea nu se fac din spatele unui birou. Deci da, fratele meu lipsește des.

— Așa încât nu se știe niciodată pe unde umblă...

Christine Lesage se gândește un timp, reflectând asupra strategiei pe care urmează să o adopte.

— Nu credeți că am putea câștiga timp? Dacă mi-ați spune clar ce...

— E destul de simplu, doamnă Lesage. Fratele dumneavoastră ne-a sunat ca să ne sugereze o pistă pentru o crimă și...

— Și să mai vrei să ajuți poliția!

— Nu noi i-am cerut ajutorul, el a dorit să ni-l dea. Spontan. Din generozitate. Ne-a sugerat că dubla crimă din Courbevoie a fost inspirată dintr-un roman de-al lui Bret Easton Ellis. Se documentase bine. Avea dreptate.

— Asta e meseria lui.

— Să omoare prostituate?

Christine roșește instantaneu.

— Dacă aveți dovezi, vă ascult. De altfel, dacă le-ați fi avut, eu n-aș fi fost aici, răspunzând la întrebări ridicole. Pot să plec? conchide ea, pregătindu-se să se ridice.

Camille se mulțumește să o privească

insistent. Femeia renunță cu regret la gestul pe care abia îl schițase.

— Am studiat agendele fratelui dumneavoastră. E un tip scrupulos. Pare extrem de organizat. Agenții noștri tocmai verifică felul în care își petrece timpul. Toate mișcările din ultimii cinci ani. Pentru moment, am făcut doar câteva sondaje, dar am observat nenumărate greșeli... Pentru un tip atât de organizat, e de-a dreptul ciudat.

— Greșeli...? întreabă ea, surprinsă.

— Știm că ar trebui să fie într-un loc... și el nu este. Își programează întâlniri inexistente. Lucruri de felul ăsta. Afirmă că e cu cineva, dar în realitate nu este. Ca urmare, începem să ne punem întrebări.

— Ce fel de întrebări, domnule comandant?

— Mă rog, în legătură cu ce ar putea face în tot acest timp. Ce făcea în noiembrie 2001, în timp ce un ins tăia în două o prostituată de douăzeci și trei de ani? Cu ce s-a ocupat la începutul lunii acesteia, în timp ce alte două prostituate din Courbevoie erau făcute bucățele? Frecventează des prostituatele fratele dumneavoastră?

— Sunteți odios.

— Și el cum este?

— Dacă asta e singura dumneavoastră

dovadă împotriva lui...

— De fapt, doamnă Lesage, nu sunt singurele nedumeriri pe care le avem în legătură cu el. Ne întrebăm, de exemplu, unde se evaporă o parte din banii săi.

Christine Lesage îi aruncă lui Camille o privire siderată.

— Banii lui?

— Mă rog, banii voștri. Deoarece, după câte înțeleg... El gestionează averea comună.

— Eu nu dispun de nici o „avere”!

Subliniasse cuvântul ca și cum ar fi fost o jignire.

— Oricum... Dispuneți... după câte văd... de un portofoliu de acțiuni, de două apartamente în Paris, date spre închiriere, aveți o reședință de familie. Apropo, am trimis o echipă acolo.

— La Villereal? De ce, mă rog?

— Căutăm două cadavre, doamnă Lesage. Unul mare și altul mai mic. Dar să revenim. Averea dumneavoastră...

— L-am lăsat pe fratele meu să se ocupe de ea.

— Doamnă Lesage, mă tem că n-ați făcut o alegere prea înțeleaptă.

Christine îl fixează un timp. Surpriză, furie, îndoială... Camille nu reușește să descifreze mesajul acelei priviri. Înțelege repede că nu e

vorba decât de o hotărâre surdă:

— Tot ce a făcut fratele meu cu banii a făcut cu permisiunea mea. Totul. Fără excepție.

2

— Nu știu ce să cred, Jean. E ceva putred în relația ăstora doi. Dar nu înțeleg ce.

Jerome Lesage stă țeapăn pe scaun, făcând paradă de un calm forțat, demonstrativ. Vrea să dea impresia că nu e un om pe care să-l poți duce cum vrei.

— Tocmai am discutat cu sora dumneavoastră, domnule Lesage.

În ciuda hotărârii de a se arăta impasibil, Lesage tresare aproape insesizabil.

— De ce tocmai cu ea? întreabă, ca și cum ar cere meniul sau mersul trenurilor.

— Ca să reușesc să vă înțeleg mai bine. Să încerc, cel puțin.

— Îl apără cu îndârjire. Va fi greu să intervenim între ei.

— Mda. În definitiv, sunt frați.

— Da și au o relație mai complicată.

— În cuplu e întotdeauna complicat. Relațiile mele, cel puțin, au fost mereu extrem de complicate.

— E foarte dificil pentru noi să înțelegem felul în care vă petreceți timpul. Chiar și sora dumneavoastră, care vă cunoaște atât de bine...

— Nu știe decât ce-i permit să știe.

Își încrucișează mâinile. Pentru el, subiectul ăsta e închis. Camille alege să tacă.

— Aș putea să aflu ce-mi reproșați? întrebă Lesage, într-un final.

— Nu vă reproșez nimic. Pur și simplu conduc o anchetă. Am mulți morți pe cap, domnule Lesage.

— N-ar fi trebuit să încerc să vă ajut. Nici măcar prima oară.

— Nu v-ați putut împotrivi pornirii.

— E adevărat.

Pare surprins de propriul răspuns.

— Am fost atât de mândru să recunosc romanul lui Ellis citind informațiile furnizate de ziare, continuă el gânditor. Dar asta nu înseamnă că sunt un ucigaș.

— Ea îl apără. El o protejează. Sau invers.

— Avem vreo probă, Camille? Avem ceva, în

realitate?

— Doar lacune în programul lui.

— Mi-ar plăcea, în primul rând, să-mi povestiți despre sejurul în Scoția.

— Ce anume vreți să știți?

— Ei bine, ne interesează ce ați făcut între 9 și 12 iulie 2001. Ați ajuns la Edinburgh pe 9. Ați plecat undeva în aceeași seară și n-ați mai apărut decât pe 12. Asta înseamnă o dispariție de patru zile. Ce ați făcut în intervalul ăsta?

— Turism.

— Ți-a oferit vreo explicație?

— Nu. Trage de timp. Așteaptă să-i prezentăm probe. A înțeles foarte bine că nu putem face mare lucru împotriva lui. Amândoi au înțeles.

— Turism... Unde?

— Pe ici, pe colo. M-am plimbat. Ca toată lumea. Când ești în vacanță...

— Oamenii aflați în vacanță nu omoară fete în prima capitală pe care o vizitează, domnule Lesage.

— N-am omorât pe nimeni...!

Pentru prima oară de la începutul

interogatoriului, librarul devine vehement. Să se arate disprețuitor față de Verhoeven e una, să riște să treacă drept asasin e cu totul altceva.

— N-am afirmat așa ceva...

— Nu, nu ați afirmat... Dar văd bine că vreți să faceți din mine un asasin.

— Ați scris vreodată ceva, domnule Lesage? Vreun roman?

— Nu. Niciodată. Sunt doar un cititor.

— Un cititor pasionat.

— Asta mi-e meseria. V-am reproșat eu că vă învârtiți printre criminali?

— E păcat că nu v-ați apucat de scris, pentru că aveți o imaginație bogată. De ce inventați întâlniri fanteziste, care nu au loc? Cu ce vă ocupați în timpul ăsta? De ce aveți nevoie să lipsiți atâta vreme, domnule Lesage?

— Am nevoie să respir.

— Aha, luați aer! Frecventați prostituatele?

— Normal. Ca dumneavoastră, presupun...

— Are și multe găuri în buget.

— Mari?

— Cob e pe cale să le contabilizeze. Oricum, e vorba de zeci de mii de euro. Cheltuiți în numerar, aproape toți. Cinci sute aici, două

mii dincolo... Se adună.

— De când?

— De cel puțin cinci ani. N-am primit autorizație să cercetăm și înainte de asta.

— Și surioara să nu fi bănuț nimic?

— Așa s-ar părea.

— Suntem pe cale să vă verificăm conturile. Sora dumneavoastră va avea o mare surpriză...

— N-o mai amestecați pe sora mea în toate astea! Lesage se uită la Camille ca și cum ar fi pe cale să-i mărturisească ceva extrem de personal.

— E foarte fragilă.

— Mie mi s-a părut, dimpotrivă, foarte hotărâtă.

— De la moartea soțului ei, e depresivă. De asta am și luat-o la mine. E o sarcină foarte dificilă, credeți-mă.

— Din câte se pare, vă răsplătește cu prisosință.

— E vorba despre o înțelegere între noi care nu vă privește.

— Există oare vreun lucru legat de dumneavoastră care nu privește poliția?

— Bun și unde vrei să ajungi?

— Chiar nu știu, Jean.

— O să revenim asupra problemei, domnule Lesage. Avem tot timpul din lume.

— Nu vreau să rămân aici.

— Asta nu ține de dumneavoastră.

— Vreau să mă consult cu un avocat.

— Desigur. Credeți că veți avea nevoie?

— Cu oameni ca dumneavoastră, oricine ar avea nevoie.

— Încă o întrebare. V-am trimis o listă de cazuri nerezolvate. M-a mirat reacția dumneavoastră.

— Ce reacție?

— Păi, tocmai asta e. Lipsa oricărei reacții.

— Vă spusesem că n-o să vă mai ajut. Ce ar fi trebuit să fac, după dumneavoastră?

— Nu știu... Să observați, poate, asemănarea dintre unul dintre cazurile noastre și *The End of the Night*, de John D. MacDonald. Dar probabil că nu cunoașteți cartea...

— O cunosc foarte bine, domnule Verhoeven! se lasă dus de val Lesage. Și pot să vă spun că treaba nu are nimic de-a face cu MacDonald. Sunt prea multe inadvertențe. Am verificat.

— Deci ați verificat! Vedeți! Și n-ați găsit de

cuviință să mă informați. Ce păcat!

— V-am mai informat de două ori și uite unde-am ajuns! Așa că...

— Ați avut însă grijă să informați presa. Pentru publicitate, fără îndoială.

— E un subiect despre care am mai vorbit. Declarația pe care i-am dat-o acelui ziarist nu cade sub incidența legii. Vă cer să-mi dați drumul imediat.

— Ce bizar, continuă Camille ca și cum nu l-ar fi auzit, că dumneavoastră, un om cu o cultură vastă, nu ați recunoscut, printre cele opt povești, un clasic precum *Crimele misterioase*, de Gaboriau!

— Chiar mă luați de prost, domnule inspector-șef?

— Sigur că nu, domnule Lesage.

— Cine v-a spus că nu l-am recunoscut?

— Dumneavoastră. Pentru că nu ne-ați spus nimic.

— L-am recunoscut din prima. Oricine ar fi făcut-o. Mai puțin dumneavoastră. Aș fi putut să vă spun...

— O problemă... De parcă nu am avea destule...

— Asta îmi spuneam și eu. Ce vrei, Jean, așa nu ajungem nicăieri.

— Și ce vrei de data asta?

— Ce ne-ați fi putut spune, domnule Lesage?

— Prefer să-mi țin gura.

— Ne-ați trezit deja destule suspiciuni. În situația dumneavoastră, nu prea e bine...

— I-am adus aminte de lista noastră de cazuri nerezolvate. Nu voia să ne spună nimic. Mă rog, toți avem orgoliu.

— Ce ne-ați fi putut spune?

— Haideți, haideți, muriți de dorința de-a o spune, îl încurajează Camille.

Lesage îl privește cu răceală. Dispreț abia mascat.

— Cazul ăla... fata din bena macaralei de dragaj.

— Da?

— Înainte de a fi omorâtă purta costum de baie?

— Cred că da. Se mai vedeau încă urmele bronzate. Ce vreți să-mi spuneți, Lesage?

— Cred... că e vorba de *Roseanna*.

Bulevarde de periferie, artere principale, magistrale, canale, zone circulate sau nu. Pe aici se petrec drame și mârșavii, accidente și morți. În aparență, e un cortegiu nesfârșit și neîntrerupt, în afară de unele urme care dispar imediat, ca înghițite de apele unui fluviu. Nici nu-ți vine să crezi ce poți găsi pe acolo: încălțăminte și bucăți de tablă, haine, bani, stilouri, cartoane, gamele și bidoane.

Chiar și cadavre.

25 august 2000. Serviciile fluviale se grăbeau să pună în funcțiune o macara de dragaj ca să scoată nămolul din apă și să-l deverseze pe o barjă.

O mulțime de gură-cască. Pescari, pensionari, vecini, trecători, toți se opriseră pe podul Bleriot, să urmărească manevrele.

Pe la 10:30, motorul începu să se înece, degajând un fum negru ca smoala. Barja de recepție, imobilă ca un pește mort, aștepta în mijlocul canalului. Câteva minute mai târziu, macaraua era în poziție, pe una dintre laturile barjei. Bena mobilă se apropia de puntea pe care erau adunate vreo douăsprezece persoane. Lucien Blanchard, responsabilul lucrărilor, în picioare lângă macara, dădu semnalul făcând un gest spre macaragiu, care

apăsă maneta de descărcare. Deodată, se auzi un scrâșnet sec și metalic. Bena zvâcni c-o mișcare dezordonată. Se depărtă de punte și depuse prima încărcătură în apă.

Nu apucă să se îndepărteze nici măcar un metru, că atenția lui Lucien Blanchard fu atrasă de mulțimea care privea manevrele de pe ecluză. Vorbeau între ei, arătând spre benă. Trei sau patru persoane îi strigau ceva, făcând semne disperate, cu mâinile deasupra capului. Când bena se cufundă în apă, strigătele se intensificară și Blanchard înțelese, în sfârșit, că se întâmplase ceva. Fără să știe de ce, urlă către macaragiu să se oprească. Bena rămase imediat nemișcată, pe jumătate cufundată în apă. Blanchard privea ecluza, aflat prea departe ca să înțeleagă ce striga lumea. Un bărbat cu brațele întinse schița cu mâinile larg deschise o mișcare de jos în sus. Blanchard înțelese că i se cerea să ridice bena. Enervat, își aruncă țigara pe punte. Obişnuit să dirijeze singur manevrele, nu suporta să fie întrerupt astfel. Nu prea știa ce să facă și părea contrariat parcă de propria decizie. Cum toată lumea de pe ecluză făcea acum aceleași semne ca bărbatul de mai devreme și continua să țipe, luă în sfârșit o hotărâre și comandă ridicarea benei. Aceasta

ieși din apă, făcu brusc un salt înapoi și se opri din nou. Lucien Blanchard făcu câțiva pași înainte și îi semnală macaragiului să coboare bena, ca să vadă ce se întâmplă. Din momentul în care aceasta ajunsese la înălțimea ochilor săi, înțelese că dăduse de dracu'. În fundul benei, din care apa continua să se scurgă, apăru corpul gol al unei femei, pe jumătate acoperit de nămol negru.

Din primele constatări, reieșea că era vorba despre cadavrul unei femei de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Fotografiile nu arătau deloc bine. Camille le întinsese pe birou – o duzină de clișee de format mare.

De fapt, chiar și în viață femeia nu era posibil să fi fost o frumusețe. Șolduri largi, sâni mici, coapse groase, înfățișarea ei sugera că natura fusese puțin distrată când o crease, amestecând în același corp elemente discordante, grosimi și subțirimi, un posterior impresionant cu picioare mici de japoneză. Se părea că tânăra făcuse câteva ședințe de ultraviolete la solar (analiza epidermei excludea soarele). Se observau clar urmele lăsate de costumul de baie purtat. Corpul nu prezenta urme evidente de violență, cu excepția unei zgârieturi care începea în talie și se sfârșea la osul iliac. Câteva urme

reziduale de ciment lăsau să se înțeleagă că tânăra fusese târâtă pe pământ. Fața degradată de șederea în apă și nămol lăsa să se vadă sprâncenele negre, destul de dese, gura mai degrabă mare și părul închis la culoare, tuns până la umeri.

Ancheta fu încredințată locotenentului Murette și acesta dovedi că tânăra fusese strangulată după ce mai întâi fusese supusă la perversiuni sexuale. Chiar dacă acționase violent și brutal, criminalul nu se înverșunase. Femeia fusese sodomizată și apoi strangulată.

Camille progresa lent cu lectura. Citea un timp, apoi ridica privirea, ca și cum ar fi dorit să rumege informațiile înainte de a continua sau de parcă ar fi așteptat un declic. Nu se întâmpla nimic. Ancheta era îngrozitor de plictisitoare. Nu se descoperise nimic, sau aproape nimic.

Raportul autopsiei nu-l ajută de data aceasta să-și creioneze în minte portretul victimei. Fata avea în jur de douăzeci și cinci de ani, un metru și 68 de centimetri înălțime, o greutate de 58 de kilograme și nici o cicatrice. Urmele lăsate de expunerea la ultraviolete sugerau că purtase un costum de baie din două piese, ochelari de soare și

sandale de plajă. Victima nu fumase, nu născuse și nu suferise avorturi. Se putea deduce că fusese îngrijită și curată, dar fără să se preocupe excesiv de felul în care arăta. Nu exista nici un indiciu al unei eventuale bijuterii pe care asasinul ar fi putut-o îndepărta, unghiile nu fuseseră lăcuite, fața nu purta nici o urmă de machiaj. Mâncase pentru ultima dată cu șase ore înainte de moarte. Carne, cartofi, căpșune. Băuse destul de mult lapte.

Se părea că victima stătuse în nămol în jur de douăsprezece ore înainte de a fi descoperită. Două elemente atrăseseră totuși atenția anchetatorilor. Două elemente bizare, asupra cărora nici un raport nu se putea pronunța precis. În primul rând, victima fusese găsită întinsă în bena plină de nămol.

Prezența nămolului de dedesubt era lucrul cel mai surprinzător. Rezulta că victima fusese pusă în benă înaintea începerii manevrelor de dragare. Cupa scormonise deja în nămolul din canal, dar nu fusese coborâtă destul de adânc pentru a cuprinde o cantitate atât de mare. Nu rămânea decât posibilitatea, surprinzătoare de altfel, ca asasinul să fi turnat el însuși nămol în benă, înainte de a așeza cadavrul. Ce motivație să fi avut?

Locotenentul Murette nu emisese nici o ipoteză, mulțumindu-se doar să sublinieze faptul de mai multe ori. La o privire mai atentă, întreaga scenă se dovedea bizară. Camille încercă să o reconstituie, o întoarse pe toate părțile și ajunsese la concluzia că asasinul făcuse o treabă foarte grea. După ce ridicase corpul în benă (care, conform raportului, se găsea la o înălțime de aproximativ un metru și 30 de centimetri), trebuise să scoată nămol din canal (analizele dovediseră că nămolul provenea din același loc), ca apoi să-l arunce peste corp. Cantitatea depusă sugera că fusese nevoie ca asasinul să se deplaseze de mai multe ori, în cazul în care s-ar fi folosit de o găleată sau de un obiect asemănător. Foștii anchetatori nu reușiseră să explice semnificația respectivului gest.

Camille simți un fior pe șira spinării. Fără îndoială, gestul era mai mult decât curios. Singura explicație plauzibilă ar fi fost ca scena să fie copiată dintr-o carte...

Al doilea fapt curios, după cum notase Louis pe listă, era un semn ciudat pe corpul victimei. Semăna cu un semn din naștere, așa cum au numeroase persoane. Primele constatări îl și notaseră ca atare. Lumea se

grăbise. Câteva fotografii cu locul faptei, obișnuitele măsurători topografice pe teren. Corpul urma să fie analizat la morgă. Raportul medicului legist preciza că era vorba de un semn fals. De circa 5 centimetri în diametru, de culoare maro, fusese făcut cu vopsea acrilică frecvent întâlnită și aplicat cu grijă, cu ajutorul unei pensule. Forma amintea vag de un animal. În funcție de prioritățile subconștiente ale fiecăruia, anchetatorii credeau că este vorba ori de un porc, ori de un câine. Se găsisese și cineva destul de priceput la zoologie, un oarecare Vaquier, care își dăduse cu părerea că ar fi un facocer. Semnul fusese acoperit cu lac transparent, pe bază de acid siccativ, de felul celui utilizat în artele plastice. Camille analiză cu atenție amănuntul. El însuși pusese în aplicare această tehnică pe vremea când folosea vopsele acrilice. O abandonase apoi în favoarea picturii în ulei, dar încă își amintea mirosul de eter al vopselei, miros persistent, despre care nu poți spune că îți place sau nu și care provoacă dureri de cap înfiorătoare în caz de utilizare frecventă. Pentru Camille, gestul însemna un singur lucru. Criminalul dorise ca semnul să nu se șteargă, chiar și la contactul cu apa amestecată cu noroi.

Căutarea efectuată în epocă în fișierul cu persoane dispărute nu dăduse nici un rezultat. Semnalmentele victimei fuseseră trimise tuturor serviciilor susceptibile de a putea furniza vreo informație, dar degeaba. Identitatea victimei nu putuse fi niciodată stabilită. Nici cercetările făcute pe baza indiciilor găsite la locul faptei nu dăduseră rezultate, în ciuda profesionalismului cu care lucrase Marette. Atât vopseaua, cât și lacul erau atât de comune, încât nu putuseră găsi nici o pistă. Cât despre cantitatea de nămol găsită în benă, faptul rămăsese în suspensie. Dosarul fusese abandonat din lipsă de probe.

4

— La naiba! Cum pronunți chestia asta? spuse Le Guen, mijindu-și ochii la nume: Sjovall și Wahloo.

Camille se abținu de la orice comentariu. Se mulțumi să deschidă cartea *Roseanna*, precizând:

— Pagina 23: *Moarte prin strangulare, gândi Martin Beck. Frunzări fotografiile: ecluza, macaraua de dragaj, bena în prim-plan, cadavrul întins pe stăvilar, cadavrul la morgă.*

(...) O vedea în fața lui așa cum apărea în fotografie, goală și abandonată acolo, cu umeri înguști și o șuviță neagră încolăcindu-i-se pe gât. (...) Avea un metru și 66 de centimetri, ochii gri-albaștri și părul șaten-deschis. Dinți sănătoși. Nici o cicatrice postoperatorie sau alt semn particular, în afară de o pată din naștere aflată în partea superioară a interiorului coapsei stângi, la aproximativ 3,75 centimetri de regiunea inghinală. Întunecată, de dimensiunea unei monede de 10 ore¹⁶ cu un contur inegal, avea forma unui purceluș...

— De acord... spuse Le Guen.

— Ultima masă pe care o luase, continuă Camille, fusese în urmă cu trei până la cinci ore înaintea morții. Mâncase carne, cartofi și câpșune și băuse lapte... Și în altă parte: Era o femeie. O lungiră pe o prelată, pe malul canalului. Omul de pe punte... Nu, să trecem peste asta. Acum fii atent aici: Era goală și nu purta nici o bijuterie. Era bronzată și, judecând după urmele mai deschise, făcuse plajă în bikini. Avea șolduri late și coapse pline.

5

¹⁶ Monedă scandinavă echivalentă cu a suta parte dintr-o coroană.

Louis și Maleval făcuseră o recapitulare a elementelor esențiale ale anchetei de pe Ourcq. Impasul în care ajunsese ancheta se explica, în primul rând, prin imposibilitatea identificării victimei. Căutări în toate fișierele disponibile, transmițeri către toate băncile de date internaționale. Nu se precupețise nici un efort. Intuind undeva în spatele sălii silueta lui Cob mascată de monitoare, Camille se gândi la paradoxul dispariției unei tinere într-o societate atât de computerizată. Baze de date, liste, inventare, înregistrări ale tuturor elementelor semnificative din viața noastră, depistarea celor mai scurte apeluri, deplasări, cheltuieli. Și totuși, grație unor coincidențe sau unor conjuncturi neprevăzute, care frizau miracolul, unele destine ajungeau să scape oricărei cercetări. O tânără de douăzeci și cinci de ani care avusese, desigur, părinți, prieteni, iubiți, șefi, stare civilă putea să dispară, pur și simplu. Trecuse o lună fără ca nici măcar o prietenă să se mire că fata nu o sună, apoi un an întreg fără ca un iubit, poate îndrăgostit până peste cap odinioară, să se neliniștească deoarece nu o văzuse revenind din călătorie. Părinți fără cărți poștale, apeluri rămase fără răspuns, fata dispăruse în primul rând, chiar dacă ulterior

o consideraseră moartă. Numai dacă nu era vorba de o singuratică, de o orfană, de o rebelă fugită de acasă și atât de răzvrătită împotriva lumii, încât încetase să le mai scrie vreunuia dintre ei. Oare înainte să dispară nu dorise chiar ea să pară moartă în ochii tuturor?

Louis întocmise o retrospectivă pe panoul de plută, în ultimele zile, cazurile ieșiseră la iveală într-un ritm amețitor:

7 iulie 2000: Corbeil: *Crimele misterioase* (Gaboriau).

Victimă: Maryse Perrin (23 de ani).

24 august 2000: Paris: *Roseanna* (Sjovall și Wahloo).

Victimă:?

21 noiembrie 2001: Tremblay: *Dulcele sărut al Daliei* (Ellroy).

Victime: Manuela Constanza (24 de ani) + Henri Lambert (51 de ani).

11 aprilie 2003: Courbevoie: *American Psycho* (B.E. Ellis).

Victime: Evelyne Rouvray (23 de ani) + Josiane Debeuf (21 de ani) + Francois Cottet

(40 de ani).

— Echipa trimisă la Villereal, reședința familiei Lesage, încă n-a găsit nimic, anunță Louis. Au cercetat prima dată parcul. După părerea lor, ne-ar trebui luni de zile ca să răscolim tot...

— Christine Lesage s-a întors acasă. Am însoțit-o eu, adăugă Maleval.

— Bine.

Chestiunea trebuia să fie extrem de serioasă, ca Elisabeth să renunțe să iasă la fumat pe trotuar. Fernand lipsise puțin, clătinându-se cu demnitate. De obicei, dacă dispărea la această oră, nu-l mai prindeai până a doua zi. Armand nu părea contrariat. Îi subtilizase ultimul pachet de țigări și acum putea să aștepte cu seninătate următoarea rundă de aprovizionare.

Mehdi și Maleval pe de o parte, Louis și Elisabeth de cealaltă lucrau la organizarea elementelor pe care le aveau despre Jerome Lesage și despre cele cinci crime descoperite până acum. Primii se ocupau de calendarul, deplasările și întâlnirile lui Lesage, ceilalți – de problemele financiare. Ajutat de Cob, care era nevoit să răspundă solicitărilor tuturor, făcând căutări simultane, Armand se

concentra din nou pe fiecare amănunt al celor cinci cazuri, în lumina informațiilor pe care le primea de la ceilalți patru. Le trebuiau câteva ore bune să ducă la capăt o astfel de sarcină, de care depindeau în mare măsură rezultatele interogatoriilor programate pentru a doua zi. Cu cât mai multe informații certe, cu atât mai ușor i-ar fi fost lui Verhoeven să-l convingă pe Lesage să mărturisească.

— Pe plan financiar, îl informă Louis indicând cu mâna fiecare dosar de pe masă, avem de-a face cu multe retrageri efectuate la date care par aleatorii. Suntem pe cale să evaluăm sumele necesare pentru pregătirea fiecărei crime. În același timp, revizuim toate mișcărilor legate de retrageri și încasări. E al naibii de greu, deoarece sursele depozitelor sunt foarte diverse. Acțiuni vândute sau cambii cu plusvaloare al căror quantum încă nu îl cunoaștem, vânzări în numerar la magazin, achiziții și revinderi de biblioteci întregi, vânzări cu bucata către alți librari. Cât despre cheltuieli, e și mai complicat... Dacă nu reușim să clarificăm toată nebunia asta, va trebui să cerem un expert de la financiar.

— O să-l sun pe Le Guen, să ia legătura cu judecătoria Deschamps și să pregătească

cererea.

Cob rechiziționase încă un computer, pe care nu mai avusese loc să-l așeze lângă cele două pe care le folosea deja. Se ridica la fiecare două, trei minute să actualizeze căutările.

Maleval și Mehdi făceau parte din generația celor care au crescut odată cu tehnologia și nu luau aproape deloc notițe scrise. Camille îi găsi înghesuiți unul în altul, cu capetele aproape atingând monitorul, având fiecare în mână câte un mobil, pentru a suna imediat ce aflau toate coordonatele și contactele profesionale ale lui Lesage.

— Unele întâlniri, comentă Maleval în timp ce Mehdi era pus în așteptare de un corespondent, sunt destul de vechi. Cerem oamenilor să verifice, apoi să ne sune. Deci va dura. Cu atât mai mult cu cât...

Maleval fu întrerupt de sunetul de apel al telefonului lui Camille.

— Comisarul-șef tocmai m-a pus la curent, anunță judecătoria Deschamps. Cazul de pe canalul Ourcq....

— Victima n-a fost identificată până acum, completă Camille. Iar asta complică situația și mai mult.

Vorbiră câteva momente despre strategia de

adoptat.

— Nu cred că dialogul nostru prin anunțuri la mica publicitate va mai dura mult, spuse Camille, în chip de concluzie. În clipa asta, tipul se bucură de toată publicitatea posibilă. După mine, nu va mai face nici un pas.

— Ce vă face să credeți asta, domnule inspector-șef?

— În primul rând, intuiția. Dar și un fapt concret. În mod normal, n-ar trebui să ne mai confruntăm cu nici un caz vechi. Practic, nu ar mai avea ce altceva să-mi mărturisească. În plus, crimele astea o să devină o obișnuință. O să obosească și o să ajungă prea încrezător. Și obișnuința e mama greșelii.

— Oricum, încă un caz... Și apoi? Presa de mâine o să ne facă praf, domnule inspector-șef.

— Mai ales pe mine.

— Dumneavoastră cu presa, eu cu ministrul. Fiecare cu crucea lui.

Paradoxal, tonul judecătorei nu mai semăna cu cel din primele zile. Cu cât ancheta bătea pasul pe loc, cu atât Deschamps devenea mai umană. Treaba era suspectă și Camille își făgădui să discute cu Le Guen înainte de plecare.

— Care-i treaba cu librarul?

— Sora lui va încerca să-i furnizeze toate alibiurile de care va avea nevoie. Toată echipa lucrează la pregătirea interogatoriilor de mâine.

— Credeți că vom putea obține o arestare preventivă?

— Da. Sper să obținem chiar mai mult.

— A fost o zi lungă și nici cea de mâine nu se anunță prea scurtă.

Camille se uită la ceas. Imaginea lui Irene îl invadează instantaneu. Dădu semnalul de plecare.

Joi, 24 aprilie

1

Le Matin

**Încă două „capodopere” ale
„Romancierului”:
panică la Brigada Omoruri.**

„Romancierul” nu și-a epuizat încă arsenalul de surprize...

Cel care la 11 aprilie a comis dubla crimă din Courbevoie era deja suspectat pentru asasinarea tinerei Manuela Constanza, al cărei corp a fost găsit secționat în două într-o groapă de gunoi din Tremblay-en-France, în noiembrie 2001. În momentul în care acum câteva zile s-a stabilit că mai comisese o crimă în luna iulie a aceluiași an, asupra tinerei Grace Hobson, omorâtă în mod sălbatic la Glasgow, într-o reconstituire a cărții Laidlaw, a romancierului scoțian William McIlvanny, sinistrul său palmares se ridică la patru victime. Toate tinere, toate „executate” prin puneri în scenă pe cât de înspăimântătoare, pe

atât de macabre.

Azi ies la lumină alte două cazuri.

Asasinarea cu mai mult de douăzeci de lovituri de cuțit – survenită în iulie 2000 – a unei tinere coafeze de douăzeci și trei de ani pare să fie reconstituirea în amănunt a unui roman polițist clasic de sfârșit de secol... XIX: Crimele misterioase, de Emile Gaboriau.

În august 2000, corpul unei alte fete, strangulată după ce suferise brutale maltratări sexuale, pare să copieze cazul prezentat în romanul a doi scriitori suedezi, Sjowall și Wahloo, intitulat Roseanna.

În total, cinci cărți care au servit deja drept pretext acestui proiect dement. Șase femei și-au pierdut viața în condiții înfiorătoare.

Copleșită de acest torent de crime în serie, poliția a ajuns, după cum se știe, în situația de a lua legătura cu asasinul prin anunțuri la mica publicitate... Ultimul anunț – „Și celelalte opere...?” – dovedește admirația surprinzător de ciudată a anchetatorilor pentru acest criminal.

Noutate absolută: arestarea preventivă a unui librar parizian. Domnul Jerome Lesage, suspectul numărul unu. Sora lui, Christine Lesage, interogată ieri de Brigada Omoruri și distrusă de arestarea fratelui ei, declară plină

de indignare: „Jerome a fost singurul care a dat o mână de ajutor poliției când aceasta nu avea nici un indiciu. Și uite cum îl răsplătesc! Dată fiind lipsa oricărei dovezi pertinente, avocatul nostru va cere eliberarea în regim de urgență”.

Se pare deci că poliția nu dispune în cazul acestui suspect „convenabil” de nici o probă serioasă și nu poate justifica această măsură decât printr-o serie de coincidențe ale căror victime ar putea fi oricare dintre noi... Câte alte crime vor fi descoperite în viitor? Câte alte tinere nevinovate vor fi ucise, supuse abuzurilor bestiale, ciopârțite cu sălbăticie, până când poliția va fi în stare să-l oprească pe asasin?

Iată câteva dintre întrebările pe care fiecare dintre noi și le pune, cu neliniște.

2

În ciuda siguranței afișate mai devreme, Jerome Lesage nu închisese ochii în timpul nopții. Cu fața pământie și ceva mai umil, stătea pe scaun rigid ca un manechin, cu privirea pironită pe masă și cu mâinile împreunate strâns, încercând să-și ascundă

tremurul imperceptibil.

Camille se postă în fața lui și puse pe birou un dosar și o foaie de hârtie acoperită cu un scris indescifrabil.

— Am studiat cu mare atenție agenda dumneavoastră din ultimele luni, domnule Lesage.

— Doresc un avocat, răspunse acesta cu o voce gravă și tăioasă, în care se simțea totuși un tremur de nervozitate.

— V-am mai spus că nu este încă momentul.

Lesage îl privi, parcă hotărât să-l sfideze.

— Dacă reușiți să ne explicați toate astea, continuă Camille, lovind cu latul palmei dosarul din fața sa, puteți pleca acasă.

Își puse ochelarii.

— Să începem cu agenda de lucru. Să vorbim despre ultimele luni... în mod aleatoriu... Pe 4 decembrie aveți programată o întâlnire cu un coleg, domnul Pelissier. Era plecat din Paris și n-a putut să vă vadă în data respectivă. Pe 17, 18 și 19 decembrie trebuia să fiți la o licitație, în Macon. Nimeni nu v-a văzut. Nici măcar nu v-ați înscris. Pe 11 ianuarie aveți programată o întâlnire cu doamna Bertlemann pentru o expertiză. Ați apărut doar pe 16. În data de 24 a aceleiași

luni trebuia să fiți la Salonul de Carte de la Koln. Nici măcar n-ați dat pe acolo... în data de...

— Vă rog...

— Cum?

Lesage își privea mâinile. Camille intenționase să creeze un efect de detașare și rămăsese cu nasul în notițe. Când ridică privirea, Jerome Lesage nu mai era același. Masca de siguranță căzuse, înlocuită de o imensă oboseală.

— Am făcut-o pentru sora mea... murmură el.

— Pentru sora dumneavoastră? Pretindeți că lucrați pentru sora dumneavoastră?

În fața tăcerii celuilalt, Camille așteaptă un timp și apoi se hotără să profite de breșa creată.

— Absențele dumneavoastră... nu au un tipar regulat, dar sunt numeroase. Cel mai grav e că deseori se suprapun cu momentele în care niște tinere au fost asasinate. Evident că ne punem întrebări.

Îl lăasă un moment să cugete.

— În plus, vă dispar sume importante din conturi. Să vedem... în februarie și martie anul curent ați lichidat un portofoliu de acțiuni pe numele surorii dumneavoastră, pe

care le administraserăți până atunci. A fost destul de dificil să le urmărim, având în vedere acțiunile dumneavoastră de pe bursă. În orice caz, nu mai puțin de 4 500 de euro în acțiuni, lichidați. Pot să vă întreb ce ați făcut cu acești bani?

— E vorba despre o chestiune personală! spuse Lesage ridicând brusc capul.

— Nu mai poate fi vorba despre ceva personal de vreme ce din conturile dumneavoastră dispar sume importante exact în perioada în care un asasin pune la cale crime pentru care are nevoie de mulți bani, dacă mă-nțelegeți.

— Nu sunt eu criminalul! urlă librarul, lovind cu pumnul în masă.

— Atunci explicați-mi aceste absențe și cheltuieli.

— Voi trebuie să probați faptele, nu eu!

— O să-l întrebăm pe judecător ce părere are.

— Nu vreau ca sora mea...

— Da...?

Lesage era sleit de puteri.

— Nu vreți să afle că nu munciți, așa cum pretindeți și că-i cheltuiți banii.

— N-o amestecați. E extrem de fragilă. Lăsați-o în pace.

— Ce anume nu doriți să afla?

În fața tăcerii îndârjite, Camille oftă din rărunchi.

— Bun, să recapitulăm. La data la care Grace Hobson este asasinată în Glasgow, dispăreți în timpul vacanței la Londra. De la Londra până la Glasgow, adăugă Camille privindu-l pe deasupra ochelarilor, nu e decât un pas. În momentul în care...

Louis intră atât de discret, încât Camille nu-l auzi decât când adjunctul ajunsese lângă el și îi șopti la ureche:

— Puteți veni un moment? La telefon. E urgent. Camille se ridică încet și îl țintui din ochi pe Lesage, care plecă capul.

— Domnule Lesage, ori vă hotărâți să-mi explicați toate astea – și cu cât mai repede, cu atât mai bine – ori nu. Și atunci o să încep să vă pun alte întrebări, de natură mult mai personală. Intimă, chiar...

3

Irene căzuse pe strada Martirilor. Ratase trotuarul. Trecătorii dăduseră fuga să o ajute. Ea spusese că e bine, dar rămăsese lungită pe trotuar, ținându-se de burtă și încercând să-

și recapete suflul. Un vânzător sunase la Salvare. Brancardierii o găsiseră câteva minute mai târziu, așezată cu picioarele desfăcute în magazinul vânzătorului de mezeluri, a cărei nevastă explica tărășenia oricui voia s-o asculte. Irene nu-și mai amintea nimic, în afara îngrijorării și a durerii care îi cuprinsese acum întregul corp. Vânzătorul repeta ca o moară stricată:

— Oprește-te, Yvonne, ajunge...

I se dăduse un suc de portocale. Irene încă îl ținea în mână, ca pe o relicvă.

O așezaseră apoi pe o targă care își făcuse loc, cu dificultate, spre ambulanță.

Cu răsuflarea tăiată de graba în care venise, Camille o găsi în pat, la etajul doi al clinicii Montambert.

— Ești bine?

— Am căzut, răspunse ea scurt, ca și cum ar fi rămas fixată la acel adevăr de neînțeles.

— Te doare? Ce spun medicii?

— Am căzut...

Privindu-l, începu să plângă încetișor. Camille îi strânse mâinile. Ar fi izbucnit și el în plâns dacă privirea aceea n-ar fi semănat atât de mult cu cea din visul în care ea îi spunea: „Nu vezi că-mi face rău?”

— Te doare? repetă. Te doare ceva?

Dar Irene plângea ținându-se cu mâinile de burtă.

— Mi-au făcut o injecție...

— Mai întâi, trebuie să se calmeze și să-și vină în fire.

Camille se întoarse. Medicul părea un student în primul an. Ochelari mici, păr lung, surâs postadolescentin. Se apropie de pat și cuprinse mâna lui Irene.

— O să fie bine, nu?

— Da, zise ea, surâzând în sfârșit, printre lacrimi. Da, o să fie bine.

— Ați căzut, atâta tot. Și v-a fost frică.

Surghiunit la capătul patului, Camille se simțea exclus. Se abținu să pună întrebarea care îi venea pe buze și se simți extrem de ușurat când medicul continuă:

— Bebelușului nu prea i-a plăcut toată agitația asta. Acum poziția lui i se pare incomodă și se grăbește să vă cunoască.

— Credeți? întrebă Irene.

— Sunt sigur. În opinia mea, e chiar nerăbdător. În câteva ore vom ști mai multe. Sper că are acasă o cameră pregătită să-l primească, adăugă el, zâmbind cu amabilitate.

Irene îl privi îngrijorată.

— Când?

— Va fi doar un micuț născut cu trei săptămâni înainte de termen, atâta tot.

Louis o sună pe Elisabeth și o rugă să vină acasă la Camille. Ajunseră în același timp.

— Deci, întrebă ea zâmbind, în curând tătic?

Camille nu își revenise încă. Rătăcea din cameră în salon, strângând și apoi aruncând lucrurile care îi picau în mână.

— Să vă ajut, spuse Elisabeth, pe care Louis o încurajase din priviri înainte de a coborî.

Mai calmă și, prin urmare, mai organizată, femeia găsi mica valiză pe care Irene o pregătise cu mult timp înainte și în care se găsea tot ce-i trebuia pentru spital. Camille o privi mirat, chiar dacă, la timpul potrivit, Irene îi vorbise probabil despre ea.

Elisabeth se uită prin ea, apoi, punându-i lui Camille întrebări menite s-o ajute să se orienteze, mai adăugă două-trei lucruri.

— Bun, cred că totul e pregătit.

— Ppffff... pufni Camille, de pe canapea.

O privi cu recunoștință și surâse stângaci.

— Ești foarte drăguță... zise în sfârșit. Merg să i le duc...

— Ar putea să i le ducă Elisabeth...? îndrăzni Louis, urcând împreună cu un

curier.

Toți trei priviră în tăcere scrisoarea pe care omul o ținea în mână.

4

Dragă Camille,

Ce plăcere am simțit iar, citind anunțul!

„Celelalte opere...” spuneți. M-aș fi așteptat la mai multă subtilitate din partea dumneavoastră. Nu vă port pică, băgați de seamă: faceți tot ce puteți într-o situație dintre cele mai complicate. Nimeni nu s-ar putea descurca mai bine.

Dar, în sfârșit, ultimul anunț e o dezamăgire. Câtă naivitate! Haideți, haideți, paranteza asta trebuie închisă. O să vă povestesc despre lucrurile pe care le cunoașteți deja și o să fiu econom cu surprizele. Dacă nu, ce farmec ar mai avea? Vă pregătesc și alte surprize!

Bun, ia să vedem. Glasgow. Nu m-ați întrebat nimic despre asta și cred că abia așteptați. Treaba s-a desfășurat destul de simplu. Geniala carte a lui McIlvanny vă oferă toate detaliile acestui caz, a cărei eleganță o veți observa. Romanul a fost inspirat dintr-un caz real și iată că se întoarce la origini. Îmi

plac la nebunie aceste volute care leagă într-un mod atât de perfect viața de literatură.

Am reperat-o pe tânăra Grace Hobson la intrarea în taverna în fața căreia îmi lăsasem mașina închiriată. Am ales-o din prima. Cu fața ei copilăroasă, cu șoldurile încă neformate, dar promițătoare, părea încarnarea acelui oraș tulburător și nostalgic. Era deja târziu și strada se golise de mult, când am văzut-o ieșind singură, neliniștită și nervoasă. Nici nu visasem la un astfel de chilipir. Mă pregătisem s-o urmăresc, să-i studiez mișcările și obiceiurile, apoi s-o răpesc... Nu voiam să rămân prea mult în Glasgow, dar nu mă așteptam să mi se ofere pe tavă. Am coborât imediat din mașină, ținând harta orașului în mână și i-am cerut niște lămuriri fictive într-o engleză pe care o voiam stângace și fermecătoare. Am zâmbit timid. Nu trebuia să rămân prea mult în fața tavernei. Așadar, în timp ce ascultam explicațiile fetei, ridicând sprâncenele ca pentru a percepe cu atenție și greutate o explicație într-o engleză prea fluentă pentru mine, am condus-o pe nesimțite spre mașină. Pusesem harta pe capotă. M-am prefăcut că trebuia să iau un creion din borsetă. Lăsasem portiera deschisă. Trăgând-o cu putere spre mine, i-am acoperit gura cu o

pânză îmbibată bine în cloroform. Câteva minute mai târziu, mergeam liniștiți printr-un oraș pustiu: eu conducând prudent, ea dormind liniștită, în siguranță. Chiar dacă nu intenționasem s-o fac, am violat-o chiar acolo, pe bancheta din spate a mașinii. S-a trezit dintr-odată în momentul în care am penetrat-o exact cum scrie în carte. A trebuit s-o adorm din nou. Am strangulat-o apoi, în timp ce eram încă în ea. Am împărtășit bucuria împlinirii și a morții, despre care noi doi știm că sunt atât de asemănătoare.

A trebuit să trec pe la hotel, să-mi iau cele de trebuință. M-am gândit să-i păstrez chiloții.

Colegii dumneavoastră scoțieni v-au arătat, probabil, fotografiile scenei pe care am aranjat-o în Kelvingrove Park. Fără falsă modestie, sper ca William McIlvanny, care locuiește în Glasgow, să fi simțit pentru mine o mândrie cel puțin egală cu admirația pe care i-o port eu.

Laidlaw e prima operă pe care m-am hotărât s-o semnez. Până în acel moment, nici un anchetator n-a fost capabil să înțeleagă o boabă din munca mea și asta mă agasa. Am înțeles că trebuia să le ofer o pistă, un semn care să le permită să facă legătura între Laidlaw și celelalte cazuri. Mi-au trecut prin minte o groază de metode. Soluția cu amprenta

pe cadavru mi s-a părut cea mai nimerită. De fapt, îmi propusesem deja, chiar dacă nu mă simțeam încă suficient de bine pregătit, să lucrez la textul lui Ellis, în care apare amprenta. Lăsând în urmă un semn distinctiv, o semnătură, speram că, în lipsa polițiștilor – care, cu excepția dumneavoastră, sunt toți niște brute fără minte – esteți, adevărații cunoscători vor recunoaște opera mea și o vor aprecia la justa ei valoare. Și apoi, o biată amprentă pe degetul micuței Hobson n-ar fi stricat cu nimic magnificul tablou pe care reușisem să-l creez în parcul din Kelvingrove. Totul era aranjat la milimetru. Am lucrat, cred eu, perfect.

Știi că ați descoperit și minunata carte a scumpilor noștri suedezi. Roseanna a fost un adevărat șoc pentru mine. Am făcut chiar efortul de a citi și celelalte lucrări ale duetului de scriitori. Nici una nu mi-a produs aceeași plăcere magică.

În ce constă magia unei cărți? Iată un alt mare mister... La fel de impenetrabil ca apele canalului Ourcq. E vorba de răbdare, multă răbdare. Martin Beck, detectivul, e un bărbat pe care îl consider morocănos, dar captivant, atât de diferit de mizerabilii din cărțile americane sau de anchetatorii plăți sau prea

rafinăți ai autorilor noștri francezi.

Să scriu o Roseanna în variantă franceză, așa cum am procedat, a fost o provocare. Trebuia să creez un decor credibil, în care să regăsiți atmosfera reală a lucrării originale. Pentru asta, nu m-am uitat la bani.

Și atunci imaginați-vă bucuria, mai bine zis exaltarea cu care, în acea dimineață de 25 august, pierdut în gloata de pe ecluză, am văzut bena întorcându-se spre noi, asemenea unei cortine ridicându-se la teatru și l-am auzit pe tipul de lângă mine, aplecat peste balustradă, strigând: „Uitați-vă, e o femeie înăuntru!” Vestea s-a răspândit în grupul din care făceam parte, ca o adiere de vânt. Ce fericire!

Tânăra mea recrută... Sunt convins că ați remarcat că fizicul ei e un portret fidel al Roseannei, același corp puțin greoi și lipsit de grație, aceleași glezne fine.

Sjowall și Wahloo nu dau detalii despre moartea femeii. Aflăm doar că „victima și-a găsit moartea în urma strangulării și a violențelor de natură sexuală”. Criminalul, ni se spune, „s-a purtat cu brutalitate. Se remarcă indicii de natură perversă”. Asta îmi lăsa multă libertate de acțiune. Autorii se exprimau formal: „Nu cursese prea mult

sânge”. Era singurul indiciu cu care trebuia să mă descurc. Cel mai mult mă descumpănea pasajul: „Nu era exclus să fi suferit mutilări înainte de moarte. Sau cel puțin în stare de inconștiență, în raportul medicului legist, unele detalii sugerau această posibilitate”.

Și mai era acea „zgârietură” care se întindea de la talie până la osul iliac, dar cum ați fi interpretat elementul ăsta?

Am ales să fac o zgârietură cu o bucată de ciment fabricat la mine în beci. Cred că autorii ar fi apreciat sobrietatea acestei soluții. Apoi am strangulat-o cu mâinile goale, după ce am sodomizat-o foarte brutal, cu un încălțător. Cât despre mențiunile legate de mutilare, vagi și ele, am ales să împușc doi iepuri dintr-odată: am ales acel încălțător, care a distrus în mod convenabil mucoasele, dar a făcut să curgă destul de puțin sânge.

Treaba cea mai delicată a fost să imit acea pată din naștere. Analizele de laborator v-au arătat, sunt sigur, că am folosit un produs absolut comun. Totuși, am muncit destul de mult ca să găsesc o siluetă de animal în conformitate cu semnul Roseannei. Spre deosebire de dumneavoastră, nu am norocul de a fi un desenator de geniu.

Am transportat cadavrul într-o mașină

închiriată, până la canalul Ourcq. Știți că am așteptat aproape un an până când s-a luat hotărârea de a se draga un segment de canal corespunzător locului faptei? Asta spune multe despre minunata noastră Administrație. Glumesc, Camille. Doar mă cunoașteți.

Presupun că muriți de nerăbdare să aflați răspunsul la întrebarea care vă roade încă de când ați descoperit această crimă.

„Cine era Roseanna?”

Roseanna se numea în realitate Alice Hedges. Probabil era un fel de studentă (vă trimit și hârtiile necesare pentru a putea să-i găsiți familia din Arkansas și să-i mulțumiți în numele meu pentru cooperarea fūicei lor). O parte foarte importantă a lucrării mele a presupus ca victima să nu fie găsită imediat, așa cum în carte marele mister era identitatea ei. În definitiv, Roseanna e povestea acestei căutări și ar fi fost ridicol, chiar obscen, să-i descoperiți identitatea în două zile. Am întâlnit-o la frontiera maghiară, cu șase zile înainte. Tânăra făcea autostopul. Din primele discuții, am înțeles că nu mai dăduse nici un semn de viață familiei sale de mai bine de doi ani și că locuise singură înainte de această călătorie în Europa, despre care nimeni din anturajul ei nu știa nimic. Toate acestea mi-au permis să

înfăptuiesc această capodoperă, de care sunt fericit că a fost descoperită, în sfârșit.

Cred că mă considerați un palavragiu. Dar nu am nici un alt confident. După ce am înțeles ce mi se cere, mă străduiesc din răspuțeri să mă conformez așteptărilor, fără să am speranța unui posibil dialog. Doamne, ce lume ignorantă, Camille! Și ce volatilă. Ce rare sunt lucrurile importante, care rămân în memorie! Nimeni nu înțelegea ce aveam eu de oferit lumii și mărturisesc că uneori eram extrem de furios. Da, m-am revoltat. Și încă mai mult decât credeți. Iertați-mi exprimarea stereotipă, dar furia nu e un bun sfătuitor. A trebuit să pun în practică operele marilor clasici, a căror lectură reprezintă deja o înălțare spirituală, pentru ca furia ce mă stăpânea să înceapă să se potolească. A durat luni de zile doar să pot accepta ceea ce sunt. A fost o luptă cruntă, dar am învins și acum iată cât de frumoasă e răsplata mea! Tenebrelor acestei perioade le-au urmat luminile revelației. Nu, nu e un cuvânt exagerat, Camille, vă asigur. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Furia mea contra lumii întregi s-a disipat dintr-odată și am înțeles, în sfârșit, ce mi se cerea, de ce sunt aici, am înțeles ce misiune aveam. Succesul de necrezut al literaturii polițiste demonstrează cu

prisosință câtă nevoie are lumea de moarte. Și de mister. Lumea aleargă după aceste scene nu pentru că are nevoie de imagini, ci pentru că doar asta îi rămâne. În afara cazurilor din război sau a incredibilelor măceluri gratuite pe care politica le oferă oamenilor pentru a le potoli setea de moarte, ce au ei în plus? Imagini. Lumea se repede asupra imaginilor morții pentru că tânjește după moarte. Scriitorii sunt singurii care le pot satisface această foame. Scriitorii vorbesc despre moarte oamenilor care vor moarte, construiesc drame pentru a le ostoi setea de dramă. Dar lumea vrea întotdeauna mai mult. Ea nu vrea doar povești puse pe hârtie. Vrea sânge, sânge adevărat. Omenirea vrea să-și pună în practică dorințele, transfigurând realitatea – oare nu chiar mama dumneavoastră, acea mare artistă, nu și-a consacrat opera misiunii de a potoli acea dorință intrinsecă ființei umane, prin imagini? – dar dorința este de neoprit, de necontestat. Și atunci vrea sânge. Oare între expresia artistică și realitate nu rămâne o mică fantă, aceea a compasiunii pentru umanitate? Oare nu merită omenirea un mic sacrificiu? O, Camille, nu mă erijez în salvator. Departamente de mine acest gând. Nici nu pretind că sunt un martir. Mă mulțumesc să-mi cânt mica simfonie

modest. Și dacă toți oamenii ar face un asemenea efort, lumea ar fi, cu siguranță, mai bună.

Amintiți-vă de Gaboriau, vorbind prin gura comandantului Lecoq: „Sunt oameni care au obsesia teatrului. Aceeași obsesie o am și eu. Dar, cum sunt mai dificil și mai blazat decât publicul obișnuit, eu am nevoie de comedii veritabile ori de drame reale. Piesa mea de teatru e societatea. Actorii mei râd sincer sau plâng cu lacrimi adevărate”. Fraza asta m-a emoționat întotdeauna. Și actorii creați de mine plâng cu lacrimi adevărate, Camille. Atât pentru Evelyne a lui Bret Easton Ellis, cât și pentru Roseanna simt o tandrețe specială. Amândouă plâneau magnific. S-au dovedit a fi actrițe perfecte și s-au ridicat la înălțimea rolului atât de dificil pentru care le-am ales. Au răsplătit cu prisosință încrederea pe care am investit-o în ele.

Poate că ați presimțit: vom pune capăt prieteniei noastre la distanță. Sunt sigur că mai devreme sau mai târziu vom relua acest dialog, din care am învățat amândoi atât de multe.

Dar trebuie să mai așteptăm. Trebuie să-mi desăvârșesc „opera” și asta cere un imens efort de concentrare. O să reușesc, sunt

convins. Puteți avea încredere în mine. Trebuie să termin edificiul pe care l-am ridicat cu atâta grijă. Veți constata atunci cât de demn de a se număra printre capodoperele acestui secol e proiectul meu, conceput atât de minuțios și elaborat în mod atât de savant.

*Rămân servitorul dumneavoastră devotat.
Cu prietenie.*

5

— Doctorul a trecut din nou pe aici. Îl miră lipsa contracțiilor.

— Ei, zise Camille surâzând. Micuțul seamănă cu tatăl lui. Se simte bine acolo. Îl înțeleg.

O auzi râzând la telefon.

— Și ce se mai întâmplă acum?

— Am făcut o ecografie. Micuțul te salută. Dacă într-o oră sau două nu încep contracțiile, mă întorc acasă și aștept.

— Cum te simți?

— Împovărată. M-am speriat rău de tot. Cred că de asta încă mă țin aici.

Camille își simțea și el inima grea. În vocea tandră cu care Irene pronunțase aceste cuvinte simțea o chemare atât de intensă,

încât se simți sfâșiat.

— Vin cât de repede pot.

— Nu-i nevoie, iubirea mea. Elisabeth a fost foarte drăguță. Să-i mulțumești, da? A rămas cu mine, am stat puțin de vorbă. Am simțit că ar fi vrut să fie în altă parte. Mi-a spus că ai primit încă o scrisoare. Nu ți-e ușor nici ție.

— E destul de greu... Știi că sunt alături de tine, nu?

— Știu. Nu mă îndoiesc.

— Deocamdată nu avem nimic concret. Agendă, mișcări financiare, avem încă destule necunoscute.

— Credeți că ar fi putut trimite scrisoarea înainte de a fi arestat?

— E posibil.

Judecătoarea Deschamps se îmbrăcase în după-amiaza aceea într-un *deux-pieces* – vestă cu pantaloni – deosebit de urât, potrivit mai curând pentru bărbați, o salopetă și un bolero. Privirea îi era deosebit de inteligentă și Camille înțelese, în sfârșit, ce farmec bizar și tulburător putea să exercite asupra anumitor bărbați.

Ținea în mână scrisoarea „Romancierului” și o parcurgea încă o dată cu ochi de vultur, cărora nimic nu părea să le poată scăpa.

— Ați hotărât să-i dați drumul surorii?

— Deocamdată e important să-i izolăm unul de celălalt, zise Le Guen. Ea e gata să confirme orice ar spune el. Sacrificiu de soră.

— Oricum, îi va fi destul de greu, confirmă Camille. Nu va fi suficient să declare că a fost cu el, ca să-i justifice absențele. Dispunem de suficiente elemente concrete, care nu vor fi ușor de combătut.

— După câte spuneți, pare mai degrabă scos din minți...

— Dacă el e perversul pe care îl căutăm, ne putem aștepta la orice. Dacă a jucat atâta timp un joc dublu față de sora lui, nu va fi ușor: e uns cu toate alifiile. O să am nevoie de ajutorul doctorului Crest. Va trebui să-l urmărească de la distanță.

— În tot cazul, aveți dreptate. Odată eliberat din arest, va deveni, probabil, extrem de periculos. Domnule comisar-șef, dacă vom fi nevoiți să-l eliberăm, dispuneți de mijloacele necesare asigurării unei supravegheri constante?

Le Guen arătă spre ziarul rulat pe care îl ținea în mână de la începutul întâlnirii.

— Având în vedere întorsătura pe care au luat-o evenimentele, nu cred c-o să-mi fie greu să fac rost de efectivele necesare, spuse

el sumbru.

Judecătoarea se abținu de la orice comentariu.

— Ne amenință, îndrăzni Le Guen. Poate că o face doar de formă... Poate că nu știe nici el ce va face în continuare.

— ȚȚȚȚ, făcu judecătoarea printre dinți, fără să-și ia ochii de la scrisoare. Dacă vă închipuiți că individul a putut pune la punct o astfel de strategie fără să încerce să o ducă la capăt, vă înșelați. Ba chiar ne-a oferit un indiciu esențial, spuse ea privindu-i tăios pe cei doi: întotdeauna face ce zice. Chiar de la început. Și mă înspăimântă, adăugă ea privindu-l pe Camille, că strategia e în derulare de multă vreme. Încă de la început știe exact ce are de făcut.

— ... Iar noi nu știm nimic, îi completă Camille fraza.

6

Louis continuase interogatoriul cu Lesage, apoi fusese înlocuit de Maleval și Armand. Fiecare avea stilul său de lucru și contrastul între cei patru bărbați dăduse deja rezultate în multe cazuri. Atent, elegant, Louis

conducea discuțiile cu subtilitate, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, cu o răbdare îngerească, reflectând îndelung asupra fiecărei întrebări, ascultând fiecare răspuns cu o atenție neliniștitoare, lăsând să plutească în aer mirosul îndoielii. Maleval, fidel stilului său judoka, proceda prin accelerări bruște. Familiar cu suspiecții, le dădea încredere. Juca un rol seducător, dar putea să plaseze subtil o concluzie extrem de brutală, subliniind incoerențele cu aceeași forță cu care pe vremuri efectua o priză decisivă. Armand era Armand. Aplecat asupra notițelor, neridicând ochii spre interlocutor aproape deloc, puneă întrebări extrem de minuțioase, nota cu scrupulozitate toate răspunsurile, revenea asupra celui mai mic detaliu. Era în stare să piardă o oră disecând cel mai mărunț eveniment, urmărind implacabil cea mai mică nepotrivire, cea mai nevinovată ambiguitate. Louis interoga în volute, Maleval, în linie dreaptă, Armand, în spirală.

Când apărură Camille, Lesage se întreținuse deja cu Louis timp de o oră, iar Maleval tocmai își terminase interogatoriul. Cei doi, așezați la masă cu notițele în față, schimbau impresii. Camille se îndreptă spre ei, dar fu

oprit de Cob. Din spatele monitoarelor, informaticianul îi făcu semn să se apropie.

— Vești proaste? întrebă Camille.

Cob își puse coatele pe masă, cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucișate.

— Cum nu se poate mai proaste, Camille.

Se priviră îndelung, nehotărâți. Apoi informaticianul întinse mâna spre imprimantă și vorbi fără să se uite la foaia pe care o ținea:

— Sunt consternat, Camille.

Camille citi. O coloană lungă de cifre, date, orare. Apoi ridică capul și țintui îndelung cu privirea monitorul lui Cob.

— Îmi pare foarte rău... repetă Cob, privindu-l cum se îndepărta.

7

Verhoeven traversă sala și, fără să se oprească, atinse umărul lui Louis:

— Vino cu mine.

Louis se uită în jur fără să înțeleagă ce se întâmplă, se ridică grăbit și îl urmă pe Verhoeven, care se îndrepta spre scară. Nu schimbară nici un cuvânt până când ajunseră pe partea cealaltă a străzii, la braseria în care

uneori beau un pahar. Camille alese o masă pe terasa închisă cu sticlă, se instalează pe bancheta de mușama, lăsând liber pentru Louis scaunul cu spatele la stradă. Așteptară în liniște venirea chelnerului.

— O cafea, ceru Camille.

Louis se mulțumi să facă un semn, sugerând că voia același lucru. Apoi, în așteptarea comenzii, privea pe rând, cu discreție, masa și pe Verhoeven.

— Maleval îți datorează o groază de bani, Louis?

Și înainte ca Louis să poată schița cel mai mic semn de negare, Camille lovi masa cu pumnul atât de violent, încât cafelele începură să se clatine, atrăgând atenția clienților de la mesele învecinate. Nu mai spuse nimic.

— Destui, răspunse Louis. Ei, nu prea mulți...

— Cât?

— Nu știu exact...

Camille ridică din nou pumnul deasupra mesei.

— Cam cinci mii...

Camille, care nu se pricepuse niciodată să calculeze în euro, făcu un calcul mental.

— De ce are mereu nevoie de bani?

— Jocuri de noroc. A pierdut mult în ultimul timp și datora o groază de bani.

— Faci de mult pe bancherul lui personal?

— Sincer, nu. I-am mai împrumutat sume mici și mi le-a înapoiat destul de repede. E adevărat că în ultima vreme lucrurile s-au precipitat. Când ați trecut pe la mine duminica trecută, tocmai îi semnase un cec de 1 500 de euro. L-am prevenit că o fac pentru ultima dată.

Camille nu se uita la el. Stătea cu o mână în buzunar și cu cealaltă învârtea agitat mobilul.

— E o chestie personală... continuă Louis calm. N-are de-a face cu...

Nu termină. Citi foaia pe care Camille i-o întinse și o așază apoi pe masă. Camille avea lacrimi în ochi.

— Vreți să-mi dau demisia? întrebă tânărul.

— Nu mă lăsa baltă, Louis. Nu în momentul ăsta...

8

— Sunt nevoit să te dau afară, Jean-Claude...

Așezat în fața lui Verhoeven, Maleval clipi de câteva ori, căutând disperat un punct de

sprijin.

— Nici nu știi cât mi-e de greu... Nici măcar nu-ți imaginezi... De ce nu ai venit să vorbești cu mine?

Din felul în care arăta Maleval, Camille îi întrezări viitorul și îl duru extrem de tare. Concediat, fără slujbă, îndatorat până în gât, Maleval va trebui să se „descurce” – cuvânt teribil, rezervat celor care nu mai aveau multe opțiuni.

Camille îi pusese în față lista cu apelurile telefonice de pe mobil, pe care Maleval le făcuse către jurnalistul de la *Le Matin*.

Cob se mulțumise să scoată desfășurătorul începând din 15 aprilie, ziua descoperirii crimei din Courbevoie.

Primul apel, la 10:34.

Nu se putea informare mai eficientă.

— Când a început povestea asta?

— La sfârșitul anului trecut. El m-a contactat. La început i-am dat doar firimituri. Era mulțumit...

— Și apoi... apoi nu te-ai mai descurcat.

— Am pierdut mult, într-adevăr. Louis m-a ajutat, dar n-a fost de ajuns, așa că...

— Pe Buisson ăsta îmi vine să-l iau la pumni! zise Camille, cu o furie abia reținută. Pentru coruperea unui funcționar public pot

să-l salt pe mizerabil din mijlocul propriei redacții.

— Sunt conștient de asta.

— Și ești conștient că n-o s-o fac, doar ca să te protejez?

— Da, zise Maleval, plin de recunoștință.

— O să lucrăm pe șest. Va trebui să-l sun pe Le Guen. O să aranjez lucrurile în modul cel mai simplu cu putință...

— O să plec acum.

— Ba nu pleci nicăieri până nu-ți dau eu voie, auzi?

Maleval se mulțumi să încuviințeze din cap.

— De cât ai nevoie, Jean-Claude?

— N-am nevoie de nimic.

— Nu mă enerva și mai tare! Cât?

— Unsprezece mii.

— La dracu'...

Trecură câteva secunde.

— O să-ți scriu un cec.

Și adăugă înainte ca Maleval să poată interveni:

— Jean-Claude... zise Camille pe un ton extrem de dulce. Vom face cum spun eu, da? Prima dată o să-ți plătești datoria. Despre cum o să-mi restitui suma vom mai vorbi. Voi avea grijă ca formalitățile administrative să se rezolve cât de repede. Dacă pot interveni ca să

te lase să demisionezi, o s-o fac. Dar știi și tu că nu depinde doar de mine.

Maleval nu-i mulțumi. Dădu din cap privind în altă parte, ca și cum tocmai ar fi conștientizat amploarea dezastrului.

9

Armand părăsi în sfârșit camera de interogatoriu și reveni în birou, unde domnea o atmosferă încărcată, pe care o percepu chiar de la intrare.

Cob lucra în liniște. Louis, baricadat în spatele biroului, nu-și ridica deloc privirea. Cât despre Mehdi și Elisabeth, simțind gravitatea situației și neștiind cum să reacționeze, discutau cu voce scăzută, ca și cum s-ar fi aflat într-o catedrală.

Louis se ocupă de informațiile aduse de Armand și de analizarea datelor furnizate de celelalte interogatorii.

La 16:30, Camille nu ieșise încă din birou. Louis bătu la ușă. Auzindu-l vorbind la telefon, intră în liniște. Camille, absorbit de conversație, nu-i dădu nici o atenție.

— Jean, fă-o pentru mine. Cu toată nebunia de care avem deja parte, gândește-te ce s-ar

putea întâmpla. Ar fi picătura care umple paharul. Treaba o să explodeze. Nimeni nu știe unde se poate ajunge...

Louis așteaptă răbdător, cu spatele lipit de ușă, așezându-și febril şuvița.

— Da, continuă Camille. Gândește-te și sună-mă. Dar înainte să miști un deget mă suni, da? Bine, te las...

Camille închise și ridică din nou receptorul. Formă numărul de acasă. Așteaptă un moment, apoi sună pe mobilul lui Irene.

— Sun la clinică. Irene trebuie să fi plecat de acolo mai târziu decât era prevăzut.

— Poate să aștepte?

— De ce? vru să știe Camille și ridică din nou receptorul.

— Din cauza lui Lesage. Am noutăți.

Camille puse receptorul în furcă.

— Spune...

10

Fabienne Joly. Treizeci de ani, dichisită, curățică, de parcă s-ar fi pregătit pentru o plimbare duminicală. Păr scurt, blond. Ochelari. Tipul banal, dar cu un element atrăgător nedefinit, pe care Camille încercă

să-l ghicească. O latură sexy. Să fie cămașa descheiată la primii trei nasturi, lăsând sânii la vedere? Ori felul în care își ținea picioarele încrucișate, cu o timiditate excesivă? După ce își pusese poșeta lângă scaun, femeia îl privise în ochi, pozând în persoana care nu se lasă ușor intimidată. Își încrucișase mâinile pe genunchi și părea că e în stare să facă față momentului de tăcere, oricât ar fi durat.

— Probabil știți că orice afirmație pe care o veți face va fi consemnată în declarația pe care urmează să o semnați.

— Bineînțeles. Chiar pentru asta am venit.

Vocea ei ușor răgușită îi sporea farmecul straniu. Genul de femeie de la care, dacă o observi, e greu să-ți iei privirile. Avea o gură foarte drăguță. Camille rezistă tentației de a păstra ceva din acest vino-ncoace schițându-i portretul pe mapa de birou.

Louis rămăsese în picioare, lângă biroul lui Camille și scria ceva în carnet.

— Bun, atunci am să vă rog să-mi repetați ce i-ați declarat colegului meu.

— Mă numesc Fabienne Joly. Am treizeci și patru de ani. Locuiesc pe strada Fraternite, în Malakoff. Sunt secretară specializată în limbi străine, deocamdată șomeră. Și sunt amanta lui Jerome Lesage din 11 octombrie 1997.

Ajunsă la finalul discursului pregătit, tânăra părea ușor descumpănită.

— Și...?

— Jerome e foarte atent cu sănătatea surorii sale Christine. E convins că, dacă ea află de relația noastră, riscă să cadă din nou în depresie așa cum s-a întâmplat după moartea soțului. Jerome a simțit mereu nevoia s-o protejeze. Și eu n-am avut nimic împotriva.

— Nu înțeleg... începu Camille.

— Toate neclaritățile pe care le aveți în legătură cu Jerome au de-a face cu mine. Am aflat din ziare că-l țineți în arest preventiv începând de ieri. M-am gândit că refuză să vă comunice informații care din punctul lui de vedere sunt... compromițătoare. Știu că inventează pretexte de natură profesională ca să ne putem întâlni. Din cauza ei, înțelegeți...

— Încep să înțeleg. Dar nu sunt sigur că asta o să fie de-ajuns să explicăm...

— Ce anume, domnule inspector-șef?

Camille nu reacționează.

— Domnul Lesage refuză să justifice felul în care își petrece timpul și...

— Despre ce zi este vorba? îl întrerupse tânăra femeie.

Camille se uită spre Louis.

— Păi, de exemplu, în iulie 2001 domnul Lesage ajunge în Edinburgh...

— Chiar așa. În 10 iulie. Mă rog, pe 9 seara, mai precis. Ne-am întâlnit la Edinburgh, unde ajunsesem și eu cu zborul de după-amiază. Ne-am petrecut patru zile în Highlands. Apoi Jerome s-a întors la Londra, la sora lui.

— Nu e suficient să faceți această afirmație, domnișoară Joly. Mă tem că, dată fiind situația domnului Lesage, nu va fi de ajuns o mărturie pe cuvânt de onoare.

Tânăra înghiți cu dificultate.

— Știu c-o să vi se pară ridicol... încep ea roșind.

— Vă rog, o încurajă Camille.

— Poate că e o prostie de adolescentă întârziată. Țin un jurnal, spuse ea băgând o mână în poșetă.

Scoase un caiet gros, cu copertă roz cu flori albastre, care întăreau aspectul romantic.

— Da, știu, e o prostie, adăugă ea, forțându-se să râdă. Notez toate lucrurile importante. Zilele în care mă văd cu Jerome, locurile în care mergem, lipesc bilete de tren, de avion, cărți de vizită ale hotelurilor unde ne oprim, meniurile restaurantelor în care mâncăm.

Îi întinse caietul lui Camille, dar își dădu

seama că era prea scund ca să-l poată lua pe deasupra biroului și se răsuci să i-l dea lui Louis.

— La sfârșitul caietului notez și cheltuielile. Nu vreau să-i rămân datoare. Îmi plătește chiria pentru locuința din Malakoff, m-a ajutat să-mi cumpăr mobilă. Țasta e caietul din prezent. Mai am încă trei.

11

— Tocmai am primit vizita domnișoarei Joly, zise Camille.

Lesage ridică capul. Ostilitatea lăsase loc furiei.

— Chiar că vă băgați nasul peste tot. Sunteți un...

— Opriți-vă imediat! îl preveni Camille.

Continuă, ceva mai calm:

— Voiați să spuneți o prostie care ar fi căzut sub incidența legii și aș vrea să vă scutesc de neplăcerea asta. Vom verifica datele pe care ni le-a furnizat domnișoara Joly. Dacă obținem probe concludente, o să vă eliberăm imediat.

— Și în caz contrar...? a vrut Lesage să știe.

— În caz contrar, vă arestez pentru crimă și vă trimit la Parchet. O să dați explicații

judecătoarei.

Mânia lui Camille era mai mult o capcană. Era obișnuit să fie tratat cu respect și atitudinea lui Lesage îl făcea să se simtă ușor vexat. „Nu mai am vârsta la care să mă pot schimba”, își repetă el, așa cum o făcea adesea.

— Și cu sora mea... începu Lesage, pe un ton mai împăciuitor.

— Nu vă faceți griji. Dacă informațiile sunt clare și coerente, tot ce am discutat va rămâne sub incidența secretului de anchetă. Veți putea să-i spuneți surorii dumneavoastră ce doriți.

Lesage ridică ochii spre Camille și pentru prima dată în ei se citea ceva ce semăna a recunoștință. Camille ieși. Odată ajuns pe culoar, dădu ordin ca Lesage să fie condus în celulă și să i se dea de mâncare.

— Vă fac legătura cu secretariatul.

Camille se hotărâse să sune din sala de la subsol.

Se abținuse deocamdată să apeleze la clinică, mulțumindu-se să lase mesaje pe telefonul de acasă.

— Aveți idee dacă și-a luat mobilul? o întrebă el pe Elisabeth, acoperind microfonul telefonului.

— I l-am dus eu odată cu valiza. Nu vă faceți griji.

Tocmai asta îl îngrijora. Îi mulțumi fără să mai adauge nimic.

— Nu, pot să vă confirm, răsună în sfârșit vocea femeii. Doamna Verhoeven a plecat de la clinică la ora 16. Am în față registrul de externări: la 16:05, mai exact. De ce? E vreo problemă?

— Nici o problemă. Mulțumesc, spuse Camille, fără să închidă. Rămase cu ochii pierduți.

— Mulțumesc încă o dată. Louis, fă-mi rost de o mașină. Trec pe acasă.

12

La 18:18, Verhoeven urca grăbit scările, cu mobilul la ureche. Aștepta ca ea să răspundă, când împinse ușa apartamentului rămasă întredeschisă. În mod curios, auzi sunetul de apel din casă. Oricât de prostesc ar fi părut, rămase cu telefonul la ureche, în timp ce intra și pătrundea în salon. Nu o strigă pe nume, așa cum făcea uneori când se întorcea și ea era în bucătărie sau în baie. Ascultă

doar. Soneria se opriase și acum intra mesageria. Înainta în salon, în timp ce asculta mesajul de întâmpinare și vocea feminină ale cărei intonații la cunoștea atât de bine. Valiza lui Irene, valiza aceea drăguță pe care o pregătise cu mâinile ei era acolo, deschisă, cu conținutul revărsat pe podea. Cămașa de noapte, trusa de toaletă, hainele...

Ați sunat la...

Masa din salon fusese răsturnată și toate lucrurile – cărți, coșulețul împletit, reviste – zăceau ca moarte pe mochetă, întinzându-se până la perdeaua verde, pe care cineva o smulsese de pe galeria metalică.

...Irene Verhoeven. Deocamdată nu sunt disponibilă...

Cu mobilul încă la ureche, pradă unei senzații de vertij abia stăpânite, Camille înaintă spre dormitor, unde noptiera zăcea și ea răsturnată. Dâra de sânge de pe mochetă îl conduse în baie.

...aceste mici detalii ne fac să pricepem că destinul e o prostie...

La picioarele lui se observa o mică pată de sânge, o alta minusculă chiar lângă cadă. Toate obiectele de pe etajera de sub oglindă fuseseră măturate și zăceau răspândite pe podea și în cadă.

...lăsați-mi un mesaj și o să vă...

Se întoarse în fugă în dormitor, apoi în salon și se opri în pragul biroului, unde mobilul lui Irene, aruncat pe jos, îl asigura:...
O să vă sun eu.

Fără să-și conștientizeze acțiunile, Camille formă un număr. Încremenise în prag, cu ochii pironiți pe podea, hipnotizat de vocea lui Irene.

Pe curând.

Își repeta în minte: „Sună-mă, iubirea mea... Sună-mă, te implor...” Auzi vocea lui Louis:

— Louis Mariani la telefon. Vă ascult.

Camille căzu în genunchi.

— LOUIS! urlă, hohotind. Louis, vino repede. Te implor...

13

Întreaga brigadă sosi la fața locului în exact șase minute. Trei mașini cu sirenele urlând se opriră mai jos, pe stradă. Maleval, Mehdi și Louis zburară pe scări. În urma celor trei, fiecare în ritmul său, se grăbeau cât puteau, Armand și Elisabeth. Le Guen încheia plutonul, gâfâind și lamentându-se la fiecare

etaj. Maleval lovi violent cu piciorul ușa de la intrare și se năpusti înăuntru.

Încă de când intrară și văzură în fața lor valiza lui Irene deschisă, părăsită, perdeaua smulsă și pe Camille încremenit pe canapea, cu mobilul încă în mână, privind în jur ca și cum ar fi văzut casa pentru prima dată, toți înțeleseseră ce se întâmplase. Intrară în priză. Louis se lăsă în genunchi lângă Camille și îi luă telefonul din mână cu atâta grijă, de parcă ar fi fost jucăria unui copil adormit.

— A dispărut, articulă Camille, în culmea disperării.

Apoi le arată baia, cu o privire înnebunită:

— Acolo e sânge...

Pașii răpăiau pe parchet. Maleval smulsese din zbor un prosop din bucătărie și deschidea toate ușile, una câte una, în timp ce Elisabeth suna la Criminalistică.

— Nu atingeți nimic! urlă Louis la Mehdi, care începuse să deschidă dulapurile de perete, fără mânuși.

— Ține, îi zise Maleval în trecere, întinzându-i alt prosop.

— Îmi trebuie o echipă, urgent... spunea Elisabeth.

Le dictă adresa.

— Dă-mi-l mie, zise Le Guen livid, cu

răsuflarea tăiată, smulgându-i telefonul. Sunt Le Guen. Vreau o echipă aici în două minute. Prelevări de probe, fotografii, tot tacâmul. Vreau și toată Grupa 3. Spuneți-i lui Morin să mă sune de urgență.

Apoi scoase cu dificultate din buzunarul interior propriul telefon și formă un număr. Avea o privire sumbră.

— Comisar-șef Le Guen. Dă-mi-o pe judecătoarea Deschamps. Prioritate absolută.

— Nu e nimeni aici, anunță Maleval apropiindu-se de Louis.

Îl auziră pe Le Guen urlând:

— Am zis „acum”! Ce dracu’!

Armand se așezase pe canapea, lângă Camille, cu coatele pe genunchi și cu privirea în pământ. Începând să-și vină în fire, acesta se ridică încet și toată lumea se întoarse spre el. Poate că nici el nu avea să știe vreodată ce se petrecea în mintea și în sufletul lui. Se uită un moment prin cameră, își privi tovarășii pe rând. Dintr-odată, în el se puse în mișcare un fel de mecanism născut din furie, dar și din experiență, din deznădejde, dar și din obișnuința meseriei; un amestec ciudat, care ar fi putut doborî cele mai curajoase inimi, dar care în cazul lui trezește simțurile, ascute vederea și insuflă o hotărâre aproape

sălbatică. Poate că asta e definiția fricii.

— A părăsit clinica la 16:05, articulă el cu o voce atât de scăzută, că oamenii lui se apropiară pe nesimțite ca să-l poată auzi. A venit aici, adăugă Camille, arătând spre valiza pe care toți o ocoliseră cu grijă. Elisabeth, cercetează clădirea, ceru brusc, luând prosopul pe care Maleval încă îl ținea în mână.

Merse până la birou, căută o clipă printre hârtii și scoase o poză recentă de-a lui Irene. Se fotografiaseră împreună cu o vară în urmă, în vacanță.

I-o întinse lui Maleval.

— La mine în birou, imprimanta are și scanner. Apasă butonul verde...

Maleval porni imediat spre birou.

— Mehdi și Maleval, pe stradă. Vecinii o cunosc, dar ia oricum fotografia. Irene e însărcinată. N-a putut s-o ia fără să vadă cineva ceva. Mai ales dacă e... rănită. Armand, iei o fotografie și mergi la clinică, la secretariat, la toate etajele. În momentul în care ajung colegii de la Criminalistică, vă trimit întăriri tuturor. Louis, te întorci la birou și coordonezi echipele, îl ții pe Cob la curent. Să aibă o linie liberă. Vom avea nevoie de el.

Maleval se întoarse. Făcuse două copii și îi dădu înapoi originalul. Camille îl puse în buzunar. În clipa următoare, toată lumea plecase. Se auzeau zgomotele pașilor pe scară.

— Ești bine? întrebă Le Guen apropiindu-se.

— O să fiu când o s-o găsim, Jean.

Mobilul lui Le Guen îi întrerupse.

— Câți băieți ai? întrebă el. Îi vreau pe toți. Da, pe toți. Repede. Vino și tu cu ei. La Camille acasă... Da, poate... Te aștept, dă-i bice.

Camille făcuse câțiva pași și tocmai se lăsase în genunchi lângă valiza deschisă. Cu vârful stiloului, ridică cu grijă o haină, o lăsă să cadă la loc, se ridică și se îndreptă spre perdeaua ruptă pe care o cercetă îndelung, de sus în jos.

— Camille, îi zise Le Guen, apropiindu-se. Trebuie să-ți spun...

— Da. Lasă-mă să ghicesc...

— Da, da, m-ai înțeles bine... Știi cât de conformistă e judecătoria. Nu poți să conduci ancheta. Va trebui să i-o dau lui Morin.

Le Guen clătină din cap.

— Morin e de treabă, să știi. Doar îl

cunoști... Ești mult prea implicat, Camille. Nu-i în regulă.

În acel moment se auziră sirene pe stradă.

Camille rămăsese nemișcat, gândind intens.

— Chiar e nevoie să fie altcineva? Neapărat?

— Absolut, Camille. Ne trebuie un om mai puțin implicat. Nu pe tine te...

— Atunci te ocupi tu.

— Ce?

Pe scară răsunară pași grăbiți de bărbați, ușa se izbi de perete și Bergeret intră primul. Îi strânse mâna lui Camille și se mulțumi să-l asigure:

— O să ne mișcăm repede, Camille, nu-ți face probleme. Pun toată lumea la treabă urgent.

Înainte ca Verhoeven să răspundă, Bergeret se întorsese deja și dădea ordine, trecând în revistă fiecare cameră. Doi tehnicieni instalară proiectoarele. Apartamentul fu inundat de o lumină orbitoare. Reflectoarele se îndreptară către primele elemente care urmau a fi cercetate, în timp ce alți trei tehnicieni, după ce strânseseră fără un cuvânt mâna lui Camille, își puneau mănușile și își deschideau servietele.

— Ce vrei să spui? continuă Le Guen discuția.

— Vreau să conduci tu ancheta. Știi că poți. Nu mă scoate din pepeni.

— Ascultă, Camille, n-am mai fost pe teren de-o veșnicie. Mi-am pierdut îndemânarea și tu știi asta. E o nebunie să-mi ceri așa ceva!

— Ori tu, ori nimeni. Deci?

Le Guen se scărpină la ceafă, își masă bărbia. Privirea îi dezmințea gesturile mecanice. În ochii lui se citea o spaimă teribilă.

— Nu, Camille, eu nu...

— Tu sau nimeni altcineva. Te bagi? Da, sau ce dracu'?

Tonul lui Camille era neîndurător.

— Păi, da... J... Jur că e...

— Asta înseamnă că accepți?

— Păi... da... Dar...

— Dar ce, dracu' să te ia?

— Bine, accept! Dracu' să te ia și pe tine! Da!

— OK, răsuflă Camille, fără să mai aștepte. Ești la comandă. Astea fiind zise, pentru că nu mai ai experiență pe teren, reflexe slăbite și tot tacâmul, o să fii prins pe picior greșit!

— Dar... Tocmai asta spuneam și eu, Camille! urlă Le Guen.

— Foarte bine, încuviință celălalt, privindu-l fix. În cazul ăsta, va trebui să-ți delegi

atribuțiile unui tip cu experiență. Accept. Mulțumesc, Jean.

Le Guen nu avu timp să protesteze. Camille îi întorsese deja spatele.

— Bergeret! Vreau să-ți arăt ce anume îmi trebuie.

Le Guen băgă mâna în buzunar, scoase telefonul și formă un număr.

— Sunt comisarul-șef Le Guen. Faceți-mi legătura cu judecătoarea Deschamps. Urgent.

Și în timp ce aștepta legătura îl văzu pe Camille discutând cu tehnicienii de la Criminalistică.

— Imbecilule... murmură Le Guen.

14

Echipa lui Morin sosi câteva minute mai târziu. Pentru a nu-i încurca pe tehnicieni, ținură o ședință rapidă pe palier, unde nu încăpeau decât Le Guen, Camille și Morin. Ceilalți cinci agenți fură nevoiți să stea pe treptele de mai jos.

— Eu conduc ancheta dispariției lui Irene Verhoeven. Cu acordul judecătoarei Deschamps, am decis să deleg efectuarea cercetării inspectorului-șef Verhoeven.

Comentarii?

Tonul pe care Le Guen făcuse anunțul nu prea lăsa loc de comentarii. Se lăsă o tăcere adâncă, pe care acesta o prelungi suficient de mult pentru a-și dovedi hotărârea.

— E rândul tău, Camille, adăugă el.

Verhoeven se scuză repede în fața lui Morin, care ridică mâinile în semn de aprobare. Apoi, fără nici o altă explicație, cu acordul colegului său împărți echipele și toată lumea coborî în fugă la parter.

Diferiți tehnicieni coborâră și urcară scările de mai multe ori, cărând valize de aluminiu, cutii, chiar și o ladă. Doi agenți rămaseră de pază chiar în clădire, unul la etajul superior și altul pe palierul situat chiar sub apartament, cu scopul de a împiedica deplasarea locatarilor. Le Guen distribuise alți doi agenți pe trotuar, în fața ușii imobilului.

— Nimic. De la ora 16 până acum n-au fost acasă decât locatarii a patru apartamente, explică Elisabeth. Toți ceilalți erau la serviciu.

Camille se așezase pe prima treaptă a scării de palier, frământând telefonul mobil în mâini și se întorcea iar și iar spre ușa apartamentului, rămasă larg deschisă. Prin fereastra de sticlă mată, întotdeauna închisă,

menită să lase un fir de lumină să se strecoare pe palier, putea vedea dansul spasmodic descris de girofarurile mașinilor de poliție care blocau strada.

Clădirea în care locuiau Irene și Camille se găsea la aproximativ douăzeci de metri de colțul Străzii Martirilor. Niște lucrări ale celor de la canalizare blocau de mai bine de două luni tot trotuarul de vizavi de imobil. Muncitorii se mutaseră de mult din fața clădirii și lucrau acum la 300 de metri depărtare, la cealaltă extremitate a străzii, care dădea spre bulevard. Totuși, barierele care împiedicau staționarea în fața clădirii rămăseseră pe loc. Chiar dacă nu se mai făceau lucrări, barierele permiteau mașinilor de pe șantier și camioanelor cu remorcă să oprească acolo. Din loc în loc, trei barăci adăposteau materialele, folosind probabil și drept cantină sau loc de odihnă. Două mașini de poliție postate în mijlocul drumului blocau capetele străzii. Celelalte mașini și cele două camionete ale Laboratorului Criminalistic nici măcar nu încercaseră să intre în parcare. Staționau în șir indian în mijlocul străzii, atrăgând atenția trecătorilor și pe cea a locatarilor imobilelor din vecinătate, care se iviseră la ferestre.

Camille nu dăduse niciodată atenție acestor detalii, dar când ajunse pe trotuar privi îndelung strada și barierele șantierului. Traversă și cercetă aliniamentul barierelor. Se întoarse spre intrarea în clădire, observă unghiul străzii, ferestrele apartamentului său, apoi din nou barierele.

— Evident... murmură el.

Pe urmă o luă la fugă spre Strada Martirilor, urmat cu greutate de Elisabeth, care își strângea poșeta la piept.

O cunoștea, dar nu-și aducea aminte numele.

— Doamna Antonapoulos, o prezentă Maleval pe vânzătoare.

— Antanopoulos, îl corectă femeia.

— Crede că i-a văzut... comentă Maleval. O mașină a oprit în fața clădirii și Irene s-a urcat în ea.

Inima lui Camille începu să bubuie, răsunându-i până în creier. Se abținu să se sprijine de Maleval și închise ochii ca să-și alunge orice imagine din minte.

O făcu să povestească de două ori scena. Puținele ei informații confirmau ceea ce Camille intuise câteva minute mai devreme, când efectuase acele cercetări pe stradă. Pe la 16:35, o mașină de culoare închisă oprise pe

stradă, mai sus de clădirea lor. Un bărbat destul de înalt, pe care vânzătoarea nu-l văzuse decât din spate, coborâse, îndepărtase cu dezinvoltură bariera și parcase în așa fel încât să nu împiedice circulația. Când martora aruncase din nou o privire în stradă, portiera din dreapta spate era larg deschisă. O femeie, căreia îi zărise doar picioarele, tocmai urca în mașină, ajutată de bărbatul respectiv, care apoi trântise portiera. Atenția îi fusese distrasă un moment. Când privise din nou într-acolo, mașina dispăruse.

— Doamnă Antanopoulos, spuse Camille arătând spre Elisabeth, v-aș ruga s-o însoțiți pe colega mea. O să avem nevoie de ajutorul și memoria dumneavoastră.

Vânzătoarea, care crezuse că le povestise tot ce văzuse, se holbă la el. Evenimentele din seara aceasta aveau să-i dea subiect de conversație pentru tot restul semestrului.

— Continuă cercetările pe toată strada, mai ales la parterul clădirilor învecinate. Să mi-i găsești și pe muncitorii din capătul străzii. Programul lor se termină devreme. Ia legătura cu firma. Ține-mă la curent.

Complet pustie, după ce toți agenții plecaseră în misiune, sala de operațiuni părea că rămăsese suspendată în neant. În spatele monitoarelor, Cob își vedea de treabă navigând de la harta rutieră a Parisului la lista firmelor de lucrări publice și la cea a personalului de la clinica Montambert, ca să înlesnească munca echipelor operative.

Secondat de un agent tânăr pe care Camille nu-l cunoștea, Louis reorganizase deja în întregime sala, panourile de plută, cele cu hârtii, dosarele. Avea acum la dispoziție o masă uriașă pe care pusese din nou la punct toate dosarele în curs și-și petrecea o treime din timp la telefon, pentru a transmite informații tuturor celor implicați. Îl sunase și pe doctorul Crest încă de la sosirea acestuia la Brigadă, ca să-l roage să li se alăture cât de repede posibil. Fără îndoială, Crest avea ceva în gând și voia să-i acorde lui Camille tot ajutorul de care urma să aibă nevoie în orele următoare.

La intrarea acestuia, Crest se ridică și îi strânse mâna cu deosebită delicatețe. Camille îl citi ca pe o carte deschisă. Pe fața aceea atentă și calmă văzu oglindirea propriului chip, pe care frământările interioare

începuseră să lase urme adânci, cearcăne de durere, dând întregii înfățișări un aspect încordat și rigid.

— Îmi pare extrem de rău... zise Crest, cu voce calmă.

Dincolo de această replică, Verhoeven auzi alte cuvinte, inutil de exprimat. Crest își reluă locul din capătul mesei, pe care i-l rezervase Louis și unde întinsese cele trei scrisori ale Romancierului. Pe marginea copiilor sale, doctorul notase unele lucruri, desenase săgeți, făcuse trimiteri.

Camille observă că informaticianul adăugase la materialul de intervenție o cască telefonică. Așa putea vorbi cu agenții de teren fără a fi nevoit să se oprească din tastat. Louis se apropie pentru a-i propune un punct de plecare. Observând însă privirea severă a șefului, se mulțumi să spună:

— Nimic, pentru moment... își însoți cuvintele de un gest către șuvița de păr, pe care, lucru curios și-l reprimă de data aceasta.

— Elisabeth e în sala de interogatorii, cu vânzătoarea. Nu-și mai amintește nimic în plus. Un bărbat, înalt de un metru 80, costum închis la culoare. Nu poate să ne spună nimic despre modelul mașinii. Susține

că nu a trecut mai mult de un sfert de oră între momentul în care a parcat și cel în care a plecat.

Gândindu-se la sala de interogatorii, Camille spuse:

— Lesage?

— Comisarul-șef a vorbit cu judecătoria și am primit ordin să-l eliberez. A plecat acum douăzeci de minute.

Camille se uită la ceas, 20:20.

Cob imprimă o listă rezumând investigațiile echipelor de pe teren.

Armand nu făcuse nici o brânză la clinica Montambert. După cum se părea, Irene ieșise singură, nesilită de nimeni. Conștiincios, luase datele celor două infirmiere și ale celor două persoane din serviciul de întreținere care erau de serviciu la ora respectivă, dar nu le putuse interoga, pentru că ieșiseră din tură. Patru echipe plecaseră să le caute la domiciliu. Două dintre ele sunaseră și confirmaseră că deocamdată nimeni nu își amintea nimic dubios. Nici cercetarea străzii nu dăduse rezultate, în afară de doamna Antanopoulos, nimeni nu remarcase nimic. Individul acționase calm, dând dovadă de sânge-rece. Cob obținuse informații despre câțiva dintre muncitorii de la firma care

efectua lucrări la capătul străzii. Trei echipe plecaseră spre casele acestora. Rezultatele nu le parveniseră încă.

Chiar înainte de ora 21, Bergeret sosi personal, ca să le aducă primele rezultate. Bărbatul nu purtase mănuși. Printre nenumăratele amprente ale lui Camille și ale lui Irene, găsiseră în câteva locuri unele necunoscute.

— Nu tu mănuși, nu tu grijă. Nu i-a păsat. Țsta nu-i un semn prea bun...

Bergeret își dădu seama instantaneu că vorbise gura fără el.

— Îmi pare rău, bâigui el tulburat.

— Nu-ți face griji, spuse Camille, bătându-l pe umăr.

— Am verificat imediat în baza de date. Nu apare acolo.

Scena răpirii nu putuse fi reconstituită în detaliu, dar unele lucruri erau certe. Gafa de adineauri îl făcea acum pe Bergeret să gândească fiecare cuvânt și fiecare sunet.

— A sunat negreșit la ușă și... so... Irene i-a deschis. Probabil că așezase valiza în vestibul și cred că... o lovitură de picior a...

— Ascultă bătrâne, i-o tăie Camille, așa n-o să ne descurcăm. Nici tu, nici eu. Să spunem „Irene” și pentru restul să folosim cuvintele

potrivite, oricât de dureroase ar fi. Deci o lovitură de picior... Unde?

Ușurat, Bergeret luă hârtia cu notițe și continuă fără să mai ridice privirea.

— A lovit-o probabil în momentul în care i-a deschis ușa.

Lui Camille i se făcu greață și își puse mâna la gură, închizând ochii. Doctorul Crest vorbi:

— Cred că domnul Bergeret ar trebui să-l informeze mai întâi pe domnul Mariani. În prima fază...

Camille nu mai auzea. Închise ochii, îi deschise la loc, lăsă mâna să-i cadă și se ridică. Sub privirile tuturor se îndreptă spre dozatorul de apă și bău pe nerăsuflăte două pahare de apă înghețată. Reveni și se așeză lângă Bergeret.

— Sună. Irene îi deschide. O lovește instantaneu. Putem ști în ce fel?

Pierdut, Bergeret caută din ochi confirmarea lui Crest și, primind gestul de încurajare al doctorului, continuă:

— Am găsit o urmă de salivă cu secreții biliare. Probabil a amețit și s-a aplecat.

— Nu putem afla unde anume a lovit-o?

— Nu.

— Apoi?

— A fugit probabil înăuntru. Prima dată la

fereastră. Ea a fost cea care s-a rezemat de perdea și a smuls-o. În timpul urmăririi bărbatul a lovit valiza, care s-a deschis. Nu pare s-o mai fi atins cineva, până la plecarea lor din apartament. Apoi Irene a fugit spre baie și cu siguranță că acolo a fost prinsă.

— Sângele de pe podea...

— Da. De la o lovitură la cap, fără îndoială. Nu foarte puternică, suficientă însă pentru a o ameți. A sângerat ușor, în cădere. Fie în cădere, fie când s-a ridicat, Irene a măturat cu mâna toate obiectele de pe etajera de sub oglindă. Probabil că s-a tăiat, pentru că am găsit puțin sânge pe etajeră. Începând din acel moment, nu mai știm exact ce s-a întâmplat. Mai știm doar că a târât-o până la ușă. Urmele de pe parchet provin de la tocurile pantofilor ei. Bărbatul s-a plimbat prin apartament. Presupunem că a făcut-o la sfârșit, înainte de a pleca. În dormitor, în bucătărie, a atins două, trei lucruri...

— Ce lucruri?

— În bucătărie, a deschis sertarul cu fețe de masă. I-am găsit amprente și pe cremona ferestrei, dar și pe mânerul frigiderului.

— Ce înseamnă oare toate astea?

— Aștepta ca ea să se trezească și se plimba de colo-colo. A atins și un pahar din bucătărie

și robinetul de la chiuvetă.

— Așa a trezit-o.

— Așa cred și eu. I-a dus un pahar cu apă.

— Ori i l-a turnat pe față.

— Nu, nu cred. Cred că mai curând i-a dat să bea. Erau acolo câteva fire de păr ale lui Irene. Cred că a tras-o de păr, ca să se ridice. După aceea, nu mai știm... Am încercat să cercetăm scările. Inutil. Prea multă lume s-a plimbat pe acolo, n-am fi putut să aflăm altceva.

Cu mâna pe frunte, Camille încerca să reconstituie scena în minte.

— Altceva? întrebă într-un târziu, ridicând ochii spre Bergeret.

— Ar mai fi ceva. Am găsit fire de păr care îi aparțin. Păr scurt, șaten. Nu prea multe. Le-am trimis la analize. Avem și grupa lui de sânge.

— Cum așa?

— Cred că Irene l-a zgâriat în timpul luptei. Am prelevat un mic eșantion din baie și de pe un șervețel cu care s-a șters. L-am comparat cu sângele tău, pentru orice eventualitate. Are grupa zero pozitiv, cea mai comună cu putință.

— Șaten, păr scurt, zero pozitiv. Altceva?

— Asta e tot, Camille! Nu am...

— Scuză-mă. Mulțumesc.

16

La întoarcerea tuturor echipelor de pe teren avu loc o lungă ședință de informare. Rezultatele nu erau încurajatoare. La ora 21 nu se știau multe lucruri în plus față de momentul descoperirii dispariției lui Irene. Crest analizase ultima scrisoare a Romancierului și confirmase ceea ce Camille cunoștea sau intuia în mare parte. Le Guen, instalat în singurul fotoliu veritabil din sală, ascultase deosebit de serios raportul medicului psihiatru.

— Îi face plăcere să se joace cu voi. La începutul scrisorii creează un moment de suspans, ca și cum ați juca un joc. Asta confirmă ce intuiseam încă de la început.

— Și acum a devenit o afacere personală? întrebă Le Guen.

— Da, răspunse Crest întorcându-se spre el. Cred că înțeleg unde bateți... Dar să nu confundăm lucrurile. În esență, nu e vorba de nimic personal. Nu cred că avem de-a face cu un individ arestat de domnul inspector-șef cândva în trecut sau ceva asemănător. Nu.

Nu vorbeam de o afacere personală în sensul acesta. Evoluează însă în ceva personal. În special din momentul în care a citit primul anunț. Faptul că domnul inspector-șef a folosit o metodă mai puțin ortodoxă, că a semnat cu propriile inițiale, că i-a indicat adresa de acasă...

— Ce tâmpit am fost! zise Camille către Le Guen.

— Nu puteai ști ce-o să se întâmple, Camille, răspunse Le Guen în locul psihiatrului. La fel ca mine, de altfel, nu ești greu de reținut sau de găsit.

Camille își analiză un moment propria aroganță. Ce înfumurat se dovedise a fi acționând astfel, într-o manieră atât de personală, ca și cum ar fi fost vorba de o confruntare unu la unu. Își aminti de judecătoarea Deschamps, de întâlnirea din biroul ei, când îl amenințase cu înlăturarea din anchetă. De ce dorise să se arate mai tare decât ea? Obținuse o victorie firavă, fără lauri, care îl costa acum mult mai scump decât un eventual eșec.

— Individul avea un plan bine pus la punct chiar de la început, zise Le Guen. Și să fi acționat în alt mod, tot n-ați fi schimbat cu nimic situația. Putem fi siguri de asta,

deoarece o spune chiar el în scrisoare: *N-o să puteți ieși din treaba asta decât odată cu mine, când voi decide eu.*

— Cel puțin asta era clar. Dar de aici și până la a-mi închipui c-o să ne facă rău mie, lui Irene...

— Nu sunt sigur că eu însumi m-aș fi gândit la asta.

Deși doctorul Crest vorbise pe un ton împăciuator, Le Guen și – cu atât mai mult – Camille înțeleseseră reproșul ascuns. Crest primise scrisoarea destul de târziu. Foarte târziu...

— Nu. Cele mai importante informații sunt concentrate în ultima parte a scrisorii, în acea lungă disertație în care transcrie pasaje întregi din cartea lui Gaboriau.

— Crede că a fost investit cu o misiune, știu...

— Ei bine, cu riscul de a vă surprinde, îl cred din ce în ce mai puțin.

Camille ciuli urechea. La fel și Louis, care se așezase lângă Le Guen.

— Să zicem doar, continuă Crest, că devine puțin cam prea explicit. Exagerează, am putea spune. E cabotin. Unele fraze sunt de-a dreptul pompoase.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu e nebun, ci pervers. Joacă în fața dumneavoastră rolul marelui psihopat care nu mai face distincția dintre realitate și imaginație; în cazul nostru, între realitate și literatură. Dar în opinia mea, e doar un alt șiretlic de-al lui. Nu știu de ce face asta. Nu avem decât scrisorile. Știu doar că vrea cu tot dinadinsul să-l credeți.

— Cu ce scop? întrebă Louis.

— Nu știu. Lunga tiradă despre nevoile umanității, transfigurarea realului... e atât de pompoasă, că frizează caricatura! Una gândește și alta scrie. Dar de ce, nu știu.

— Ca să ne trimită pe piște greșite? întrebă Le Guen.

— Posibil. Sau poate că are un alt motiv, mai amplu.

— Adică? nu înțelese Camille.

— Pentru că face parte din planul său.

Se redistribuiră dosarele tuturor anchetelor în curs. Câte doi oameni la un dosar. Misiune: revizuirea tuturor indiciilor, a tuturor mărturiilor; se redistribuiră și mesele. La 21:45, departamentul tehnic instalează patru linii telefonice noi și încă trei computere, pe care Cob le legă la rețea în așa fel încât fiecare computer să poată accesa câte o bază de date, în care el regrupase toate indiciile disponibile.

Sala începu să zumzăie ca un stup; fiecare echipă efectua interogatorii și îi chestiona pe colaboratorii lui Camille ori de câte ori apărea un amănunt nou.

Camille împreună cu Louis și Le Guen, pironiți toți trei în fața panoului de plută, preluau una câte una sintezele de date, uitându-se înfrigurați la ceas. Irene dispăruse deja de mai bine de cinci ore și nu era un mister pentru nimeni că fiecare minut urma să-i coste dublu, într-o numărătoare inversă care se declanșa inexorabil și căreia nimeni nu-i cunoștea capătul.

La cererea lui Camille, Louis alcătui pe un panou de hârtie lista tuturor locațiilor (Fontainebleau – Corbeil – Paris – Glasgow – Tremblay – Courbevoie), apoi pe cea a victimelor (Maryse Perrin – Alice Hedges – Grace Hobson – Manuela Constanza – Evelyne Rouvray – Josiane Debeuf) și a datelor (7 iulie 2000 – 24 august 2000 – 10 iulie 2001 – 21 noiembrie 2001 – 11 aprilie 2003). Cei trei bărbați se opreau în fața fiecărui caz căutând cu disperare legături, emițând ipoteze care nu duceau nicăieri. Tăcut, retras într-un colț, Crest sublinie ideea că logica Romancierului era una literară și că poate ar fi mai bine să se concentreze mai

mult asupra operelor copiate, a căror listă Louis o făcu pe loc. (*Crimele misterioase – Roseanna – Laidlaw – Dulcele sărut al Daliei – American Psycho*), dar fără rezultate.

— Astea nici nu mai contează, sublinie Le Guen. Pe astea deja le-a materializat. Nu ne mai sunt de folos.

— Așa-i, confirmă Camille. Am ajuns la cartea din care urmează să se inspire. Dar care e?

Louis caută lista lui Ballinger, trecu pe la fotocopiator, mări fiecare pagină la dimensiunea A3 și prinse totul cu bolduri pe panou.

— Sunt cam multe... comentă Crest.

— Mult prea multe, așa e... recunosc Camille. Ar trebui să fie una dintre astea... sau nu... care...

Se opri un moment, concentrat asupra ideii.

— În care dintre cărțile astea este vorba despre o femeie însărcinată, Louis?

— În nici una, răspunse acesta, luând din nou lista cu rezumate.

— Ba da, Louis. Există!

— Nu văd nici una de genul ăsta...

— Ba da, fir-ar al dracului! urlă Camille furios, luându-i lista din mână. Trebuie să fie una.

Consultă rapid documentul și i-l dădu înapoi.

— Nu în lista asta, Louis. În cealaltă.

Louis îl privi perplex.

— Da, uitasem de ea...

Alergă la masa lui și apucă prima listă alcătuită de Cob. Cu scrisul lui elegant, Louis adăugase câteva notițe pe care le trecu rapid în revistă.

— Aici, zise în sfârșit, întinzându-i foaia.

Recitind notele lui Louis, Camille își aminti foarte clar discuția cu Ballinger: *Unul dintre studenții mei... cazul din martie 1998, povestea femeii eviscerate într-un depozit... o carte pe care eu n-o cunosc... Asasinul din umbră... Necunoscută încă.*

Între timp, Louis afișase panoul pe care consemnase cazurile suspecte ale căror descrieri i le trimisese lui Ballinger.

— Sunt conștient că e foarte târziu, domnule Ballinger...

Se întoarse discret cu spatele și îi prezentă situația rapid, cu voce scăzută.

— Vi-l dau, da... zise în sfârșit, trecându-i telefonul lui Camille.

Acesta îi aminti în câteva cuvinte respectiva discuție.

— Da, dar v-am spus și atunci că nu

cunosc cartea. Nici studentul respectiv nu era absolut sigur. Era doar o idee... Nimic nu dovedește...

— Domnule Ballinger! Am nevoie de cartea aia. Acum! Unde locuiește studentul dumneavoastră?

— Nu știu... Ar trebui să consult fișierele studenților.

Sunt la mine în birou.

— Maleval! strigă Camille, fără să-i mai răspundă lui Ballinger. Ia o mașină, du-te la domnul Ballinger și mergeți la universitate. Ne întâlnim acolo.

Cob găsisese deja vreo treizeci de adrese posibile, pe care Elisabeth și Armand le localizau pe harta regiunii pariziene. Examinau cu atenție fiecare adresă, fiecare loc, fiecare detaliu pe care Cob îl obținea în legătură cu fiecare depozit. Întocmiră două liste. Cea prioritară, a celor mai izolate depozite, care păreau nefolosite de multă vreme, cea de-a doua, a celor care ofereau mai puține indicii interesante, dar care rămâneau pertinente în raport cu ancheta.

— Armand, Mehdi, preluați sarcinile lui Cob, decise Camille. Elisabeth, organizezi echipele. Mergem urgent la toate adresele găsite. Tu începi cu cele mai apropiate: întâi

în Paris, apoi spre periferie, în cercuri concentrice. Cob, tu îmi cauți cartea. Hub, Chub, ceva de genul ăsta. *Asasinul din umbră*. Un roman vechi. N-am alte detalii de adăugat. Merg la universitate. Mă găsești pe mobil. Hai, Louis. Să mergem.

Noaptea, doar doi stâlpi de iluminat din cinci aruncau o lumină gălbuie și palidă pe fațada universității. În spatele ferestrelor mari de sticlă ale holului de la intrare, câteva lumini îndepărtate lăsau să se ghicească două scări – dispuse în dreapta și în stânga – urcau la etaje. Părăsită, clădirea părea un pachebot naufragiat.

În timp ce Louis derapa cu mașina pe esplanadă, lăsându-l pe Camille în fața intrării principale, la celălalt capăt al clădirii se năpustea o altă mașină. Paznicul clădirii fusese alertat de zgomotul sirenelor și de luminile zvâcnind violent ale girofarurilor. Se apropiase de uși, ținându-și câinele în lesă. Maleval îl lăsase în urmă pe Ballinger, care tocmai cobora din mașină și ajunsese în fugă până la ușa de la intrare. Își lipise legitimația de geam, sub nasul paznicului. Acesta scoase iute o legătură de chei și se aplecă să descuie.

Camille strânse iute mâna lui Ballinger, complet înnebunit de situație și destul de

zdruncinat de drumul în mașină la care fusese supus de Maleval.

— Mulțumesc... bâigui Camille, în fugă.

— Cu plă... începu profesorul.

Dar în timp ce Maleval îi explica paznicului situația, Camille și Louis se năpustiseră pe scara din stânga, urmați de Ballinger, care își strângea cheile în mână. Câteva clipe mai târziu, după o cursă neîntreruptă pe culoare, cei trei bărbați deschideau ușa micului birou. Ballinger se aruncă asupra unui fișet, trăgând sertarele și răscolind dosarele, în căutarea literei „G”.

Mobilul lui Camille sună.

— Sunt Cob. Nu găsesc nimic.

— Imposibil! urlă Camille.

— Camille! Am inițiat o căutare care utilizează 211 cuvinte-cheie! Ești sigur că mi-ai dat datele corecte?

— Așteaptă. Ți-l dau pe Louis. Rămâi pe fir.

Părând el însuși o umbră a nopții, Ballinger îi întindea lui Camille dosarul universitar al unui anume Sylvain Guignard, arătându-i cu degetul locul unde era notat numărul de telefon al persoanei. Camille înșfăcă mobilul lui Louis și formă numărul. O voce voalată îngăimă un „alo”.

— Sylvain Guignard?

— Nu, sunt tatăl lui... Știți cât e ceasul?

— Inspectorul-șef Verhoeven, de la Brigada Omoruri. Dați-mi-l imediat la telefon pe fiul dumneavoastră.

— Ce...?

Camille repetă mai calm cererea și adăugă:

— Mergeți și căutați-l urgent pe fiul dumneavoastră domnule Guignard. Urgent!

— Bine. Of...

Camille auzi un zgomot de pași, sușoteli, apoi o voce mai tânără și mai limpede.

— Sylvain?

— Da.

— Inspector-șef Verhoeven, Brigada Omoruri. Sunt împreună cu profesorul Ballinger. Ați participat la un studiu pentru noi, dacă vă amintiți...

— Da... Era prin...

— I-ați atras atenția asupra unei cărți pe care profesorul nu o cunoștea și care părea să semene cu un caz... Autorul se numea Hub sau Chub. Mai țineți minte?

— Da. Îmi amintesc.

Camille aruncă o privire în dosar. Tânărul locuia în Villeparisis. Chiar dacă ar fi mers foarte repede...

Se uită la ceas.

— Aveți cartea respectivă? întrebă.

— Nu. Era doar o cărțuție veche, mi s-a părut doar că-mi amintesc...

— Ce?

— Situația... Nici nu mai știu, mi s-a părut cunoscută...

— Ascultați cu mare atenție, Sylvain. O femeie însărcinată a fost răpită. Chiar azi după-amiază, în Paris. Trebuie s-o găsim neapărat, înainte... E posibil ca femeia să fie... Vreau să zic... E soția mea.

Ce cuvinte cumplite! Camille înghiți cu dificultate.

— Am nevoie de cartea aia. Urgent.

Tânărul tăcu pentru un scurt moment.

— N-o mai am, spuse în sfârșit, cu voce calmă. Am citit-o acum mai bine de zece ani. De titlu sunt sigur: *Asasinul din umbră*. Autorul se numea Philip Chub. Nu-mi amintesc editura. Mă străduiesc, dar nu-mi aduc aminte, îmi amintesc doar coperta.

— Și ce era pe copertă?

— Era genul de carte cu ilustrații... sforăitoare: femei îngrozite care țipă... și umbra unui bărbat cu pălărie plutind deasupra lor, genul ăsta de prostioare...

— Intriga?

— Un bărbat răpește o femeie însărcinată, de asta sunt sigur. Îmi atrăsese atenția

pentru că nu se potrivea deloc cu stilul cărților pe care le citeam atunci. Ceva destul de urât, dar nu-mi mai amintesc detalii.

— Locația?

— Un depozit sau așa ceva.

— Ce fel de depozit? Unde?

— Nu-mi mai amintesc. Un depozit, cu siguranță, dar...

— Ce ați făcut cu romanul?

— Ne-am mutat de trei ori în zece ani. Habar n-am ce s-a ales de el.

— Și editura?

— Nu mai știu.

— O să trimit pe cineva la dumneavoastră și o să-i spuneți tot ce vă amintiți, ați înțeles?

— Da. Cred...

— Că tot veni vorba, poate o să reușiți să vă mai amintiți câte ceva. Orice amănunt ne-ar fi de folos. Orice lucru mărunț poate deveni important la un moment dat. Rămâneți acasă, lângă telefon. Încercați să vă amintiți exact când ați citit cartea, locul în care erați, ce făceați pe vremea aceea. Uneori ajută. Luați ceva de scris. Adjunctul meu o să vă dea mai multe numere de telefon. Dacă vă amintiți ceva, orice, ne sunați imediat. Ați înțeles?

— Da.

— Bine, zise Camille și, înainte să facă schimb de telefoane cu Louis, adăugă: Sylvain?

— Da?

— Vă mulțumesc... încercați să vă amintiți... E foarte important.

Îl sună pe Crest și îl rugă să meargă în Villeparisis.

— Băiatul pare inteligent. Și cooperant. Trebuie să-i câștigăm încrederea, pentru a-și putea aminti. E posibil să-și aducă aminte anumite lucruri. Mi-ar plăcea să mergeți dumneavoastră acolo.

— Plec acum, zise Crest calm.

— Louis o să vă sune de pe alt număr ca să vă dea adresa și o să vă găsească o mașină cu un șofer bun.

Imediat formă un alt număr.

Ballinger se așezase la biroul său. Judecând după privirea lui alertă, urmărea conversația telefonică. Louis era adâncit în gânduri și mergea de colo-colo în fața bibliotecii, cu capul plecat.

Camille formă un număr și lăsă mobilul să sune.

— Domnule Lesage, sunt inspectorul-șef Verhoeven.

— Da, răspunse Lesage cu o seriozitate

bănuitoare și afectată.

— Sunt conștient, domnule Lesage, că nu sunteți dornic să ne ajutați...

— Aveți dreptate. Dacă doriți ajutor, căutați în altă parte.

Louis se răsuci și îl privea pe Camille, aplecând capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să observe cea mai mică schimbare pe fața șefului său.

— Ascultați, reluă Camille. Soția mea e însărcinată în opt luni jumate.

Vocea i se pierdu. Înghiți cu greu.

— A fost răpită de acasă în după-amiaza asta. Este el, înțelegeți? El... Trebuie s-o gădesc.

Se lăsă un lung moment de tăcere.

— O s-o omoare, adăugă Camille. O s-o omoare...

Și certitudinea pe care o rumega de ore întregi îi apăru atunci, poate pentru prima dată: reală, palpabilă, atât de limpede, încât aproape scăpă telefonul și fu nevoit să se rezeme cu o mână de perete.

Louis nu se mișca și îl țintuia cu privirea pe Camille, ca și cum ar fi devenit transparent. Se uita încremenit, cu buzele tremurând.

— Domnule Lesage... reuși să articuleze Camille.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă librarul, cu o voce puțin mecanică.

Camille închise ochii și suspină de ușurare.

— O carte. *Asasinul din umbră*. Philip Chub.

Între timp, Louis se întorsese spre Ballinger.

— Aveți cumva un dicționar englez? întrebă el, cu o voce lipsită de expresie.

Ballinger se ridică, îl ocoli și se opri în fața unui stelaj.

— Cunoscut cartea. Da, e foarte veche, zise în sfârșit Lesage. A fost publicată prin anii '70 sau '80. Mai curând, la sfârșitul anilor '70. A publicat-o Bilban. O editură care a dispărut prin '85. Catalogul lor nu a mai apărut.

Louis pusese pe birou un dicționar *Harap*, pe care Ballinger tocmai i-l dăduse. Îl deschise și se întoarse livid spre Camille.

Acesta îl privi la rândul lui și își simți inima strângându-i-se în piept.

Întrebă mecanic:

— Aveți cumva cartea?

— Nu, tocmai verificam... Nu, nu cred...

Louis întoarse capul spre dicționar apoi din nou spre Camille. Buzele sale schițară un cuvânt pe care celălalt nu-l înțelese.

— Am putea s-o găsim cumva?

— Cu genul ăsta de lucrări e cel mai greu. Sunt colecții lipsite de valoare, chiar cărți

proaste. Nu mulți vor să le păstreze. De obicei le găsim din întâmplare. E nevoie de noroc.

Fără să-și slăbească din ochi adjunctul, Camille adăugă:

— Credeți că puteți s-o găsiți?

— O să arunc o privire mâine...

Lesage înțelese dintr-odată cât de aberantă era propoziția asta.

— O să... o să văd ce pot să fac.

— Vă mulțumesc, încheie Camille. Louis...?

— Chub... pronunță acesta. E denumirea englezească a unui pește.

Camille îl privea, încă nedumerit.

— Și...?

— În franceză... traducerea e *chevesne*¹⁷.

Camille deschise gura și scăpă telefonul, care căzu la pământ cu un zăngănit metalic.

— Philippe Buisson de Chevesne, zise Louis. Ziaristul de la *Le Matin*.

Camille se întoarse dintr-o singură mișcare și se uită la Maleval.

— Ce-ai făcut, Jean-Claude?

Maleval își legăna capul privind spre tavan, cu ochii înecați în lacrimi.

— N-am știut... N-am știut...

¹⁷ În limba română, „clean”.

Odată ajunși în fața imobilului din bulevardul Richard-Lenoir, cei trei bărbați săriră din mașini, urcând câte patru trepte odată. Maleval, cel mai înalt dintre ei, era cu câțiva pași înaintea lui Camille și Louis.

Camille se aplecă peste balustradă, dar nu zări decât palierele de la doi până la cinci, urcând în spirală până sus. Când ajunse în fața ușii larg deschise, a cărei broască fusese pulverizată de glonțul lui Maleval, zări în penumbră un vestibul luminat difuz de o lampă aprinsă undeva mai în spate, în dreapta. Scoțându-și și el arma, intra precaut. La dreapta, pe hol, văzu spatele lui Louis, care înainta atent pe lângă uși, lipit de perete. În stânga, Maleval dispăru un moment într-o cameră care părea a fi bucătăria și reapăru imediat, deplasându-se cu ochii în patru. Camille îi făcu semn să-i acopere spatele lui Louis, care deschidea cu lovituri puternice ușile, una câte una, ca apoi să se dea înapoi, la adăpostul peretelui. Maleval se deplasă rapid spre el. Camille se afla în pragul salonului, plasat în fața ușii de la

intrare. Înaintă, uitându-se precaut în stânga și în dreapta. Brusc, avu certitudinea că apartamentul e pustiu.

Se întoarse din nou cu fața spre salon și spre cele două ferestre care dădeau spre bulevard.

Din poziția lui, avea o imagine panoramică a apartamentului. Era aproape gol. Fără să piardă din ochi ferestrele, bâjbâi după întrerupător. Undeva mai departe, auzi pașii colegilor lui și simți cum se apropie din spate. Apăsă întrerupătorul și o lumină slabă se aprinse în stânga. Cei trei intrară împreună în cameră, care părea mai mare în lumină. Pe pereți se vedeau urmele unor tablouri care fuseseră scoase; lângă ferestre, trei-patru cutii de carton, dintre care una deschisă și un scaun. Pe jos, parchet cerat. În stânga, atenția le fu atrasă de o masă solitară, cu un scaun lângă ea, asemănător celui alt.

Coborâră armele. Camille se apropie încet de masă. Se auzeau pași pe palier. Maleval se întoarse și se îndreptă rapid spre ușa de la intrare. Camille îl auzi șușotind ceva nedeslușit. Lumina provenea de la o lampă de noptieră așezată pe masă și al cărei fir electric mergea până la priza încastrată în perete, în apropierea șemineului din colț.

Pe colțul mesei, un dosar închis, a cărui copertă roșie se bomba în locul în care se afla șina.

Camille văzu o altă foaie așezată în mijlocul mesei, la vedere.

Dragă Camille,

Sunt fericit că sunteți aici. Recunosc că apartamentul e puțin cam gol, neprimitor. Dar știți că e pentru o cauză nobilă. Probabil că sunteți dezamăgit, simțindu-vă acolo atât de singur. Ați sperat, fără îndoială, că o s-o găsiți pe fermecătoarea dumneavoastră soție. Va trebui să mai așteptați puțin...

În câteva clipe veți conștientiza amploarea proiectului meu. Totul o să se clarifice, în sfârșit. Ce n-aș da să fiu acolo, să vă pot vedea...

Ați înțeles și în curând o să înțelegeți și mai bine că „opera” mea a fost doar un șiretlic. Chiar de la început.

Cred că pot afirma că succesul nostru e asigurat. Presimt că lumea o să se bată ca să citească povestea „noastră”... Am scris-o deja. Se află pe masă, în dosarul roșu din fața dumneavoastră. Aproape terminată. Am reconstituit, cu răbdarea pe care mi-o cunoașteți deja, crimele din cinci romane polițiste.

Aș fi putut face mai mult; demonstrația nu ar fi fost cu nimic mai valoroasă. Cinci nu e un număr mare pentru niște crime, dar e suficient. Și ce crime! Ultima va fi absolut la înălțime, vă promit. În momentul în care vă scriu, fermecătoarea dumneavoastră Irene e gata să joace rolul principal. Se simte foarte bine micuța Irene. Va fi absolut perfectă.

Perfecțiunea capodoperei mele constă în faptul că am scris cartea celei mai fascinante crime... chiar înainte de a pune în scenă și de a comite crimele din cele mai fascinante cărți tipărite vreodată. Nu e absolut minunat? Nu se găsește aici, în această buclă temporală perfectă, atât de perfect anticipată, ceva ideal?

Ce victorie, Camille! O poveste atât de realistă, atât de adevărată, precedată de un caz de crimă a cărui cronică apare în cartea ce o relatează... Fără discuție, de data aceasta își vor smulge din mâini cartea celui pe care în trecut nici nu-l băgau în seamă. O să se înghesuie, Camille, veți vedea... Și atunci o să fiți mândru de mine, de noi și mai cu seamă de delicioasa Irene, care se comportă cu adevărat minunat.

Toate bune. Permiteți-mi să semnez de data aceasta cu numele care mă va face celebru... pe mine, dar și pe dumneavoastră.

Philip Chub

PARTEA A DOUA

Camille trage scaunul și se prăbușește cu toată greutatea. Îl doare capul. Își masează tâmpilele și rămâne nemișcat un moment nesfârșit parcă. Tace, privind fix dosarul cu șină. Îl trage spre sine. Desface cu greutate șina. Citește:

— *Alice... începu el, privind către femeia care oricărei alte persoane, în afară de el, i s-ar fi părut tânără.*

Îi spusese pe nume pentru a crea o atmosferă de complicitate, dar nu reuși să-i stârnească nici cea mai mică reacție.

Își coborî privirea spre notițele luate în grabă de Armand, în timpul primului interogatoriu: Alice Vandenbosche, douăzeci și patru de ani.

Întoarce câteva pagini:

— *Oribil, se decise Louis, cu voce distorsionată. Un măcel. Nu e ceva obișnuit, dacă înțelegeți ce vreau să spun...*

— *Nu prea înțeleg, Louis...*

— *N-am mai văzut așa ceva...*

Prinde între degetul mare și arătător câteva pagini și le întoarce cu totul:

Mama lucrează cu roșu. Folosește cantități industriale.

Roșu ca sângele, carmin și roșu închis ca noaptea.

Trece puțin mai departe:

Tânăra, caucaziană, de aproximativ douăzeci și cinci de ani, purta pe corp urmele unui tratament brutal în timpul căruia fusese literalmente târâtă de păr, așa cum o dovedeau fruntea zdrelită și smocurile întregi de păr smuls. Asasinul o lovise repetat cu un ciocan.

Întoarce brusc întreg dosarul și revine apoi la ultima pagină, la ultimele fraze:

Lumina provenea de la o lampă de noptieră așezată pe masă și al cărei fir electric mergea până la priza încastrată în perete, în apropierea șemineului din colț.

Pe colțul mesei, un dosar închis, a cărui copertă roșie se bomba în locul în care se afla șina.

Camille văzu o altă foaie așezată în mijlocul mesei, la vedere.

Buimac, Verhoeven se întoarce către partea din spate a camerei, unde încremenise Maleval.

În spatele acestuia, în picioare, Louis continuă să citească peste umărul lui

ultimele rânduri. A apucat mai multe foi, le frunzărește în fugă, citind în diagonală, se oprește ici-colo, ridicând uneori capul ca să gândească, apoi continuă lectura.

În capul lui Camille, gândurile se învâlmășesc și aleargă într-o cavalcadă nebună. Nu reușește, oricât ar încerca, să încetinească derularea furibundă a imaginilor care îl copleșesc.

Buisson, „opera” lui, cartea.

Cartea care relatează viața lui Camille, anchetele... îți vine să te dai cu capul de pereți.

Ce e adevărat și ce e fals din toate astea?

Cum să distingi încă o dată adevărul de minciună?

Totuși, Camille a înțeles esențialul: Buisson a comis cinci crime.

Cinci crime reale, inspirate în amănunt din cinci romane. Toate cinci nu sunt decât pregătiri în vederea unei singure crime.

Aceasta, CRIMA, marele final, spre care converg toate celelalte, va fi a șasea, inspirată din propria carte.

Crima în derulare.

Cea mai frumoasă dintre toate.

Cu Irene în rolul principal.

Cum a spus?

Am scris cartea celei mai fascinante crime... chiar înainte de a pune în scenă și de a comite crimele din cele mai fascinante cărți apărute vreodată.

Trebuie s-o găsească.

Unde e? Irene...

Sediul brigăzii – ora 22:45.

Dosarul cu șină e deschis pe masă. Foile sunt împrăștiate. Armand a dus conținutul la xerox.

Toată lumea în picioare. De partea cealaltă a mesei, Verhoeven îi privește pe rând.

Le Guen e singurul care stă jos. A găsit un creion și îl morfoleşte febril.

Pe burta care îi folosește drept suport, mâzgălește ceva într-un carnet. Un cuvânt aici, unul colo. Așa gândește el. Cu jumătate de ureche, reușește să și asculte. Apoi îl urmărește atent pe Camille.

— Philippe Buisson... începe Verhoeven.

Cu mâna la gură, își dregе vocea.

— Buisson, repetă el, a dispărut. În momentul de față Irene e cu el, după ce a răpit-o la sfârșitul după-amiezii. Trebuie să mai aflăm unde se află și ce intenționează să-i facă... Și când... Cam multe necunoscute. Și avem foarte puțin timp la dispoziție.

Le Guen nu mai observă pe fața prietenului său acea panică vizibilă cu câteva minute în urmă, când intrase în sală. Verhoeven nu mai e Camille. A redevenit inspectorul-șef Verhoeven, șeful Brigăzii Omoruri, concentrat, profesionist.

— Textul pe care l-am găsit acasă la el este un roman scris de Buisson însuși. Un roman în care spune povestea anchetei noastre, așa cum și-a închipuit-o. E prima noastră sursă de investigație. Cât despre... ce vrea să facă în continuare, există o a doua sursă de care nu dispunem încă: prima carte a lui Buisson, publicată sub pseudonimul Chub...

— Suntem siguri de asta? întreabă Le Guen, fără să ridice capul.

— Dacă informațiile pe care le avem sunt corecte, da: o femeie însărcinată omorâtă într-un depozit. Mi se pare mai mult decât probabil.

Aruncă o privire spre Cob, care și-a părăsit computerele pentru a participa la ședința de informare. Lângă el, doctorul Viguiet, așezat cu fundul pe marginea unei mese, cu picioarele întinse, ascultă cu atenție. Nu se uită la Verhoeven, ci la membrii echipei. Cob dă din cap în semn că nu și adaugă:

— Încă nimic.

Armand se întoarce cu cinci exemplare fotocopyate. De aproape o oră, Maleval se leagănă de pe un picior pe altul, ca și cum ar avea nevoie la toaletă.

— Vom forma trei echipe. Jean, Maleval și cu mine ne concentrăm asupra primei surse. Împreună cu doctorul Viguier. A doua echipă, coordonată de Armand, continuă cercetările în legătură cu antrepozitele din regiunea pariziană. E o treabă extrem de ingrată, pentru că înaintăm la nimereală. Dar pentru moment, nu avem nimic mai bun de făcut. Louis, tu ieși la puricat biografia lui Buisson: cunoștințe, adrese, resurse, tot ce poți găsi... Cob, continui să cauți cartea semnată Philip Chub. Întrebări?

Nimeni nu are întrebări.

Două mese sunt așezate față în față: Le Guen și Camille de o parte, Maleval și psihiatrul de cealaltă.

Armand a fugit să caute în imprimanta lui Cob lista depozitelor pe care o consultă cu creionul în mână, tăindu-le pe cele deja cercetate de echipele operative, care pleacă acum spre noile adrese care li se încredințează.

Louis e deja la telefon, cu receptorul între

umăr și ureche. Mâinile îi aleargă pe tastatura computerului.

Cob dispune acum de un indiciu nou: numele editurii care a tipărit cartea lui Chub: Bilban. Rezultatele căutărilor sunt deja afișate. Întreaga încăpere palpită într-o tăcere încordată, punctată de sușoteli, de sunetul degetelor pe tastatură și de voci șoptind la telefoane.

Înainte de a se pune pe treabă, Le Guen scoate mobilul, dă ordin ca doi agenți pe motociclete să fie pregătiți pentru o viitoare intervenție și alertează Echipa de Intervenție Rapidă. Verhoeven a înțeles. Le Guen îi adresează un gest resemnat.

Verhoeven știe că acesta are dreptate.

Dacă găsesc ceva concret și se impune o intervenție rapidă, au nevoie de profesioniști.

Echipa de Intervenție.

I-a mai văzut în acțiune. Băieți cât muntele, silențioși, îmbrăcați în negru, echipați după ultimele standarde, ca niște roboți. Îți vine să te întrebi cum de se mai mișcă de atâta greutate. Dar mai ales profesioniști. Studiază terenul cu hărți din satelit, pun la punct cu minuțiozitate militară planul de intervenție, ținând cont de toate datele posibile. Se abat asupra obiectivului ca un trăsnet.

În momentul în care vor dispune de o adresă, de vreo localizare, Echipa de Intervenție se va ocupa de restul. Cu bune și rele. Camille are totuși o rezervă în legătură cu acest tip de intervenție. Nu i se pare potrivită cu profilul pe care Buisson l-a dovedit prin punerea în scenă a întregii povești. Minuțiozitate contra artă a detaliului semnificativ. Buisson are un avans prea mare. De săptămâni, poate chiar de luni întregi pune la cale lucrurile, cu o răbdare de entomolog. Cu toate elicopterele, grenadele fumigene, radarele și puștile lor cu lunetă, trăgătorii de elită din Brigada de Intervenție o să tragă în gol.

Verhoeven deschide gura să i-o spună lui Le Guen, dar se răzgândește. Ce alte opțiuni are?

Va putea el, Camille Verhoeven, să o salveze pe Irene cu pistolul din dotare, pe care nu-l scoate decât o dată pe an, pentru inspecția obligatorie?

Cei patru bărbați au deschis „romanul” lui Buisson la prima pagină, dar nu au toți aceeași viteză de lectură. Nici nu folosesc aceeași metodă.

Viguier, bătrânul psihiatru, survolează cu

ochi de vultur. S-ar putea spune că mai mult observă foile decât le citește. Dă paginile rapid, ca și cum ar fi luat o decizie fără drept de apel. Nu caută aceleași lucruri precum ceilalți. A căutat mai întâi portretul lui Buisson, atât cât reiese din ceea ce scrie. Observă stilul narativ, tratează persoanele ca pe niște realități de hârtie.

Asta pentru că în acest text, cu excepția tinerelor victime, totul nu e decât ficțiune.

Pentru el, singurul care contează e Buisson. Privirea lui, felul în care vede lumea, cel în care reconstruiește realitatea, încearcă să perceapă modul în care criminalul a modelat datele în funcție de propria viziune despre lume.

Lumea nu e așa cum e ea în realitate, ci așa cum i-ar plăcea lui să o vadă. O fantezie în stare pură, întinzându-se pe 300 de pagini...

Le Guen, pe de altă parte, trudește. Înțelege repede, dar citește anevoie. A optat pentru o metodă potrivită felului său de a fi. Începe cu finalul și se apropie de început, capitol cu capitol. Ia puține notițe.

Pare că nimeni nu observă că Maleval nu întoarce nici o pagină. Privirea îi e pironită pe prima pagină, de minute întregi. În momentul în care doctorul Viguiet face cu voce scăzută

primele comentarii, el e tot acolo, ținut la aceeași eternă pagină. Ar vrea să se ridice. Să se apropie de Camille și să-i spună... Dar nu are puterea necesară: atâta timp cât nu întoarce pagina, se simte la adăpost. E pe marginea abisului și o știe. Mai știe și că în câteva minute cineva îi va da un brânci și gata... Urmează căderea vertiginoasă. Ar trebui să facă un pas înainte, să-și ia inima-n dinți și să-și caute numele, mai jos pe pagină, să aibă confirmarea că dezastrul îl pândește după colț. Că acea capcană în care a căzut se va închide cu violență. Acum. Trebuie să se hotărască. Dar nu poate face nici o mișcare. Se teme.

Verhoeven, lipsit de expresie, frunzărește cu furie, sare pasaje întregi, mângălește niște note pe ici, pe colo, revine pentru a verifica vreun amănunt, ridică capul reflectând adânc. Citește în grabă scena în care Buisson și-a imaginat întâlnirea lui cu Irene, dar evident că nu e așa cum s-a întâmplat. Ce poate ști Buisson asta despre prima lor întâlnire? Cu ce rimează această poveste de reportaj de televiziune... „A fost o poveste simplă. Șase luni mai târziu, se căsătorește cu Irene.” Simplă, poate. Dar e invenția lui Buisson.

Ca un înecat care vede dinaintea ochilor, într-o fracțiune de secundă, filmul vieții sale, cel adevărat, pe care memoria sa l-a păstrat intact. Magazinul de la muzeul Luvru. Tânăra care într-o dimineață de duminică era în căutarea unei cărți despre Tițian, „un cadou pentru un prieten” și care nu se poate hotărî; se uită la una, apoi la a doua, se răzgândește și o cumpără pe a treia. Pe cea mai proastă. Și el, micul Verhoeven, fără vreo intenție ascunsă, spune: „Nu pe aceea, dacă vreți o părere...”. Tânăra care surâde. Surâsul acela o caracterizează. Splendida și simpla Irene. E deja „Irene a lui” când răspunde „da...?!” cu un aer de supunere ipocrită, care îl obligă să-și ceară scuze. Și se scuză, se justifică, îi vorbește despre Tițian – câteva cuvinte, pe care le vrea nepretențioase. Dar ce are de spus e pretențios pentru că e părerea unuia care crede că înțelege. Se bâlbâie, nu-și găsește cuvintele. N-a mai roșit de-o viață. Roșește. Ea zâmbește: „Atunci, credeți că asta e bună?” A vrut să spună prea multe dintr-odată, așa că încearcă un rezumat, în disperare de cauză. În acesta se amestecă teama de a părea snob cu stânjeneala de a recomanda cartea cea mai scumpă, dar tot o zice: „Știu că e cea mai scumpă... dar e, de

departe, cea mai bună”. Irene e îmbrăcată într-o rochie cu nasturi în față, de sus până jos. „Așa se întâmplă și când cumperi pantofi”, zice Irene surâzând în continuare. E rândul ei să roșească. „Doar că acum e vorba de un Tițian.” îi este rușine că a bagatelizat subiectul. I-a mărturisit mai târziu că nu mai pusese piciorul la Luvru de mai bine de zece ani. Camille nu a îndrăznit mult timp să-i spună că el îl vizita aproape în fiecare săptămână. Nici când ea se îndepărtează și se îndreaptă spre casa de marcat nu îi spune că nu-l interesează pentru cine e cartea, că vine aici mai ales duminica dimineața și că știe că are o șansă la un milion să o revadă vreodată. Irene plătește, tastează codul cârdului de credit, cu ochi mijiți de miop, aplecată peste tejghea. Camille se întoarce către raioane, dar inima lui nu mai e la locul ei. Peste câteva minute, plictisit, copleșit de o tristețe inexplicabilă, hotărî să iasă. Înmărmurit, o vede acolo, în picioare. Stă la umbra piramidei de sticlă, citind cu atenție un pliant, întorcându-se apoi să-și găsească drumul cu ajutorul nenumăratelor panouri cu indicații. Trece pe lângă ea. Ea îl vede, surâde, el se oprește: „Despre cum să mă orientez în muzeu nu aveți nici un pont?” îl

întreabă Irene, cu același surâs.

Verhoeven se concentrează deja asupra următorului pasaj.

În momentul în care vrea să plece spre birou, ridică ochii și îl vede pe Maleval, cu mâinile pe dosar și uitându-se fix la Le Guen, care dă din cap a mustrare.

— Camille, îl strigă Le Guen, fără să-l privească. Cred că trebuie să avem o mică discuție cu prietenul nostru Maleval...

Verhoeven termină de citit:

— *Sunt nevoit să te dau afară, Jean-Claude...*

Așezat în fața lui Verhoeven, Maleval clipi de câteva ori, căutând disperat un punct de sprijin.

— *Nici nu știi cât mi-e de greu... Nici măcar nu-ți imaginezi... De ce nu ai venit să vorbești cu mine?*

(...).

— *Când a început povestea asta?*

— *La sfârșitul anului trecut. El m-a contactat. La început, i-am dat doar firimituri. Era mulțumit...*

Apoi își așază ochelarii pe masă. Strânge pumnii. Când se uită la Maleval, furia rece i se citește atât de clar în ochi, încât celălalt se

lasă imperceptibil pe spătarul scaunului. Le Guen se simte dator să intervină.

— Camille, toate lucrurile la timpul lor. Maleval, continuă el întorcându-se către tânăr, e adevărat ce scrie acolo?

Maleval îi răspunde că nu știe, că n-a apucat să citească tot, că trebuie să caute...

— Să cauți ce? întreabă Le Guen. Tu îl informai. Da sau nu?

Maleval lasă capul în jos.

— Bun. Atunci, deocamdată ești în stare de arest...

Maleval deschide gura mare, ca un pește pe uscat.

— La ce te așteptai, când vorbim despre complicitate cu un tip care a ucis de șapte ori? întreabă Verhoeven.

— Nu știam... bâiguie Maleval. Vă jur că...

— Asta, dragul meu, să i-o spui judecătorului! Dar acum vorbești cu mine!

— Camille! face Le Guen o încercare.

Dar Verhoeven nu mai ascultă.

— Tipul pe care îl informezi de luni de zile mi-a răpit nevasta. Pe Irene! O cunoști pe Irene, Maleval? Doar ții la ea!

Tăcere. Nici măcar Le Guen nu știe ce să mai spună.

— E drăguță, continuă Camille. Însărcinată

în opt luni. Aveai de gând să-i cumperi un cadou sau ai cheltuit deja toți banii?

Le Guen închide ochii. Când Camille e pornit în halul ăsta...

— Camille...

Dar Verhoeven nu mai poate fi oprit. De la un cuvânt la altul, de la o frază la alta, se învâluie în propriul discurs și furia i se hrănește din cuvintele lui.

— Comandanți de unitate cu ochii în lacrimi găsești doar în romane, Maleval. Eu aș avea mai curând chef să-ți stâlcesc mutra. O să te încredințăm în curând „serviciilor de specialitate”, dacă înțelegi ce vreau să spun. Urmează Parchetul, judecătorul, pușcăria, procesul și eu într-o răzbunare în mare stil. Roagă-te Cerului s-o gălesc vie și întreagă, Maleval. Pentru că altfel o să plângi cu lacrimi de sânge, imbecilule!

Le Guen lovește cu pumnul în masă. În același moment, îi vine o idee.

— Camille, pierdem prea mult timp...

Verhoeven se oprește și se uită la el.

— O să avem timp să-l luăm pe Maleval la întrebări. O să mă ocup personal de asta. Tu ar trebui să te întorci la treabă. Ar trebui să cerem ajutorul Serviciului de Investigații Interne. E cel mai bine așa, Camille, crede-

mă.

Se ridică. Vrea să-și îndeplinească hotărârea rămasă deocamdată în așteptare. Camille a rămas privind-l pe Maleval în ochi.

Se ridică într-un sfârșit și iese trântind ușa.

— Unde e Maleval? întreabă Louis.

Camille se mulțumește să răspundă laconic:

— Cu Le Guen. Nu va dura mult.

Nu știe nici el de ce a spus asta. E ca un lapsus. Orele se învârt într-o horă nebună, ei bat pasul pe loc, timpul trece și încă n-a apărut nimic care să le ofere o pistă.

Când s-a anunțat răpirea lui Irene, toată lumea se așteptase să-l vadă pe Camille distrus, ieșit din funcțiune și totuși inspectorul-șef Verhoeven e în linia întâi.

Luând încă o dată textul, numele lui Irene îi sare din nou în ochi.

Cum a putut Buisson să reproducă atât de exact reproșurile pe care ea i le-a făcut atunci când se simțea singură?

Când nu-i dădea destulă atenție?

Poate că așa se întâmplă în toate familiile de polițiști. Și de jurnaliști.

*

E trecut de ora 23. Louis își păstrează sângele-rece. Impecabil, ca întotdeauna.

Cămașa lui nu are nici o cută. În ciuda acelui du-te-vino din cursul întregii zile, pantofii lui nu și-au pierdut deloc strălucirea. Ai crede că trece pe la toaletă în mod regulat, pentru a le reda luciul.

— Philippe Buisson de Chevesne. Născut la 16 septembrie 1962 în Perigueux. Un strămoș, Leopold Buisson de Chevesne, devine general al Imperiului la douăzeci și opt de ani. La lena. Un decret semnat de Napoleon redă familiei averea pierdută. Una considerabilă.

Camille nu îl ascultă cu adevărat. Dacă ar fi avut vreo informație care i-ar fi putut ajuta, ar fi început cu ea.

— Știai de Maleval? întreabă deodată.

Louis se uită la el. Ar pune întrebarea, dar își mușcă buzele. Apoi se decide.

— Ce anume?

— Că îl informează pe Buisson de luni întregi. Că l-a ținut la curent cu mersul întregii anchete. Că datorită lui, Buisson a dispus mereu de un avans considerabil față de noi.

Louis e palid ca un mort. Verhoeven înțelege dintr-odată că nu știuse nimic. Tânărul se așază, zdrobit de greutatea celor aflate.

— Buisson a scris totul aici. Le Guen a luat

atitudine imediat. Maleval e la interogatoriu chiar acum.

Inutil să-i explice mai multe. În mintea ascuțită a lui Louis se face imediat lumină. Ochii săi se perindă înfrigurați de la un obiect la altul, trădându-i frământarea interioară. Buzele i se întredeschid:

— E adevărat că i-ai împrumutat bani?

— Cum de...?

— Tot din cartea lui Buisson, Louis. Totul e aici, scris negru pe alb. Maleval i-o fi făcut și astfel de confidențe. Ai devenit erou de roman, Louis. Ca noi toți, de altfel. Nu e minunat?

Louis se întoarce instinctiv spre sala de interogatorii.

— Nu va avea cu ce să ne ajute prea mult, spune Camille, ghicindu-i gândurile. După mine, Maleval nu știe despre Buisson mai mult decât a hotărât el că trebuie să știe. A fost manipulat de la bun început. Cu mult înainte de cazul din Courbevoie. Buisson i-a luat urma cu mult înainte. Și Maleval a căzut în capcană. Iar noi, împreună cu el.

Louis rămâne pe scaun, cu ochii plecați.

— Te ascult. Ce voiai să zici?

Louis își reia notițele, dar vocea lui e mai puțin fermă.

— Tatăl lui Buisson...

— Mai tare! strigă Camille, îndreptându-se spre dozatorul de apă rece.

Louis ridică vocea. Ai zice că se pregătește să strige și el. Se controlează. Se mulțumește să continue, cu glas tremurat.

— Buisson tatăl a fost industriaș. Mama, născută Pradeau de Lanquais, a adus în familie în principal bunuri imobiliare. Studii cu întreruperi, la Perigueux. O scurtă internare într-o casă de odihnă, în 1978. Am trimis pe cineva acolo, vom vedea... Criza de la începutul anilor '80 afectează și familia Buisson. Tânărul Buisson încearcă să-și ia licența în Litere, dar nu termină cursurile. Se înscrie, în schimb, la Școala de Jurnalism, pe care o termină în 1985, fără rezultate remarcabile. În anul următor, îi moare tatăl. În 1991 devine liber-profesionist. Se angajează la *Le Matin* în 1998. Nimic deosebit până la cazul din Tremblay-en-France. Articolele sale se fac în sfârșit remarcate, așa că avansează până la poziția de redactor-șef adjunct la Departamentul evenimente. Acum doi ani își pierde și mama. Buisson e singur la părinți și celibatar. În rest, averea familiei nu mai e ce era odată. Buisson a vândut aproape totul, în afară de locuința familiei, a

transformat activele într-un portofoliu de acțiuni la Gamblin & Chaussard și în rente imobiliare, care sunt totuși de șase ori mai mari decât salariul lui de la *Le Matin*. Întreg portofoliul a fost lichidat în ultimii doi ani.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că s-a pregătit multă vreme. În afară de reședința familială, a lichidat totul. Toată averea lui se găsește în prezent într-un cont în Elveția.

Verhoeven strânge din dinți.

— Altceva?

— În rest: cunoștințe, prieteni, viață de zi cu zi, ar trebui să le punem întrebări celor din jurul său. Ceea ce nu mi se pare recomandabil deocamdată. Presa o să se arunce imediat asupra osului, ne va sufoca și vom pierde o grămadă de timp.

Verhoeven știe prea bine că Louis are dreptate.

Investigatorii ajung la finalul listei cu depozitele susceptibile de a putea fi utilizate de Buisson.

La 23:25 sună Lesage.

— N-am reușit încă să iau legătura cu toți colegii la care mă gândisem, îi mărturisește lui Camille. În cazul unora, nu dispun decât

de date cu caracter profesional. Acestora le-am lăsat mesaje. Până acum, nici urmă de carte. Îmi pare rău.

Camille îi mulțumește.

Ușile i se închid una câte una.

Le Guen e tot cu Maleval. Toată lumea începe să resimtă oboseala.

Doar Viguiet mai studiază manuscrisul. Camille îl vede mascând un căscat. Ai putea crede că la câteva luni înainte de pensie, după o activitate care durează deja de cincisprezece ore, micuțul doctor aplecat ca un școlar sânguincios asupra manuscrisului se va prăbuși dintr-odată. Dar nu; și-a păstrat privirea ascuțită și, în ciuda cearcănelor care încep să i se ivească sub ochi, vorbește cu o voce hotărâtă:

— Se observă, desigur, destule derapaje de la realitate. Aș spune că Buisson le-ar numi „elemente specifice creației literare”. În romanul lui, eu mă numesc Crest și sunt cu douăzeci de ani mai tânăr. Trei dintre agenții dumneavoastră poartă prenumele de Fernand, Mehdi și Elisabeth, dar fără nume de familie. Primul e alcoolic, al doilea, un tânăr fără experiență, al treilea, o femeie de cincizeci de ani. Un ditamai evantaiul sociologic spre deliciul publicului larg... Mai

apare un student, Sylvain Guignard, care vă pune pe urmele cărții lui Chub, în locul profesorului Didier, care în carte se numește Ballinger.

Deci Viguiet, asemenea lui Le Guen, nu s-a putut abține să verifice cum a fost reprezentat ca personaj. Iată-i pe toți în marea oglindă deformatoare: literatura. Ce adevăruri surprinde ea despre fiecare dintre ei?

— Portretul dumneavoastră e destul de șocant, continuă Viguiet, ca și cum ar putea citi gândurile lui Camille. E un portret mai degrabă flatant. Poate v-ar plăcea să fiți așa cum vă descrie. Vă prezintă inteligent și cumsecade. Nu visează oricine să fie văzut în felul acesta? Observ aici o sete deosebită de a fi admirat, în concordantă cu stilul său de a scrie și din afinitățile sale literare. Știm deja că prin crimă Buisson încearcă să se revolte împotriva autorității care poartă, fără îndoială, masca Tatălui. Pe de o parte, calcă în picioare autoritatea; pe de altă parte, o admiră. Individul ăsta e o contradicție din cap până-n picioare. V-a ales pe dumneavoastră drept încarnare a luptei sale. Prin intermediul lui Irene, încearcă să vă facă rău dumneavoastră. E clasic. Vă transformă în obiectul admirației sale, dar apoi încearcă să

vă anihileze.

Procedând astfel, speră să-și restabilească încrederea în sine.

— De ce Irene? întreabă Camille.

— Pentru că e la îndemână. Pentru că e una cu dumneavoastră.

Foarte palid, Verhoeven coboară ochii pe manuscris, fără să mai spună nimic.

— Scrisorile pe care le-a folosit în roman, continuă Viguier, sunt aceleași pe care vi le-a trimis. Doar portretul dumneavoastră, așa cum vi l-a schițat în *Le Matin*, este complet inventat. Pentru restul manuscrisului avem nevoie, evident, de o analiză de text foarte minuțioasă. Dar, mă rog... De la prima lectură se observă câteva elemente importante.

Verhoeven se lasă pe spătarul scaunului. Aruncă o privire către pendula pe care părăsise să o ignore până atunci.

— Va comite exact crima pe care o descrie în cartea veche, nu-i așa?

Viguier nu pare descumpănit de aceste cuvinte. Așază calm hârtiile pe masă și îl privește pe Camille. Rostește cuvintele apăsător, articulând clar. Vrea ca celălalt să înțeleagă tot ce are să-i spună. Cuvânt cu cuvânt.

— Am încercat să descoperim logica după

care se ghidează. Am găsit-o. Vrea să reproducă în realitate crima pe care a descris-o în trecut într-o carte și să termine de scris acea carte, povestindu-ne-o. Trebuie oprit, pentru că e hotărât s-o facă.

Spune adevărul. Acum ori niciodată. Nu-i ascunde nimic lui Camille. Confirmă-i ceea ce știe deja. Verhoeven a înțeles manevra. E de aceeași părere. Asta trebuie să facă.

— Unele necunoscute rămân cu toate acestea mai... cum să spun, liniștitoare, adaugă Viguiet. Până când nu vom găsi cartea pe care vrea s-o transpună în realitate, nu vom ști nici în ce loc, nici în ce moment va avea loc crima. Nu există nici un motiv obiectiv să credem că se va întâmpla acum sau în orele care urmează. Poate că scenariul prevede să-și țină victima prizonieră o zi, două, mai multe, nu știm nimic sigur. Avem deja destule certitudini dificil de asumat ca să mai adăugăm și altele care rămân încă la nivelul speculațiilor.

Viguiet tace îndelung, fără să-l privească pe Verhoeven. Pare să aștepte ca vorbele lui să-și facă efectul. Apoi, dintr-odată, estimând că timpul necesar s-a scurs, își continuă tirada.

— Avem de-a face cu două categorii de fapte. Cele pe care le-a anticipat și cele pe

care le-a inventat.

— Cum a putut să anticipeze atâtea lucruri?

— Asta o să aflați de la el când o să-l arestați.

Viguiet face un semn vag din bărbie spre sala de interogatorii.

— Am înțeles că are surse de informare pertinente...

Își trece arătătorul pe după guler, gânditor.

— După toate aparențele, uneori și-a modificat textul în funcție de evenimente. Ca într-un fel de reportaj în direct. Și-a dorit ca povestea să semene cât mai mult cu realitatea. Atât de mult, încât de câteva ori l-ați surprins cu garda jos. Dar chiar și aceste surprize au fost, dacă îmi permiteți, prevăzute undeva în proiect. A fost de la început conștient că va trebui să adapteze uneori povestea la reacțiile dumneavoastră, la inițiative. Și asta a și făcut.

— La ce vă gândiți?

— Să spunem, de exemplu, că nu și-a imaginat că o să-l contactați prin mica publicitate. I s-a părut un gest foarte drăguț. Și excitant. De altfel, vă consideră un fel de coscenarist al poveștii sale. „O să fiți mândru de mine. De noi”, așa vă scria, vă amintiți?

Dar ceea ce mă uimește este, evident, felul în care reușește să anticipeze lucrurile. A știut că veți fi capabil să faceți legătura între una dintre crime și cartea din care s-a inspirat. Și că veți urmări această pistă, chiar și singur împotriva tuturor. Nu sunteți o persoană încăpățânată, comandante, dar el vă cunoaște suficient de bine ca să știe că uneori... țineți cu dinții de ce credeți că e corect. În plus, credeți cu tărie în intuiție. Și el a știut să speculeze asta. Știa și că unul dintre voi va face, mai devreme sau mai târziu, legătura între pseudonimul Chub și numele său de familie. Întreaga lui strategie s-a sprijinit pe elemente de felul acesta. Vă cunoaște mult mai bine decât v-ați putea închipui.

Le Guen a ieșit câteva minute din sala de interogatorii, lăsându-l pe Maleval singur. Tehnică verificată. Lasă suspectul singur, mergi din nou peste el, predă ștafeta altui coleg, întoarce-te, lasă-l din nou singur, lasă evenimentele să se succedă în mod imprevizibil... Chiar și cu suspiecții cei mai obișnuiți cu metoda asta – printre care și polițiștii, desigur – tehnica dă întotdeauna roade.

— O să trecem în viteza a doua, dar...

— Ce? i-o taie Verhoeven.

— Știe mai puține decât m-am așteptat. Buisson a aflat mult mai mult de la el decât el despre Buisson. I-a dat criminalului multe informații. La început, despre cazuri minore. Asta l-a ajutat pe Buisson să-l facă să aibă încredere în el. L-a luat cu binișorul, l-a adus unde a vrut, pas cu pas. Informații nesemnificative contra sume nesemnificative. L-a obișnuit cu un fel de rentă. În momentul crimei din Courbevoie, Maleval era copt ca un fruct. N-a observat nimic neobișnuit. L-a lucrat ca pe un debutant pe Maleval al tău.

— Nu e „al meu”, răspunde Verhoeven, reluându-și notițele.

— Cum zici tu.

— Editura Bilban, le explică informaticianul, a apărut în 1981 și a dispărut în mai 1985. La momentul acela, puțini editori aveau un site pe internet. Am găsit totuși câteva fragmente din catalogul lor, răspândite pe ici, pe colo. Am pus totul cap la cap. Vrei să vezi?

Fără să aștepte răspunsul, Cob scoate lista la imprimantă.

În jur de o sută de romane, publicate între 1982 și 1985.

Cărți de citit în tren. Verhoeven parcurge

titlurile. Cărți de spionaj: *Agentul TX nu mai dă nici o veste, Agentul TX contra Abwehr-ului, Greșeală și atu, Un spion care surâde, Nume de cod: „Ocean”...*; polițiste: *Rififi în Malibu, Pentru că nu te-am uitat, Împușcături pentru femei de noapte, În pielea altuia...*; romane de dragoste: *Adorata mea Christelle, Un suflet pur, Sfârșitul iubirii...*

— Specialitatea editurii era să cumpere drepturi de autor și să le publice schimbându-le titlul.

Ca de obicei, Cob a vorbit fără să-l privească pe Camille, continuând să tasteze.

— Ai găsit și nume?

— Doar cel al girantului: Paul-Henry Vaysse. Deținea părți sociale în câteva societăți neînsemnate, dar se ocupa personal de editura Bilban. A dat faliment și n-a mai apărut în nici o afacere legată de edituri până în anul 2001, când a murit. Mai mult...

— Am găsit!

Camille dă fuga. Ajunge primul.

— Mă rog, cred că... Așteaptă...

Cob tastează în continuare când la un computer, când la altul. Pagini întregi curg în viteză pe monitoare.

— Ce-ai găsit? întreabă Camille, pierzându-

și răbdarea.

Le Guen și Louis li se alătură; pentru ceilalți, care dau să se apropie, Verhoeven ridică mâna agasat.

— Ne ocupăm noi. Întoarceți-vă la treabă.

— Am găsit un registru al colaboratorilor editurii Bilban. Nu sunt toți. Am găsit șase.

Pe ecran apare o fișă. Șase coloane cu nume, adrese, date de naștere, numere de asigurări sociale, date ale intrărilor și ale ieșirilor din societate. Șase rânduri.

— Acuma, suspină Cob întinzându-se pe scaun și masându-și spatele, nu știu cum vrei să procedezi.

— Scoate-mi-o la imprimantă.

Cob face un semn spre mașinăria din care ies patru copii.

— Cum ai reușit să le găsești? se interesează Louis.

— E o poveste destul de lungă. Am acționat și fără autorizație. A trebuit să mă învârt în cerc de mai multe ori, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Cob aruncă o privire resemnată spre comisarul-șef Le Guen, care se mulțumește să ia o copie ca și cum nu ar fi auzit nimic.

În picioare, lângă computerele lui Cob, citesc lista cu mare atenție.

— Vine și restul, spune Cob tastând din nou și scrutând monitoarele.

— Cum adică restul? întreabă Camille.

— Pedigriul.

Imprimanta bâzâie din nou. Una dintre angajate a murit la începutul anului. Un altul a dispărut fără urmă.

— Să fie ăsta? întreabă Louis.

— Nu-l găsesc nicăieri. S-a evaporat, pur și simplu. Date personale, bunuri, tot. Imposibil de găsit. Isabelle Russel, născută în 1958. E angajată la Bilban în 1982 și nu rămâne acolo decât cinci luni.

Camille își notează numele.

— Jacinte Lefebvre, născută în 1939. Apare în editură în 1982 și rămâne până la final. Nicolas Brieur, născut în 1953. Se angajează în anul apariției editurii și pleacă în 1984. Theodore Sabin apare în 1982 și rămâne până la închidere. În prezent, pensionar.

Camille face rapid un calcul: șaptezeci și nouă de ani. Domiciliu: azilul de bătrâni din Jouy-en-Josas. Îl notează.

— Țștia doi, zice Camille, arătând spre cele două nume pe care le-a încercuit: Lefebvre și Brieur.

— Se face, confirmă Cob.

— Putem afla cu ce se ocupa fiecare?

întreabă Louis.

— Nu, n-am cum. Uite. Jacinte Lefebvre, pensionară, Vincennes, bulevardul Bel-Air numărul 124.

— Și Nicolas Briec, strada Louis-Blanc numărul 36, arondismentul X, Paris. Fără ocupație.

— Tu vorbești cu prima, eu cu al doilea, îl îndeamnă pe Louis, grăbindu-se spre telefon.

— Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie... Da, înțeleg... Vă sfătuiesc oricum să nu închideți. Sunt Louis Mariani. De la Brigada Omoruri...

La Briec, telefonul sună în van.

— Cu cine vorbesc...? Și mama nu e acolo?

Verhoeven numără instinctiv: șapte, opt, nouă...

— La ce spital?... Da, înțeleg...

Unsprezece, doisprezece. Dă să închidă, când aude un declic. Cineva a ridicat telefonul la celălalt capăt al firului, dar nu se aude nici o voce.

— Alo, domnule Briec? Alo! urlă Camille. Mă auziți?

Louis a închis telefonul și strecoară o foaie de hârtie pe biroul lui Camille: spitalul Saint-Louis. Internată provizoriu.

— Mama dracului de treabă...! E cineva pe

fir? Mă auziți?

Iar declic și ton de ocupat. A închis.

— Hai cu mine, zice ridicându-se.

Le Guen face semn către doi dintre agenți să-l urmeze. Aceștia se ridică repede, luându-și vestele din mers. Verhoeven s-a repezit deja spre ieșire, dar revine în fugă spre birou, deschide sertarul, ia arma de serviciu și pleacă din nou.

E ora douăsprezece și jumătate noaptea.

Cei doi agenți pe motociclete conduc mai repede decât Camille, care face totuși tot ce poate. În dreapta, Louis își aranjează întruna șuvița, cu un gest compulsiv, păstrând tăcerea. Pe bancheta din spate, alți doi agenți tac și ei, concentrați. Sirenele urlă, întrerupte doar de claxoanele imperative ale celor de pe motociclete. La ora asta străzile sunt, în sfârșit, mai puțin aglomerate. 120 de kilometri la oră, pe bulevardul Flandres; 115 pe strada Faubourg-Saint-Martin. După mai puțin de șapte minute de la plecare, mașinile se opresc pe strada Louis-Blanc. Agenții pe motociclete au blocat deja strada la cele două capete. Cei patru bărbați sar din mașini și pătrund în trombă în imobilul de la numărul 36. La ieșirea din sediul brigăzii, Camille nici

nu observase ce agenți luase Le Guen. Își dă seama dintr-o privire că sunt tineri. Mai tineri decât el. Primul se oprește o clipă lângă cutia de scrisori, murmurând concentrat: „La etajul trei, pe dreapta”. Când Verhoeven ajunge pe palier, cei doi bat deja în ușa urlând: „Poliția! Deschideți!” Și ușa se deschide. Dar nu cea bună. Cea de pe partea dreaptă. Capul unei femei în vârstă se ițește o clipă, apoi ușa se închide la loc. La etajul superior se aude o altă ușa deschizându-se, dar imobilul rămâne tăcut. Un agent și-a scos arma, îl privește fix pe Camille, apoi întoarce ochii spre broască și din nou spre Camille. Celălalt reîncepe să bată. Verhoeven privește o clipă spre ușa, îl îndepărtează pe agent, se postează lângă zid și calculează traiectoria pe care glonțul tras din acea poziție ar avea-o asupra broaștei unui apartament cu topografie necunoscută.

— Cum te numești? îl întreabă pe tânăr.

— Fabrice Pou...

— Și tu? îl întrerupe, uitându-se spre celălalt.

— Mă cheamă Bernard.

Primul pare să aibă cam douăzeci și cinci de ani; al doilea, puțin mai mult. Verhoeven studiază din nou ușa, se lasă pe vine, apoi se ridică pe vârfuri, cu brațul drept ridicat,

indicând cu arătătorul mâinii stângi unghiul de tragere. Verifică din priviri că a fost bine înțeles și se îndepărtează arătându-l pe cel mai înalt, pe Bernard.

Tânărul îi ia locul, întinde brațele ținând arma cu amândouă mâinile, când deodată se aude un zgomot de cheie, apoi siguranța și, în sfârșit, broasca învârtindu-se. Camille împinge ușa. Un bărbat de aproximativ cincizeci de ani stă înțepenit în vestibul. E îmbrăcat în chiloți și într-un tricou lăbărțat, altădată alb. Pare complet idiot.

— Ce se întâmplă...? reușește să bâiguiască și rămâne cu ochii holbați la pistolul îndreptat spre el.

Camille se întoarce și îi face semn agentului să coboare arma.

— Domnul Briec? Nicolas Briec? întreabă apoi, precaut.

Bărbatul din fața lui se clatină. Duhnește a alcool de-ți mută nasul.

— Asta îmi mai lipsea... comentează Camille, împingându-l ușor înăuntru.

După ce a aprins toate luminile în apartament, Louis deschide larg fereastra.

— Fabrice, tu faci cafea, dă ordine Camille, împingându-l pe bărbatul mahmur spre o canapea veche. Tu, îi spune celuilalt agent,

culcă-l aici.

Louis a fugit la bucătărie. Cu mâna sub robinet, aşteaptă ca jetul de apă să se răcească. Între timp Camille deschide uşile dulapurilor, în căutarea unui recipient. Găseşte o salatiară de sticlă pe care i-o întinde lui Louis şi se îndreaptă spre salon. Apartamentul nu e vraişte. Doar lăsat în plata Domnului. Lasă impresia că proprietarul a renunţat să se mai ocupe de el. Pereţi goi, linoleum verde pe jos; pe podea zac haine împrăştiate. Un scaun, o masă acoperită cu o muşama, resturi de mâncare şi un televizor cu sonorul dat la minimum, pe care Fabrice se grăbeşte să-l închidă.

Pe canapea, bărbatul a deschis ochii. Are faţa pământie, o barbă de câteva zile, pe jumătate încărunţită, pomeţi proeminenţi şi picioare subţiri, cu genunchi colţuroşi.

Mobilul lui Camille începe să sune.

— Deci? întreabă Le Guen.

— Tipul e criţă, îi răspunde Camille, uitându-se la Briec, care clatină anevoie din cap.

— Ai nevoie de o echipă?

— Nu e timp. Te sun eu.

— Aşteaptă...

— Ce?

— Tocmai am primit un telefon de la brigada din Perigueux. Casa familiei Buisson e goală, chiar golită de orice obiect, de orice mobilă.

— Cadavre?

— Două. I-a ucis acum vreo doi ani și nu i-a mutilat. I-a îngropat în spatele casei. O să-i dezgroape. Te țin la curent.

Louis întinde salatierea plină cu apă și un prosop decolorat. Verhoeven îl bagă pe Brieur cu capul în apă, apoi trece prosopul peste fața bărbatului, care abia reacționează.

— Domnule Brieur... Mă auziți?

Brieur respiră sacadat. Camille repetă manevra și îi șterge din nou fața. Apoi apleacă capul. Într-o parte, ascunse după canapea, numără douăsprezece doze de bere.

Îl prinde de braț și îi ia pulsul.

— OK, spune, după ce termină de numărat. E vreun duș pe acolo?

Tipul nu a protestat. În timp ce agenții îl țin în cadă, Verhoeven potrivește apa. Nici prea caldă, nici prea rece.

— Să-i dăm drumul, spune el, dând jetul dușului la maximum.

— O, drace! se lamentează Brieur, în timp ce apa care i se revărsă pe cap îi lipește hainele de trupul descărnat.

— Domnule Brieur? încearcă din nou Camille. Acum mă auziți?

— Da, da, vă aud, la dracu'. Opriți-vă...

Verhoeven face un semn. Agentul deplasează capătul dușului, fără să oprească apa, care acum împrășcă picioarele lui Brieur. Șiroind de apă, bărbatul se ridică anevoie pe un picior, apoi pe celălalt, ca și cum ar înainta prin valurile unei mări. Louis îi întinde un prosop și Brieur se întoarce, așezându-se greoi pe marginea căzii. De pe spatele lui apa curge pe podea. Urinează îndelung în cadă, prin chiloți.

— Aduceți-l înapoi, îi îndeamnă Verhoeven, îndreptându-se spre salon.

Louis a cercetat în amănunt apartamentul, bucătăria, camera de zi, dulapul de perete. În momentul acesta deschide sertarele și ușile bufetului în stil Henri al II-lea.

Brieur a fost așezat pe canapea. Dârdâie. Fabrice aduce din dormitor cuvertura de pe pat, cu care îl învelește. Camille trage un scaun și se așază în fața omului. Se privesc pentru prima dată. Brieur își vine în fire cu greutate. Își dă seama în sfârșit că în preajma lui se găsesc patru bărbați: doi în picioare, care se uită la el cu un aer pe care îl consideră amenințător, al treilea scotocește

prin sertare și, în fața lui, al patrulea, cu o figură bonomă, îl privește cu răceală. Brieuc își freacă ochii. Deodată, i se face frică și se ridică. Camille e luat prin surprindere, Brieuc îl împinge și Verhoeven cade greoi la pământ. Brieuc abia reușește să facă un pas și cei doi agenți i-au prins brațele la spate și l-au culcat la podea. Fabrice i-a pus un picior pe gât și Bernard îi ține mâinile la spate.

Louis s-a repezit la Camille.

— Lasă-mă dracului! se scutură acesta cu un gest nervos, ca și cum ar vrea să alunge o viespe.

Se ridică apoi, ținându-se cu mâinile de cap și îngenunchează în fața lui Brieuc; cu fața strivită de podea, omul respiră cu greutate.

— Acuma, îi spune Camille, în a cărei voce se simte mânia abia reținută, să-ți explic...

— Eu... n-am făcut nimic...! bâiguie Brieuc.

Camille îi pune o mână pe obraz. Ridică ochii spre Fabrice și îi face un semn din cap. Tânărul se lasă și mai tare pe picior, smulgându-i celui de jos un strigăt.

— Ascultă-mă cu mare atenție. Mă grăbesc...

— Camille... zice Louis.

— Să-ți explic... reia Camille... Sunt inspectorul-șef Verhoeven. O femeie e în

pericol de moarte.

Își retrage mâna și se apleacă încet.

— Dacă nu mă ajuți, îi șoptește în ureche, o să te omor...

— Camille... repetă Louis, cu o voce mai fermă.

— O să ai timp să te faci iar praștie, continuă Verhoeven cu o voce extrem de dulce, dar a cărei profunzime face să vibreze toată camera. Mai târziu... După ce plec. Acum o să mă asculți și, mai ales, o să-mi răspunzi la întrebări. Am fost destul de clar?

Camille nu a sesizat, dar Louis i-a făcut semn lui Fabrice, iar tânărul și-a ridicat încet piciorul. Brieuć nu se clintește. Rămâne culcat, cu obrazul lipit de podea. Se uită la bărbatul extrem de scund și citește în ochii lui o hotărâre care-l înspăimântă. Încuviințează din cap.

— Le-am distrus...

Brieuć a fost așezat din nou pe canapea. Verhoeven i-a dat o bere, pe care individul a băut-o pe jumătate dintr-o suflare. Întremat, a ascultat apoi scurtele explicații ale lui Camille. N-a înțeles chiar totul, dar a dat din cap a înțelegere și lui Verhoeven i s-a părut suficient. Caută o carte veche și-a zis. De

altfel, e tot ce a înțeles. Bilban. Fusesse magazioner acolo. Câți ani? Nu prea mai are noțiunea timpului. Oricum, au trecut mulți ani. Când s-a închis afacerea? Ce s-a întâmplat cu stocul de cărți? În ochii lui Briuc se poate citi că se întreabă ce importanță are acum stocul ăla de vechituri de rahat. Și care e graba? Și ce legătură are el... Degeaba se căznește să se concentreze; nu reușește să pună lucrurile cap la cap.

Verhoeven nu-i dă nici o explicație. Se concentrează asupra faptelor. Să nu-l lase pe Briuc să-și piardă din nou cunoștința. „Dacă va încerca să înțeleagă, ne va face să pierdem timpul”, își spune. Faptele. Unde sunt acum cărțile alea?

— Am distrus tot stocul, vă jur. Ce voiati să facem? Nu aveau nici o valoare.

Briuc duce mâna la gură, să bea berea, dar Verhoeven îl oprește.

— Mai așteaptă!

Omul caută ajutor din priviri, dar întâlnește doar fețele necruțătoare ale celorlalți trei. I se face din nou frică și începe să tremure.

— Calmează-te, îi spune Verhoeven fără să se miște. Nu mă face să-mi pierd timpul.

— Dar v-am mai spus...

— Da, da, am înțeles ce mi-ai spus. Dar

niciodată nu se distruge totul. Niciodată. Stocuri ținute în altă parte, depozite care rămân după casare... Amintește-ți.

— Am distrus totul... repetă Brieuc prosteste, uitându-se cu jind la doza de bere care îi tremură în mână.

— Bun, se plictisește Camille dintr-odată.

Se uită la ceas. 1:20 dimineața. Brusc, i se face frig și se uită la ferestrele care au rămas larg deschise. Își pune mâinile pe genunchi și se ridică.

— Nu mai scoatem nimic de la el. Haideți, să mergem.

Louis dă din cap a confirmare, sugerând că e cel mai bun lucru pe care îl pot face. Ies toți pe palier. Fabrice și Bernand coboară la primul etaj, refuzând să dea vecinilor curioși vreo explicație. Verhoeven își masează capul. Simte că în câteva minute hematomul s-a mărit. Se întoarce în apartamentul a cărui ușă rămăsese deschisă. Brieuc e așezat în aceeași poziție, cu doza de bere în mână, cu coatele pe genunchi; are o expresie înmărmurită. Camille trece spre baie și urcă pe coșul de gunoi, pentru a se uita în oglindă. Are o lovitură serioasă pe o parte a capului: roșie, cu tente vineții. Pune un deget deasupra, lasă apă rece să curgă și se

tamponează.

— Nu sunt sigur, dar...

Verhoeven se întoarce brusc. Brieu e în cadrul ușii, de toată mila în chiloții uzi, cu pledul pe umeri, ca un refugiat în urma unei catastrofe.

— Cred că am adus acasă câteva cutii. Pentru băiatul meu. N-am mai apucat să i le dau. Cred că sunt în beci, dacă vreți să aruncați o privire...

Mașina se deplasează cu viteză prea mare. De data asta, conduce Louis. Printre devieri bruște de la traseu, accelerări, frâne și zgomotul asurzitor al sirenelor, Verhoeven nu poate să citească nimic. Se ține cu mâna dreaptă de portieră, încearcă mereu să se desprindă ca să dea paginile, dar este imediat aruncat în față sau într-o parte. Zărește unele cuvinte, dar pagina îi joacă sub ochi. N-a avut timp să-și pună ochelarii și totul e în ceață. Ar trebui să poată citi dacă ține mâna întinsă. După câteva minute, se lasă păgubaș. Nu mai face decât să țină strâns cartea așezată pe genunchi. Pe copertă, o femeie tânără, blondă. Stă lungită pe un pat. Corsajul întredeschis lasă la vedere o parte din sânii mari și din abdomenul rotund. Mâinile îi sunt

întinse pe lângă cap, ca și cum ar fi legată, îngrozită, cu gura larg deschisă, urlă dându-și peste cap ochii cuprinși de teroare. Verhoeven ia un moment mâna și întoarce cartea. Coperta din spate. Caractere imprimate cu alb pe fond negru.

Nu reușește să distingă literele prea mici. Mașina virează la dreapta și intră în curtea brigăzii. Louis frânează brusc, smulge cartea din mâinile lui Verhoeven și aleargă înaintea lui spre scări.

Sute de pagini fotocopiate timp de minute nesfârșite și Louis se întoarce în sfârșit în sală cu patru exemplare puse în mape de plastic verzi, identice. Camille se învâрте ca un leu în cușcă.

— Sunt... începe el deschizând un dosar la cuprins, 250 de pagini. Dacă e să găsim ceva, trebuie să fie la final. Să zicem, începând cu pagina 130. Armand, tu începi de acolo. Louis, Jean și cu mine, finalul. Domnule doctor, dumneavoastră aruncați o privire la început, nu se știe niciodată. Nici măcar nu știm exact ce căutăm. Orice amănunt poate fi important. Cob. Încetezi orice altă activitate. Pe măsură ce găsim informații care să ne ajute la căutare, i le spunem lui Cob, cu voce

tare, să audă toată lumea! La treabă!

Verhoeven deschide dosarul. Pe ultimele pagini, câteva alineate îi atrag atenția. Trece în viteză în revistă un fragment de câteva rânduri, rezistă tentației de a citi cu atenție, de a încerca să înțeleagă. Înainte de toate, trebuie să caute. Își potrivește ochelarii, care îi alunecă pe nas.

Aplecându-se până aproape de sol, Mattheo zări corpul lui Corey întins pe jos. Fumul îl sufoca și începu să tușească violent. Se lungi și începu să se târască. Arma îl jena. Pe pipăite, trase siguranța și, mișcându-și șoldurile, reuși să o pună în toc.

Două pagini mai încolo.

Nu reușea să vadă dacă, într-adevăr, Corey mai trăia. Nu se mișca, dar vederea lui Mattheo era încețoșată. Ochii îl usturau îngrozitor. Într-un...

Verhoeven se uită la numărul paginii și răsfoiește cu furie până ajunge la 181.

— Am un personaj numit Corey, strigă Louis în direcția lui Cob, fără să ridice capul.

Pronunță încă o dată numele, pe silabe.

— Prenumele nu apare încă.

— Fata se numește Nadine Lefranc, adaugă Le Guen.

— O să găsim vreo trei mii cu numele ăsta,

protestează Cob.

*

Pagina 71: *Nadine ieși din clinică pe la ora 16 și se îndreptă spre mașina lăsată în parcare la supermarketului. După noutățile aflate la ecografie, fremăta de bucurie. În clipa asta, viața i se părea frumoasă. Chiar și vremea noroasă, aerul proaspăt, orașul, chiar dacă...*

„Mai departe”, își spune Verhoeven. Dă paginile rapid. Reține în treacăt unele cuvinte, dar nimic care să sară în ochi.

— Am găsit un anume comisar Mattheo. Francis Mattheo, zice Armand.

— O firmă de pompe funebre la Lens, în Pas-de-Calais, anunță Le Guen. Se numește Dubois și fiul.

— Mai încet, băieți, mormăie Cob, tastând cu toată viteza. Am găsit 87 de Corey. Dacă găsește careva prenumele...

Pagina 211: *Corey se instalase la fereastră. Precaut, nu voia să atragă atenția vreunui trecător, chiar dacă zona era destul de pustie. Nu spălase ferestrele, devenite gri din cauza prafului care data, probabil, de la ultima vizită, cu zece ani în urmă. În fața lui, în lumina a două felinare, vedea...*

Verhoeven se întoarce cu câteva pagini înapoi.

Pagina 207: *Corey rămase multă vreme în mașină, scrutând clădirile pustii. Se uită la ceas: ora 22. Refăcu calculul și ajunse la aceeași concluzie. Luând în considerare timpul de care va avea nevoie ca să se îmbrace, să coboare, plus inevitabil panicată, la care se adaugă cele câteva minute necesare pentru a găsi drumul, Nadine va ajunge în mai puțin de douăzeci de minute. Deschise geamul și își aprinse o țigară. Totul era pus la punct. Dacă tot...*

Mai departe. Mereu mai departe.

Pagina 205: *Era o clădire lungă, situată la extremitatea unei străduțe care, cu doi kilometri mai încolo, ducea la intrarea în Parency. Corey avea...*

— Localitatea se numește Parency, anunță Camille. E un sat.

— Nu există nici o firmă de pompe funebre Dubois în Lens, zice Cob. Am găsit alte patru firme cu numele Dubois: instalații, contabilitate, răsaduri de plante, grădinărit. Am imprimat lista.

Le Guen se ridică să o ia.

Pagina 221: *Spuneți odată, repetă comisarul Mattheo.*

Christian nu părea să-l audă.

— Dacă as fi știut... murmură el. În...

— Fata lucrează pentru un avocat pe nume Pernaud, anunță Armand. Pe strada Saint-Christophe.

Verhoeven se oprește din citit. Nadine Lefranc, Corey, Mattheo, Christian, pompe funebre, Dubois, repetă el în minte, dar nici unul dintre cuvinte nu-i spune nimic.

Pagina 227: Tânăra își venea, în sfârșit, în fire. Întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă și îl descoperi pe Corey. Stătea în picioare, aproape de ea, cu un surâs straniu pe buze.

Verhoeven simte brusc un puseu de transpirație și mâinile încep să-i tremure.

— Dumneata ești? spune ea.

Cuprinsă dintr-odată de panică, încercă să se ridice, dar mâinile și picioarele îi erau legate. Legăturile erau atât de strânse, încât își simțea extremitățile înghețate. De cât timp sunt aici? se întrebă ea.

— Ai dormit bine? întrebă Corey, aprinzându-și o țigară.

Lăsându-se pradă deznădejzii care friza isteria, Nadine începu să urle întorcând capul în toate părțile. Urlă până când simți că nu mai are aer și atunci se opri, răgușită și cu respirația tăiată. Corey nici nu clipise.

— *Ești foarte frumoasă, Nadine. Pe cuvânt... Ești foarte frumoasă când plângi.*

Fără să se oprească din fumat, își puse mâna liberă pe pântecul enorm al tinerei femei. Ea tresări instantaneu.

— *Și sunt sigur că vei fi foarte frumoasă și când vei muri, spuse el surâzând.*

— *Nici o stradă Saint-Christophe în Lille, anunță Cob. Nici vreun avocat Pernaud.*

— *Mama dracului... îi scapă lui Le Guen.*

Camille ridică privirea spre el, apoi se uită la dosarul deschis din fața lui. Și Le Guen citește aceleași ultime pagini. Verhoeven coboară ochii spre propriul dosar.

Pagina 237:

— *Drăguț, nu? întrebă Corey.*

Nadine reuși să întoarcă puțin capul. Fața îi era tumefiată și ochii umflați nu zăreau decât o rază de lumină. Vânățăile de deasupra arcadelor căpătau o culoare urâtă. Dacă tăietura din obraz încetase să mai sângereze, din buza inferioară curgea încă un fir de sânge gros, roșu-închis, care i se prelingea pe gât în jos. Respira cu greutate și pieptul i se ridica spasmodic, cu mari întreruperi.

Corey, cu mânecile cămășii suflecate până la coate, înaintă spre ea.

— De ce, Nadine? Nu ți se pare drăguț? adăugă el, arătându-i un obiect așezat la picioarele patului.

Cu ochii scăldați în lacrimi, femeia reuși să distingă un fel de cruce de lemn așezată pe un șevalet. Părea să aibă aproximativ 50 de centimetri în lățime. Era ca o cruce de biserică, în miniatură.

— Asta e pentru bebe, Nadine, șopti el, cu o voce extrem de dulce.

Își înfipse degetul mare atât de adânc sub sânul ei, încât lui Nadine îi scăpă un urlet de durere. Unghia coborî încet-încet până la pubis, lăsând o dâră pe pielea întinsă a pântecelui și smulgându-i femeii încă un țipăt lugubru și răgușit.

— O să-l scoatem chiar pe aici, spunea el încetișor, pe măsură ce trasa linia. Un fel de cezariană. Și apoi, tu n-o să fii tocmai vie, ca să-l vezi, dar va fi tare frumos bebelușul tău, crucificat. Crede-mă pe cuvânt. Christian va fi foarte mulțumit. Micul său Iisus...

Verhoeven se ridică dintr-odată, ia din nou manuscrisul și dă paginile cu furie. Crucea... murmură el... Pe șevalet... găsește în sfârșit pasajul. Pagina 205. Nu, următoarea. Tot nimic. Pagina 207. Se oprește, încremenit, cu textul în față. Și iată:

Corey alesese locul cu grijă. Clădirea care funcționase ani de zile ca depozit al fabricii de încălțăminte era ideală. Fost atelier al unui ceramist care îl abandonase, în urma falimentului...

Verhoeven se întoarce cu un gest brutal. Dă nas în nas cu Louis.

Revine la textul lui Buisson și dă paginile înapoi, cu gesturi febrile.

— Ce cauți? îl întreabă Le Guen.

Fără să-l privească, Verhoeven explică:

— Dacă vorbește despre...

Paginile se succed și, brusc, Camille are o revelație.

— Depozitul, zice, zgâlțâind teancul de hârtii. Un fost atelier de artist... A dus-o la Monfort. În atelierul mamei.

Le Guen se repede la telefon, ca să alerteze Echipa de Intervenții, dar Camille își înhață deja vesta antiglonț. Apucă o legătură de chei și fuge spre scări. Louis adună toți oamenii și, înainte de a-l urma pe Camille, le dă indicații. Doar Armand rămâne la masă, cu dosarul deschis în față. Se organizează echipele. Le Guen vorbește cu agentul de la Brigada de Intervenții, explicându-i situația.

Tocmai când se pregătește să-l ajungă din urmă pe Camille, atenția lui Louis este atrasă

într-un punct fix. În toată agitația din sală, cineva stă pe loc. E Armand, încremenit în fața dosarului. Louis ridică din sprâncene, punând întrebarea din ochi.

Cu degetul pus pe un anumit rând, Armand bâiguie:

— O omoară fix la ora două dimineața.

Toate privirile se îndreaptă înspre pendula de pe perete. E două fără un sfert.

Verhoeven dă înapoi cu un scrâșnet de roți și Louis este proiectat în spate de mișcarea mașinii care demarează în trombă.

În timp ce prin fața lor defilează bulevardul Saint-Germain, în mintea celor doi bântuie aceeași imagine: tânăra femeie legată, bătută, urlând și degetul acela coborând peste pântecele ei.

Camille accelerează și Louis, ținut de centura de siguranță, îl privește cu coada ochiului. Ce-o fi în sufletul lui? Ce gânduri i-or trece în momentele astea prin minte? Oare în spatele acelei măști hotărâte aude vocea lui Irene, care îl cheamă și care îi spune: „Camille, grăbește-te, vino să mă salvezi!”? Mașina virează evitând un vehicul oprit la stop, pe bulevardul Denfert-Rochereau și e limpede că el aude acel glas, pentru că mâinile i se încordează pe volan, mai să-l

rupă.

Brusc, Louis o vede în gând pe Irene: urlă de groază când înțelege că va muri urât, atunci și acolo, neputincioasă, legată, oferită morții.

E clar că pentru Camille întreaga sa viață se condensează în aceeași imagine a feței lui Irene, pe care sângele se prelinge până la gât; mașina traversează în trombă intersecția pentru a vira prin mijlocul șoselei spre strada General-Leclerc, cu viteză prea mare, periculos de mare. „Dă, Doamne, să nu murim în clipa asta”, gândește Louis. Dar nu se teme pentru viața lui.

Străzile aleargă și ele, goale, grăbite, atât de grăbite, în noaptea asta, care ar fi putut fi atât de frumoasă. Mașina cu sirenele urlând se apropie de ieșirea din Paris, dă buzna ca un berbec de asalt în periferia adormită, face slalom printre celelalte vehicule, se apropie de intersecție în mare viteză, gata să se răstoarne pe două roți și să alunece pe șosea, lovindu-se de trotuar. „E doar o lovitură”, gândește Louis. I se pare că mașina se ridică în aer. Așa o fi moartea? O fi venit dracu' să ne ia și pe noi? Camille apasă convulsiv frâna, făcând asfaltul să urle. Alte mașini merg în dreapta, în timp ce ei derapează.

Lovesc una, apoi alta. Din mașina scăpată de sub control sar bucăți de tablă, în mijlocul scânteierilor de girofaruri roțile urlă, mașina se cabrează, proiectată de pe o parte a străzii pe cealaltă, trecând în trombă, cu frânele împotrivindu-se haotic.

A început să acroșeze mașinile parcate de-a lungul trotuarului: una, a doua, făcând încă salturi de pe o parte pe cealaltă a străzii, strivind portiere, smulgând oglinzi retrovizoare, în timp ce Verhoeven, apăsând frâna până la podea, încearcă să redreseze dansul nebunesc al mașinii. Apoi mașina se oprește, în sfârșit, în colțul intersecției din care se intră pe Plessis-Robinson, urcată cu două roți pe trotuar.

Liniștea care se lasă dintr-odată pare asurzitoare. Sirena s-a oprit și ea. Girofarul, desprins în timpul cursei, spânzură de-a lungul caroseriei. Verhoeven, azvârlit în portieră, s-a lovit puternic la cap și sângerează abundent. O mașină trece pe lângă ei. Niște ochi mirați îi privesc și apoi se îndepărtează. Camille își schimbă poziția și își trece mâna peste față. E plină de sânge.

Îl doare spatele, îl dor gambele și pare buimac din cauza șocului; se chinuie să se îndrepte, dar renunță și cade la loc, greoi.

Rămâne așa câteva secunde și încearcă din nou, cu un efort disperat, să se ridice. Lângă el, Louis e amețit. Își lasă capul într-o parte, apoi în cealaltă.

Verhoeven se scutură. Pune mâna pe umărul adjunctului și îl împinge ușor.

— Sunt bine... șoptește tânărul, venindu-și în fire. O să-mi revin.

Verhoeven își caută mobilul. A căzut pe undeva în momentul impactului. Îl caută pe la picioare, pe sub scaune, dar lumina slabă nu îl ajută. Nimic. Degetele întâlnesc, în sfârșit, un obiect. E arma lui, pe care reușește s-o recupereze, desfăcându-și centura. Știe că zgomotele impactului care au răsunat în plină noapte aici, la periferie, vor atrage lumea: bărbații vor coborî în stradă, femeile vor ieși la ferestre. Se apropie de portieră și cu o lovitură puternică reușește să o deschidă. Portiera scoate un scrâșnet de tablă care abia se mai ține. Reușește, în sfârșit, să iasă. Sângerează abundant, dar nu-și dă seama de unde.

Înconjoară mașina schiopătând, deschide cealaltă portieră și îl prinde pe Louis de umeri. Tânărul îi face un semn cu mâna. Verhoeven îl lasă să-și revină, merge și deschide portbagajul și în învâlmășeala care

domnește acolo găsește o cârpă murdară, pe care și-o apasă pe frunte. Se uită apoi la cârpă, caută cu arătătorul rana și găsește o tăietură la rădăcina părului. Toate cele patru portiere au fost lovite. La fel și cele două aripi din spate. În acel moment își dă seama că motorul e încă în funcțiune. Pune din nou pe capotă girofarul, care continuă să pâlpâie și constată în trecere că un far e spart. Apoi se așază din nou la volan, se uită spre Louis, care încuviințează din cap și dă ușor înapoi. Mașina coboară de pe trotuar. Văzând că funcționează, cei doi au brusc un sentiment de ușurare, ca și cum ar fi evitat accidentul, nu l-ar fi trăit cu adevărat. Camille bagă motorul în viteză întâi, accelerează, trece într-a doua. Mașina străbate din nou periferia, luând rapid viteză.

Ceasul bordului arată 2:15, când, încetinind în sfârșit, Verhoeven se înscrie pe străzile adormite care duc spre liziera pădurii. O stradă la dreapta, alta la stânga. Accelerează violent pe linia dreaptă, care pare să se piardă printre copacii care se văd în zare. Aruncă în spate cârpa pe care a reușit deocamdată s-o țină cât de cât lipită de frunte și scoate arma pe care o pune între picioare, secondat de Louis care, la marginea

scaunului, se ține cu ambele mâini de bord. Acul vitezometrului indică 120 de kilometri la oră în momentul în care mașina începe să frâneze, la aproximativ o sută de metri de străduța care duce la atelier. E un drum prost întreținut, plin de gropi, pe care se merge de obicei în ralanti. Mașina face slalom pentru a evita gropile mai adânci, dar se clatină periculos, poticnindu-se în cele pe care nu reușește să le evite. Louis se agață mai tare de bord. Camille oprește girofarul și frânează brusc îndată ce observă silueta clădirii ascunse în penumbră.

În față, nici o mașină. E posibil ca Buisson să fi preferat să parcheze în spatele atelierului, la adăpost de privirile indiscrete. Verhoeven a stins farurile și are nevoie de câteva momente ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Clădirea are doar un etaj și toată partea dreaptă a fațadei este din sticlă. Totul pare la fel de părăsit ca întotdeauna. Deodată, îl cuprinde îndoiala. Oare nu s-a înșelat venind aici? Aici a adus-o Buisson pe Irene? Poate că e de vină noaptea ori liniștea pădurii care se întinde sumbru în spatele clădirii: locul pare teribil de amenințător. De ce nu e aprinsă nici o lumină? se întreabă cei doi, fără cuvinte. Sunt la treizeci de metri de

intrare. Verhoeven a oprit motorul și lasă mașina să ruleze în liniște. Frânează ușor, ca și cum i-ar fi teamă de zgomot. Bâjbâie după armă, fără să scape din ochi intrarea, deschide portiera încet și coboară. Louis a încercat să facă același lucru, dar portiera lovită se opune. Când reușește să o deschidă cu o lovitură de umăr, aceasta scoate un sunet lugubru. Cei doi se privesc și dau să vorbească, dar aud un zgomot înfundat și regulat, sacadat. Mai degrabă, două sunete. Camille se îndreaptă prudent spre clădire, cu arma întinsă în față. Louis, în aceeași poziție, rămâne cu câțiva pași în urmă. Ușa e închisă și nimic nu sugerează vreo prezență în apropiere. Camille înalță capul, întinde gâtul pentru a auzi mai bine zgomotele, care devin din ce în ce mai puternice. Se uită întrebător spre Louis, dar tânărul privește în jos, concentrat asupra zgomotului pe care îl aude și el, dar pe care nu poate să-l înțeleagă.

Și în timp ce amândoi încearcă să priceapă, să identifice zgomotul pe care îl aud, elicopterul țâșnește pe deasupra copacilor. Face un viraj brusc ca să survoleze clădirea și proiectoarele puternice luminează dintr-odată, ca în plină zi, acoperișul atelierului, inundând curtea de pământ bătătorit cu o

lumină albă. Zgomotul e asurzitor și o pală violentă de vânt mătură pământul, ridicând praful, care începe să se învârtă ca o tornadă. Uriașii copaci din jurul curții se apleacă neputincioși. Elicopterul se învâрте în cercuri strânse și rapide. Instinctiv, cei doi bărbați se lasă la pământ, literalmente țintuiți, la vreo patruzeci de metri de casă.

Huruitul sacadat al aparatului, ale cărui pale trec razant la doar câțiva metri de acoperișul atelierului, le învâlmășește gândurile.

Curentul iscat e atât de puternic, încât nici nu pot ridica ochii. Se întorc cu spatele, în încercarea de a se proteja. Și văd acum ceea ce auziseră și nu putuseră să înțeleagă. La celălalt capăt al străzii, trei vehicule negre, enorme, cu geamuri fumurii, se îndreaptă în viteză, în șir indian, spre ei. Se apropie în linie perfect dreaptă, indiferente la haosul din jur, sărind peste gropi, fără să se abată de la traiectoria corectă. Prima e echipată cu un far de mare putere, care îi orbește pe loc.

Elicopterul își schimbă imediat poziția și își îndreaptă proiectoarele spre partea din spate a casei și spre pădurea din apropiere.

Însuflețit brusc de debarcarea în forță a Brigadei de Intervenție, înnebunit de zgomot,

de vânt, de praf și lumină, Camille se întoarce dintr-odată spre atelier și începe să alerge ca mânat de diavol. În față, umbra lui, proiectată de farul primului vehicul, aflat la aproximativ zece metri în spatele lui, descrește rapid, sporindu-i ultimele forțe. Louis, care l-a urmat câțiva metri, a dispărut subit în dreapta. În câteva secunde Camille a ajuns la intrare, sare câte patru treptele de lemn șubrede și ajunge în fața ușii. Fără să ezite, trage două gloanțe în broască, zdrobind o mare parte din canat și pervaz. Împinge ușa violent și se năpustește înăuntru.

După doi pași alunecă pe un lichid vâscos și cade greoi pe spate, fără să aibă timp să se redreseze. Sub forța impactului, ușa atelierului s-a trântit și s-a închis în spatele lui. Un moment, camera s-a cufundat în întuneric, dar ușa a lovit cu putere canatul și se deschide din nou, de data asta mai încet. Proiectorul primului vehicul, ajuns la nivelul intrării, luminează deodată în fața lui Camille o bucată lată de scândură, proptită pe două capre de lemn. Pe ea se află Irene: întinsă, cu mâinile legate. Capul îi este întors spre el. Are ochii deschiși, trăsăturile îi sunt înghețate și buzele întredeschise. Din abdomenul plat se ițesc valuri de carne, ca și cum femeia ar fi

fost călcată de o roată cu șenile.

Când simte vibrația violentă a pașilor care strivesc treptele scării și vede siluetele agenților de la Brigada de Intervenție întunecând intrarea, Camille întoarce capul spre dreapta. În penumbra străpunsă spasmodic de lumina albastră a unui girofar, pe o cruce care pare suspendată deasupra solului, distinge o minusculă siluetă întunecată, aproape informă, cu brațele larg răstignite.

Epilog

Luni, 26 aprilie 2004

Dragul meu Camille,

Un an. A trecut deja un an. Aici, după cum probabil bănuieți, timpul are o dimensiune proprie. Nu trece nici repede, nici încet. E un timp fără consistență, care vine dinspre exterior atât de lipsit de importanță, încât uneori ni se pare că pentru noi se scurge în alt ritm decât pentru cei de afară. Poate pentru că multă vreme situația mea aici a fost destul de puțin confortabilă.

Din momentul în care adjunctul dumneavoastră m-a urmărit în pădurea Clamart și m-a împușcat cu lașitate pe la spate, producând coloanei mele vertebrale leziuni... ireversibile, trăiesc în acest scaun cu roțile, din care vă scriu astăzi.

Am reușit să mă împac cu situația. Am ajuns chiar s-o binecuvântezez uneori, fiindcă îmi aduce avantaje de care mulți dintre colegii mei nu pot beneficia. Mi se acordă mult mai multă atenție decât celorlalți. Nu mi se cere să îndeplinesc aceleași sarcini ingrate. E un avantaj neînsemnat, dar știți și dumneavoastră că aici contează și cel mai mic lucru.

De altfel, mă simt mai bine ca la început. Am fost însemnat, cum se spune. Picioarele refuză definitiv să mă mai slujească, dar restul corpului funcționează perfect. Citesc, scriu. Într-un cuvânt, trăiesc.

Și apoi am reușit încet-încet să-mi găsesc aici un loc printre ceilalți. Pot chiar să vă mărturisesc că, în ciuda aparențelor, sunt invidiat. După multe luni de spitalizare am ajuns într-un final în acest stabiliment, în care reputația de care mă bucuram mi-a asigurat un anumit respect din partea celorlalți. Respectul ăsta nu a slăbit odată cu trecerea timpului.

Va mai trece destulă vreme până la proces. De altfel, pasul acesta mă interesează prea puțin, câtă vreme verdictul e deja scris. De fapt, nu-i așa. Am mari speranțe în legătură cu procesul. În ciuda neîncetatelor mizerii îndurate din partea celor din sistem, am mare încredere că avocații mei – mă storc de bani, nenorociții! – vor reuși să înlesnească apariția romanului meu, care, după tot ce s-a scris despre mine, va avea un succes răsunător. E menit deja unei recunoașteri internaționale pe care procesul nu va face decât să o întărească. Vorba editorului meu – mizerabilul! – va fi benefică pentru afacere. Suntem deja curțați

de cinești, să vă spun drept...

Mi s-a părut corect ca înainte de tot acest tam-tam al presei, cu articole, reportaje și toată nebunia, să vă adresez câteva cuvinte.

În ciuda precauțiilor pe care mi le-am luat, lucrurile n-au mers perfect, așa cum speram. Cu atât mai regretabil cu cât totul a fost aproape desăvârșit. Dacă m-aș fi ținut de planificarea timpului (pe care eu însumi am stabilit-o atât de riguros înainte), dacă aș fi fost mai puțin sigur de reușita demersului meu, aș fi dispărut imediat după moartea soției dumneavoastră, așa cum hotărâsem la început. Și acum v-aș fi scris din micul paradis pe care mi l-am pregătit dinainte și aș fi mers pe picioarele mele. Dar poate că există totuși o justiție divină. Asta ar trebui să vă ofere alinare.

Observați că vorbesc despre „demers”, nu despre opera mea.

Asta pentru că pot acum să mă descotorosesc de jargonul pretențios care mi-a folosit doar pentru realizarea în bune condiții a proiectului meu și în care nu am crezut nici un moment. Să trec în ochii dumneavoastră drept un ins „învădit cu o misiune superioară”, „călăuzit de o operă mai presus de el însuși” a fost doar o formulă românească, nimic mai mult.

N-a fost nici măcar prea inspirată. Din fericire, nu sunt deloc așa. Am observat cu surprindere că v-ați lăsat prins în joc. E clar că psihologii dumneavoastră au dovedit încă o dată ce pot, iar rezultatele sunt dezolante... Nu, eu sunt un individ cu desăvârșire practic. Și modest. În ciuda oricărei dorințe, nu mi-am făcut niciodată iluzii în legătură cu talentul meu de scriitor. Dar grație scandalului și propulsată de plăcerea morbidă a oamenilor pentru faptul divers tragic, cartea mea se va vinde în milioane de exemplare; va fi tradusă, adaptată, va rămâne, cu siguranță, în analele literaturii de specialitate. Se va întâmpla tot ce nu a fost posibil prin talent autentic. N-am făcut decât să ocolesc un obstacol. Nu mi se poate reproșa că am furat acest moment de glorie.

În cazul dumneavoastră, Camille, nu e așa de sigur, mă scuzați că v-o spun atât de direct. Cei care vă cunosc îndeaproape știu ce fel de om sunteți. Nici vorbă de acel Verhoeven pe care l-am descris. Pentru a respecta regulile genului, a trebuit să vă fac un portret ușor... hagiografic, mai îngăduitor. Cititorii o impun. Dar în adâncul sufletului dumneavoastră știți că nu sunteți așa și că semănați mult mai mult cu portretul pe care vi l-am făcut odată, în

ziarul Le Matin.

Nu suntem nici eu, nici dumneavoastră așa cum își închipuie ceilalți. La urma urmei, poate că noi doi semănăm mai mult decât ne închipuim. Nu am contribuit, într-un fel, amândoi, la moartea bieteii Irene?

Vă las să meditați în viitor la acest lucru.

Al dumneavoastră întotdeauna,

Ph. Buisson.

Saint-Quen, septembrie 2005.

*Omagiu literaturii,
fără de care această carte nu ar fi existat.*

Pe parcursul cărții, cititorul a recunoscut, probabil, câteva citate, uneori ușor adaptate, în ordinea apariției:

Louis Althusser – Georges Perec – Choderlos de Laclos – Maurice Pons – Jacques Lacan – Alexandre Dumas – Honore de Balzac – Paul Valery – Homer – Pierre Bost – Paul Claudel – Victor Hugo – Marcel Proust – Danton – Michel Audiard – Louis Guilloux – George Sand – Javier Marias – William Gaddis – William Shakespeare.

Cuprins

PRIMA PARTE.....	7
Luni, 7 aprilie 2003	8
Marți, 8 aprilie 2003.....	89
Miercuri, 9 aprilie 2003.....	142
Joi, 10 aprilie 2003	187
Vineri, 11 aprilie	215
Sâmbătă, 12 aprilie și duminică, 13 aprilie	229
Luni, 14 aprilie	241
Marți, 15 aprilie.....	255
Miercuri, 16 aprilie	276
Joi, 17 aprilie	292
Vineri, 18 aprilie	300
Sâmbătă, 19 aprilie.....	308
Luni, 21 aprilie	318
Marți, 22 aprilie.....	328
Miercuri, 23 aprilie	349
Joi, 24 aprilie	381
PARTEA A DOUA	461
Epilog	521
Luni, 26 aprilie 2004.....	522
Cuprins	528

Pierre Lemaitre s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public și de critică, multe fiind și premiate: Travail soigné (Irène) - Prix Cognac 2006, Robe de marié (Meilleur Polar Francophone 2009), Cadres noirs (Prix Le Point du Polar européen 2010). La revedere acolo sus (Ed. Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013.

La Editura Trei, de același autor, a apărut Alex, distins cu Crime Writers Association International Dagger Award. Alături de Alex și Camille (în curs de publicare), Irène face parte din trilogia ce-l are în centru pe inspectorul Verhoeven.

PIERRE LEMAITRE

CRIME

Încă de la prima crimă, înfiorătoare și derutantă, polițistul Camille Verhoeven înțelege că acest caz nu seamănă cu niciunul de până acum. Și are dreptate. Alte crime ies la lumină, oribile... Presa, judecătorul, prefectul se dezlănțuie curând împotriva așa-numitei „metode Verhoeven”.

Pe comandantul Verhoeven nu-l sperie provocările, dar aceasta îl va lăsa absolut singur, față în față cu un asasin care pare că a premeditat totul. În cel mai mic detaliu.

Când Irène, soția sa însărcinată, dispare, Camille realizează că nici viața lui personală nu va scăpa teribilului spectacol în regia criminalului a pus atâta pricepere, după toate regulile artei...



TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-183-7



9 786067 191837